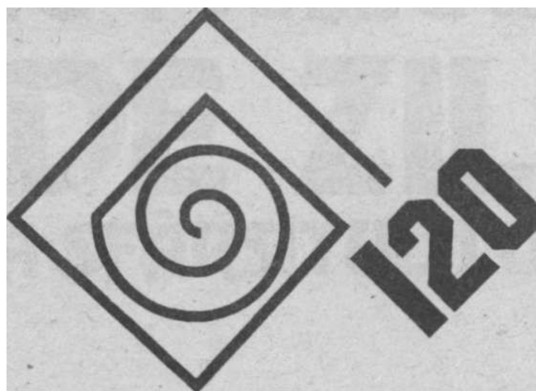
Gerald Messadié

29 DE ZILE PÂNĂ LA SFÂRŞITUL LUMII

Gerald Messadie
29 DE ZILE
PÂNĂ LA SFÂRŞITUL LUMII

Un bărbat gol, cu trupul lucind, părăsi brusc Regatul Săpunului - un fel de baie publica dublata de-un lupanar-, într-o stare de frenezie. Ajuns în mijlocul străzii, strigă: „Tigrul e aici! Tigrul e aici!”, apoi explodă.

Gerald Messadié
29 DE ZILE
PÂNĂ LA SFÂRŞITUL LUMII

TRADUCERE DE ION DORU BRANA
Coperta colecţiei: DAN ALEXANDRU IONESCU

29 JOURS AVANT LA FIN DU MONDE

Difuzare:
Editura NEMIRA & Co, str. Crinului nr. 19, sector 1,
Bucureşti Telefon: 668.54.10 Telefax: 668.70.51
Clubul cărţii: C.P. 26-38, Bucureşti
ISBN 973-9301-12-6

1

LA 6.04, UN CAMION CU PRELATĂ trase pe marginea unei şosele din Luxemburg şi, apucă, hurducându-se cu prudentă, pe o potecă bolovănoasă, până ce deveni invizibil de pe şosea. Prin frunzişul pe care-l uda o ploaie măruntă se desluşea, la vreo cinci sute de metri, silueta arhaică a castelului Betzdorf.

Sub prelată, şase oameni şedeau pe banchete, între aparate voluminoase, în mod evident electronice, cu excepţia unui grup electrogen. Unul dintre ei propuse să se servească ceaiul. Un altul deşurubă capacul unui termos şi distribui băutura, în păhărele de carton. Un al treilea, la vreo patruzeci de ani, a cărui piele era întinsă pe craniul său de parcă Dumnezeu economisise la maximum preţiosul ţesut, confecţionându-i astfel un superb cap de mort, aprinse un televizor. Sigla postului CNN apăru într-un colţ al ecranului. Cu priviri dispreţuitoare, pasagerii de sub prelată urmăriră imaginile: femei boite, aproape goale, scuturate de, spasme muzicale sub lumini de incendiu, muribunzi şiroind de sânge, cupluri cu un aer tâmp pe fondul unor peisaje tropicale; mulţimi tălăzuindu-se, scufundători înotând în adâncurile mării, sfărâmături de avioane inspectate de inşi în combinezoane, vorbitori, vorbitori, la Ulan Bator, Bratislava, Paris, Tokio sau aiurea. Scurte comentarii ale pasagerilor camionului, uneori doar exclamaţii batjocoritoare, însoţeau aceste imagini.

— Domnia demonilor, rosti unul dintre ei, în limba sa.

La 6.46 apăru chipul preşedintelui Statelor Unite, Wayne Thorpe, mască de cauciuc răvăşită. O linişte desăvârşită se aşternu sub prelată. Din faimosul Birou Oval de la Casa Albă, Thorpe expunea poziţia Statelor Unite în configuraţia politică şi socială mondială care apăruse de la dărâmarea Zidului Berlinului şi destrămarea URSS, precum şi conţinutul convorbirilor lui tripartite cu preşedintele Rusiei, Andrei Bezuhov, şi prim-secretarul Partidului Comunist Chinez, Yen Ji, cu privire la mijloacele de apărare a păcii mondiale.

Omul cu cap de mort ridică mâna. Mâna altuia se lăsă pe o cutie de mărimea unui cartuş de ţigări. Un al treilea apăsă pe un buton. O antenă tubulară cu diametrul de vreo doisprezece centimetri începu să urce. Traversă repede prelata camionului, până ce-şi atinse înălţimea maximă de 19,56 metri. Vârful i se legănă domol în briza nocturnă. Cineva puse în funcţiune grupul

electrogen. O vibraţie uniformă se transmise vehiculului. Omul cu cap de mort abătu iute braţul pe care-l ţinuse ridicat şi, în depărtare, vuietul unei detonaţii, înfundat de ploaie, îşi croi drum prin prelată şi prin zgomotul circulaţiei de pe şoseaua udă. Al treilea om, aşezat în faţa unei console, apăsă pe trei manete în mai puţin de o secundă şi jumătate.

Magnificul cap de mort observa ecranul. Patruzeci şi una de secunde mai târziu, un zâmbet uşor îi cresta pielea de fildeş, conferindu-i frumuseţea dincolo de frumuseţe, a cărei paradigmă e întruchipată de feţele lui Buddha. Antena coborî la loc în şaptezeci de secunde. Grupul electrogen fu oprit.

— Comprimare numerică foarte rapidă, zise chipul de Buddha.

La un ordin scurt al capului de mort, camionul se urni din loc, reveni anevoie pe şosea şi ajunse la frontiera germană. Capul de mort zâmbea enigmatic. I se servi un alt păhărel cu ceai şi, de această dată, un saleu.

La şase kilometri distanţă, camionul se opri şi oamenii coborâră, luând cu ei antena, ale cărei douăzeci de segmente din carton supus unui tratament special şi îmbucate unele în altele aveau să ardă, în curând, într-un incinerator, fără să lase urme.

Echipamentul electronic fu debarcat degrabă şi încărcat în două camionete.

Camionul, a cărui prelată purta emblema decolorată a unei pretinse firme de grupuri electrogene, cu sediul în Luxemburg, se pierdu în reţeaua rutieră germană, ajungând la Hamburg pe rute ocolite.

La 7.36 seara, preşedintele Thorpe pronunţa ultimul cuvânt al discursului său la Universitatea Harvard. Aplauzele se dezlănţuiră ca răpăitul grindinei pe asfalt. Rectorul Universităţii Harvard, aşezat ceva mai în spate pe estrada prezidenţială, aplaudă cu putere cuvântarea. Membrii escortei prezidenţiale, de asemenea. Preşedintele dădu de mai multe ori din cap, zâmbind. Pe estradă, soţia sa, Mary Cathcart Thorpe, îşi luă ochii de la ecranul monitorului care permitea urmărirea imaginilor retransmise de sistemul de televiziune cu circuit închis al universităţii, dintre care unele aveau să fie reluate mai târziu de marile reţele ale ţării. Aplaudă şi ea, cu faţa radioasă şi destinsă, faţa aceea de matroană afabilă, plină de bun-simţ şi de seninătate, care contribuise atât de mult la succesul soţului

său.

Preşedintele vorbise auditoriului — studenţi, profesori, economişti, politicieni, jurnalişti — despre locul Statelor Unite în noul echilibru mondial. Era un preambul de circumstanţă, în termeni academici, la retransmisia declaraţiei „istorice" asupra conferinţei tripartite. Organizată, de altfel, cu mare greutate de secretarul de stat Bob Closegate III.

Rectorul se ridică şi pronunţă o scurtă alocuţiune de mulţumire. Apoi luminile scăzură şi privirile tuturor se îndreptară spre ecranul de cinema pentru a urmări emisiunea ce avea să fie transmisă simultan în totalitatea teritoriilor nord şi sud-americane, precum şi în restul lumii. La sfârşitul proiecţiei, o agapă urma să reunească, la Jefferson Hali, vreo cincizeci de invitaţi aleşi pe sprânceană.

Cu faţă mărită la dimensiunile unui cap de *Tyrannosaurus rex,* prezentatorul emisiunii anunţă că va urma o declaraţie de o importanţă istorică fără egal de la întemeierea republicii federale, deoarece contura ordinea mondială care avea să se instaureze, prin consens, între cele trei mari puteri, încă dinaintea trecerii în mileniul al treilea etc.

Ceea ce urmă fu de domeniul halucinaţiilor Sfântului Ioan, din Apocalipsă.

În locul lui Wayne Thorpe, la masa de lucru din celebrul Birou Oval apăru Donald Duck, care fornăi vesel, cu o ţigară de foi în plisc:

— *Hiyya! Hiyya folks!*

Spaima se întipări deodată pe mutra faimosului răţoi, căci două personaje, de asemenea desenate, angajate într-o variantă neaşteptată de lupte greco-romane, se prăvăliră peste biroul prezidenţial. Pe un fond sonor de mârâieli sălbatice, de mascul şi de femelă, imaginea lui Donald Duck fu dată peste cap, expulzată din cadru şi înlocuită de cea a lui Superman, cu pantalonii în vine, copulând în draci cu Spiderwoman. Orgasmul fiind atins, în mod evident, după câteva secunde, Superman se trase îndărăt, scoţând răcnete virile în care se desluşeau limpede cuvintele:

— *I got AIDS! Gotcha, bitch! I socked it to you!*

În momentul în care dădea să sară la Superman, cu ghearele scoase şi cu faţa schimonosită de mânie, Spiderwoman se pomeni ţinută de Donald Duck, care fu decapitat pe loc, când

scorpia se întoarse, turbată de furie. Brusc, se iviră doi intruşi, Mickey Mouse şi Batman, care se năpustiră spre năprasnica femeie. Spiderwoman îşi luă zborul pe fereastră, spre Statuia Libertăţii, pe care se cocoţă şi rămase ghemuită, cu ghearele pregătite de atac. Din ochiul statuii apăru întâi un braţ păros, pe urmă tot corpul lui King Kong, care înşfăcă piciorul Furiei, dar aceasta se eliberă azvârlindu-i o descărcare electrică...

Mai puţin de un minut se scursese. La început, sala şi personalităţile de pe estradă fură paralizate de o indicibilă oroare. Apoi izbucniră ţipete isterice, răsunară glasuri de bărbaţi, tropăieli eratice făcură să vibreze podeaua. Grupată în spatele podiumului, echipa prezidenţială, care, iniţial, observase cu coada ochiului emisiunea, pe un monitor, fu mai apoi ca hipnotizată şi, câteva fracţiuni de secundă, năpădită de o dezordine psihologică semănând, până la a se confunda, cu o combinaţie de nebunie delirantă şi criză de coree.

— Opriţi! Opriţi totul! urlă cât îl ţinură plămânii şeful personalului. Lumina! Lumina, fir-ar mama ei a dracului!

Lumina se reaprinse, în timp ce accese indecente de râs nestăvilit îi zguduiau pe studenţi şi chiar pe unii profesori. Fotografii comiseră necuviinţa de a mitralia chipul preşedintelui Thorpe, desfigurat de groază. Operatorul, poate pervers, sau cu minţile rătăcite, nu oprise proiecţia. Imaginile infernale continuau să defileze pe ecran.

Donald Duck, în mod misterios reconstituit, se propulsase ca o rachetă măcăitoare spre Spiderwoman şi, după ce-l orbise cu lovituri zdravene de cioc pe King Kong, o sodomiza într-o veselie pe Femeia-Păianjen, cramponată de coroana Statuii Libertăţii şi surprinsă între luxură şi mânie.

— *My God! My God!* bolborosi secretara preşedintelui.

Cu gâtul întins şi faţa stacojie, preşedintele Statelor Unite fixa ecranul cu ochii injectaţi de sânge, în timp ce soţia sa plângea în hohote.

— Ce-i asta? făcu el cu voce răguşită. Apocalipsa! Apocalipsa!

Apoi, cu glasul urcând brusc până la paroxism, Thorpe se ridică pe jumătate şi repetă întrebarea. Consternarea generală infiltrase şi ultimul atom din aer. Dacă ar fi existat un răspuns şi dacă cineva ar fi avut curajul să i-l ofere, el n-ar fi putut să-i parvină printre moleculele de oxigen şi de azot devenite la fel de dense ca granitul.

— La regie se-ntâmplă totul, spuse şeful echipei de televiziune a Casei Albe.

— Ce vrea să zică asta? întrebă Mary Thorpe.

—Emisiunea trebuie să fi ajuns intactă până la regie. Dar la ieşirea din regie, în sala de difuzare spre sateliţi, a avut loc sabotajul.

— Sună regia! îi strigă ea operatorului-şef, care era deja cu telemobilul la ureche.

Necazul era că telefoanele de la regie sunau, evident, ocupat.

Mary Thorpe rămase lângă soţul ei, lividă şi mută, cu privirea aţintită la ecranul pe care continuau să se proiecteze imagini din ce în ce mai demente. Într-adevăr, între timp scena se mutase pe Empire State Building, în vârful căreia King Kong, care-şi recăpătase vederea, o înhăţase iar pe Spiderwoman şi-i smulgea de pe trup costumul colant, aşa cum se cojeşte o banană, dezgolindu-i sexul. Şeful personalului de la Casa Albă, îngenuncheat lângă telefonul mobil al preşedinţiei, îl suna pe generalul Lloyd T. McLane de la NSA. Nimeni nu-i dădea atenţie, nimeni nu-i răspundea, sau el nu auzea răspunsurile. Era ca şi când ar fi încercat să ia legătura cu Arhanghelul Mihail, sau Gavril, sau Rafael, în ziua Judecăţii de Apoi. Ori ca şi când ar fi vrut să comande livrarea la domiciliu a unui curcan în vremea asediului de la Valley Forge sau a unei pizza în plină bătălie pentru Iwo Jima. Oricum, preşedintele Thorpe se ridicase, în pragul apoplexiei, încurcându-şi picioarele în cine ştie ce iţe satanice, şi, urmat de soţia sa înlăcrimată, de rector şi de o haită de jurnalişti, se îndrepta spre ieşire.

— Trebuie să ne întoarcem imediat la Washington! strigă el.

Parcurse aproape în pas alergător holul mare al universităţii, urmărit de escorta sa. Gazetarii încercară să-l încolţească.

— Puteţi să ne spuneţi ceva? Ce s-a întâmplat? E vreo ameninţare la adresa securităţii naţionale?

— Veţi afla diseară! strigă cu glas sugrumat Mary Thorpe, întorcându-se spre ei ca într-o scenă biblică.

Gărzile de corp mai că-l purtară pe sus pe Thorpe până la limuzina sa, care demară în trombă spre terenurile de sport ale universităţii, unde staţionau patru elicoptere ale armatei, păzite de echipaje de maşini aparţinând poliţiei militare. Thorpe, soţia sa, şeful personalului şi secretara preşedintelui urcară repede, cu valijoara cu buton roşu şi minicentrala telefonică, în aparatul

prezidenţial. Un ofiţer închise respectuos uşa giganticului coleopter de metal verde. Palele începură să se rotească încet, apoi din ce în ce mai repede. Flashurile fulgerară din nou, proiectoarele videocamerelor de televiziune îşi încrucişară fasciculele, frunzişul copacilor din apropiere fremătă brusc în vijelie. Farul orbitor al elicopterului prezidenţial mătură cu raza sa gălbuie terenul de baseball, luminiţele roşii intermitente urcară spre cer şi, un minut mai târziu, vuietul aparatului răsuna sub plafonul norilor, în vreme ce ultimul dintre celelalte elicoptere îşi rotea deja palele pentru a se avânta după tovarăşii săi. Doar înălţarea la ceruri a Profetului Ezechiel fusese, poate, la fel de impresionantă.

Nu prea departe, rectorul observa scena, plângând.

— Un alt război, Doamne Dumnezeule? întrebă el, cu lacrimi în ochi.

Şi, întorcându-se spre un vechi prieten, profesor emerit de economie politică, strigă:

— My Lord, bless America!

Dar, deja, jurnaliştii se buluceau, ca o turmă de cerbi cuprinsă de panică, spre telefoanele universităţii. Nemernici vicioşi, lipsiţi de orice simţ patriotic, continuau să privească filmul infam. Batman i-o trăgea lui Superman, în vreme ce Spiderwoman îl frigea la proţap pe Donald Duck.

2

MAFALDA OHLBERG, geranta unui restaurant unde se servea peşte fals şi carne reconstituită pe bază de soia, în Journal Square, Jersey City, îşi tamponă fruntea deoarece instalaţia de climatizare se oprise automat — noile climatizoare, zise haotice, se întrerupeau din când în când, în mod aleatoriu, pentru a da impresia de realitate — şi-i porunci hotărât: „Radio!” cutiuţei de sidef fals, cu comandă vocală, pe care-o purta la butonieră. Aparatul, denumit Simplex, avea dimensiunile unei vechi cutii de chibrituri. Era conectat, prin unde infraroşii, la un fel de ochelari, numiţi vizetă, ai căror braţe mulate îndeplineau funcţia de receptoare. 0 vizetă arăta cam ca nişte ochelari pentru oameni cu vederea foarte slabă. Mafalda o purta pe a sa pe frunte, fiindcă n-avea încă nevoie de funcţia ei optică. Acordă un pic de atenţie, vreme de câteva clipe, informaţiilor difuzate, şi află că în ziua aceea, 8 aprilie 1997, unsprezece persoane îşi

pierduseră viaţa, la New York, din cauză că purtaseră vizeta pe stradă şi fuseseră călcate de maşini, iar alte şase fuseseră de asemenea călcate de maşini deoarece folosirea excesivă a vizetelor le tulburase simţul echilibrului. Un comunicat special anunţă apoi ştiri pe care ea nu le înţelese prea bine şi care se refereau la preşedintele Thorpe. Mafalda avea, pentru politică, tot atât interes cât pentru entomologie.

Oftă şi spuse cu voce tare: „Muzică!” Aparatul selectă automat un post care difuza o muzică sintetică, mult prea sacadată. Cu nervii puşi la grea încercare, în ciuda tabletei de Aldomir înghiţite la prânz, Mafalda consulta, pe ecranul mural, inventarul proviziilor şi avea nevoie de un oarecare calm. Pentru seară, mai erau necesare vreo douăzeci de rulouri de carne şi cam tot atâtea de peşte. Spuse: „Telefon Yono” şi obţinu, de la aceeaşi cutiuţă, după trei semnale de apel, fabrica Yono de produse alimentare igienice. Comandă douăzeci şi cinci de rulouri de carne şi tot atâtea de peşte. O voce nazală o asigură că.marfa va fi livrată în circa două ore. Ea spuse: „Mulţumesc”, apoi, din nou: „Muzică”. Aceeaşi muzică sacadată reveni. Mafalda drăcui şi strigă: „Nu!” Radioul schimbă postul şi, de data asta, Mafalda obţinu melodii liniştite şi romantice care-i calmară nervii. În plus, climatizorul reintrase în funcţiune.

Totuşi, informaţiile despre victimele vizetelor o tulburaseră. Rosti: „Telefon acasă.” Mai multe apeluri rămase fără răspuns începură s-o alarmeze pe Mafalda. În fine, un declic o informă că receptorul fusese ridicat şi ea coborî vizeta pe nas. „Optica”, spuse, activând astfel una dintre funcţiile principale ale vizetei, funcţia optică deci, care realiza ceea ce se numea într-o vreme videofonie. O observă, pe ecranul stereoscopic albăstrui, pe fiica ei, Nella, cu degetele şi guriţa năclăite de ciocolată. Când se întorcea acasă, Mafalda putea să-i reconstituie întotdeauna traseele după urmele de sirop roşu şi de ciocolată rămase pe mobile şi pe mochetă.

— *Ma?* făcu vocea plângăreaţă a Nellei, surprinsă în flagrant delict.

— Iar ai mâncat ciocolată.

— Din cea falsă, *ma!*

— Nella, fii atentă. Să nu cumva să ieşi din casă cu vizeta pe nas, ai înţeles?

— Da, *ma.*

— Zece fetiţe drăguţe ca tine au fost făcute zob în dimineaţa asta pentru că au ieşit pe stradă cu vizeta pe nas. Mă asculţi?

— Da, *ma.* Mi-ai mai spus.

— Nu vreau să fii făcută zob, Nella, mă auzi?

— Da, *ma,* răspunse pe un ton exasperat Nella, sugându-şi degetul cel mai încărcat cu ciocolată falsă.

— Bun, şi să nu ieşi imediat după ce-ai folosit vizeta. Să numeri până la douăzeci înainte de-a ieşi, m-ai înţeles?

— Da, *ma.*

— E groaznic să fii făcută zob, Nella. Îţi ies toate maţele şi doare înfiorător.

— Da, *ma.*

— Bine, te pup. Ajung acasă ca de obicei.

— Da, *ma.*

Mafalda Ohlberg oftă din nou. Climatizorul răspândi o undă de frig cumplit. Necazul era că nu se mai găseau climatizoare model vechi, din acela care difuzau întruna răcoare; în primul rând, fiindcă funcţionaseră, toate, cu clorofluorocarburi, substanţe blestemate despre care se decretase că găuriseră stratul de ozon terestru, şi, în al doilea rând, fiindcă acum erau la modă aparatele haotice. Când se mai puteau găsi tipuri vechi, erau din cale afară de scumpe, şi nimeni nu se mai pricepea să le recondiţioneze ca lumea. Mafalda îşi strânse aşadar bluza peste pieptul jilav şi generos şi, fără a ridica din nou vizeta pe frunte, apasă pe selectorul 2, cel care transmitea imaginea personală tratată. Treaba asta prezenta un avantaj considerabil: chiar dacă şedeai pe closet, cu părul vâlvoi, selectorul prezenta o imagine sintetică, înfăţişându-te perfect coafată, machiată şi îmbrăcată, pe un fond idilic — un interior elegant, palmieri legănându-se în bătaia brizei sau o grădină înflorită. Un sincronizator ajusta mişcările buzelor la cuvintele pe care le pronunţai. Iluzia era desăvârşită, exceptând, în unele cazuri, un uşor decalaj între sincronizare şi sunet. Mafalda îi ceru Simplexului: „Telefon Robbie”. Două semnale mai târziu, îl avu în vizetă pe amantul ei, contabil la morga din Jersey City.

— Robbie, dragule!

Prima imagine fu puţin înceţoşată; de bună seamă, Robbie fusese surprins cu vizeta pe natural şi, când recunoscuse vocea Mafaldei, trecuse şi el pe selectorul 2. Imaginea ulterioară îl reprezentă zâmbitor, îmbrăcat într-un tricou bombat de un tors

puternic şi discret corectat la nivelul abdomenului. Mafalda ştia că realitatea era întrucâtva diferită, dar tot aşa de bine ştia şi că propria ei imagine tratată beneficia de retuşări favorabile ale burţii şi ale şoldurilor.

— Mafa, ce surpriză plăcută!

N-avea însă câtuşi de puţin aerul c-ar fi fost plăcut surprins. Telefonul îi întrerupsese proiecţia în vizetă a unui film deosebit de lasciv. Cum Robbie îşi oferise de curând mănuşi virtuale şi consola care reda senzaţii tactile, tocmai frământa o negresă nostimă când răsunase apelul.

— Te deranjez?

— Nici pomeneală, revizuiam lista intrărilor. Cinci victime nefericite ale vizetelor, pe stradă.

— Ştiu, am auzit.

— Ce mai e nou?

— Nimic, se pare c-a înnebunit Thorpe.

— Mda, am auzit şi eu ceva de genul ăsta. Ne vedem diseară?

— Da, o să cinăm în oraş. Să vii mai devreme.

— S-a făcut, rosti el fără entuziasm. Pe curând, dragoste.

Mafalda Ohlberg studie un moment imaginea surâzătoare, dar acum fixă, a iubitului ei, cum îi plăcea să-l numească, şi simţi o frustrare care se traduse printr-un suspin. îşi pierduse, gândi ea, echilibrul tantric, cum spunea profesorul ei de yoga. Se sili să-l regăsească, recurgând la exerciţiul de suspensie a Eului. Acesta consta în a-ţi ţine răsuflarea de câteva ori la rând, impunându-ţi să nu te gândeşti la nimic, până ce Eul aural se desprindea de învelişul său carnal şi aerul însuşi transporta conţinătorul şi conţinutul deasupra realităţii.

Exerciţiul, considera ea, îi reuşise de mai multe ori. Totuşi, de data aceasta nu avu suficientă graţie şi, îndreptându-şi torsul pentru a induce ascensiunea Eului spre idealul Non-Eului, se pârţâi şi, simultan, simţi în vagin o răceală neplăcută. Fără îndoială că pierduse pentru o clipă controlul sfincterului; gândul o întristă.

3

CÂND ELICOPTERELE ATERIZARĂ la Casa Albă, patruzeci de minute mai târziu, o armată de reporteri înconjurase deja edificiul, pe Constitution Avenue, Strada a 15-a şi Pennsylvania Avenue, pe jos, în maşini, în camioane, încărcaţi cu toate

aparatele de înregistrare şi de transmisie posibile. Mobilizaţi de colegii lor de la Harvard, corespondenţii speciali ai Casei Albe, care se duseseră să cineze, aşteptându-se la o seară de rutină, erau deja la posturile lor, în ceea ce numeau Cavoul, la parterul celebrului palat cu pretenţii arhitecturale elenistice. Îngrămădiţi la ferestre, putură să-şi dea seama, după numărul membrilor poliţiei federale şi ai poliţiei militare, că fusese declanşată o alertă majoră.

Cuplul prezidenţial se îndreptă spre Biroul Oval, urmat de şeful personalului şi de secretara personală a preşedintelui. Vicepreşedintele Clay Hackmann, parcă şi mai jigărit ca de obicei, îi aştepta în uşă, frângându-şi mâinile. Întrucâtva calmat de injecţia cu un tranchilizant-euforizant care i se făcuse în timpul zborului de întoarcere, preşedintele Thorpe îl strânse la piept. Membrii echipei de noapte stăteau în pragul uşilor, unii dintre ei cu lacrimi în ochi. Consilierul preşedintelui în probleme de securitate naţională, Anthony Lake, sosise şi el, ochii mai roşii şi capul mai vârât între umeri decât în mod obişnuit accentuându-i asemănarea bine cunoscută cu un doberman.

— Domnule preşedinte, spuse şeful personalului, revenind în fugă cu respiraţia întretăiată, lumea întreagă a telefonat şi continuă să telefoneze. Ce trebuie să răspund?

— Că suntem într-o conferinţă de maximă urgenţă. Voi retelefona eu, mâine, şefilor de stat. Deocamdată, să fie convocaţi şefii de Stat-Major şi secretarul de stat, ordonă preşedintele, aşezându-se în fotoliul său. Şi telefonaţi chiar acum directorilor CIA şi NSA.

— Sunt aici, domnule preşedinte, spuse secretarul de stat, Bob Closegate III.

— Ah, scuză-mă, Bob, nu te-am observat.

— Să sun şi la FBI? întrebă secretara.

— Nu, la FBI încă nu, răspunse preşedintele. Pregăteşte nişte cafea, te rog.

Apoi, cu o ieşire neaşteptată din partea unui om vestit pentru sângele său rece, strigă, în culmea disperării:

— Cum de-a fost cu putinţă una ca asta? E mai rău decât o bombă atomică! E mai rău decât la asasinarea lui Kennedy!

— O informaţie preliminară, dacă permiteţi, spuse şeful personalului. Emisiunea a fost văzută în întreaga lume aşa cum am văzut-o noi înşine. Cum nu aceleaşi reţele au difuzat-o

pretutindeni...

— Domnule preşedinte, cu permisiunea dumneavoastră, cred că trebuie mai întâi să obţinem maximum de informaţii asupra afacerii, îl întrerupse Lake.

— Domnule preşedinte, aveţi legătura cu directorul NSA, zise secretara.

National Security Agency era cea mai puternică ureche electronică a lumii. Instalată la Fort George G. Meade, Maryland, între Washington şi Baltimore, era echipată pentru a putea să asculte toate comunicaţiile din lume — convorbirile telefonice ale unui agent al firmei Honda, din New York, cu sediul său de la Tokyo, cererile de informaţii adresate de Amiralitatea britanică uneia dintre navele sale de patrulare cu privire la mişcările flotei argentiniene în apropierea insulelor Falkland, telefonul sentimental dat de ambasadorul Finlandei amantei sale aflate în vilegiatură la Sankt Petersburg. Graţie reţelei sale de sateliţi, NSA putea detecta şi localiza toate emisiile hertziene normale şi anormale din emisfera nordică. În Statele Unite, avea, desigur, centre pe care le urmărea în mod preferenţial, îndeosebi cartierul ambasadelor, Embassy Row. Dar supravegherea acestui cartier, ceva mai minuţioasă, era asigurată mai ales de staţia asociată de la Vint Hill Farms, în comitatul Fauquier, Virginia.

Preşedintele ridică receptorul:

— Generalul McLane? Aici preşedintele. Da. Wayne Thorpe, preşedintele Statelor Unite. Aflu că emisiunea aia satanică a fost difuzată în toată lumea.

— Într-adevăr, domnule preşedintele. Am primit telefoane de la ataşaţii noştri militari din Paris, Madrid şi Roma, precum şi de la directorul postului CNN. Generalul O'Sheary mi-a telefonat de la Dublin. Erau, cu toţii, consternaţi şi neliniştiţi.

— Ce părere ai despre treaba asta?

— N-am nici o explicaţie, răspunse vocea obosită a generalului McLane; Absolut nici cea mai mică idee despre ceea ce se va fi petrecut. E un Pearl Harbor de un alt gen. Puteţi să vă închipuiţi în ce stare ne aflăm cu toţii, aici. Am trimis o echipă de tehnicieni să verifice cablurile de retransmisie. Emisiunea pare să fi trecut fără probleme de la camionul tehnicienilor de imagine de la Casa Albă la regia din teren şi de la regia din teren la regia finală. Cablurile care merg de la regia finală la

centrul de transmisie către sateliţi mi se par a fi singurele puncte în care s-ar fi putut realiza sabotajul. Dovada e că, la regie, înaintea retransmisiei spre sateliţi, totul era perfect. Dar cablurile în cauză trec prin tuneluri subterane, aceleaşi cu ale cablurilor de telecomunicaţii, apoi prin reţeaua de canalizare, iar accesul la ele este barat prin grilaje de fier şi sisteme de supraveghere cu infrafoşii. Totuşi, cablurile par să fi fost deteriorate sau tăiate sau habar n-am ce. Dar nu văd cum. Nu înţeleg cum nişte fiinţe umane ar fi putut să treacă de sistemele de securitate, apoi să identifice şi să taie, din cinci cabluri, exact pe cel care retransmitea emisiunea. Nu pricep nici cum au putut să transmită propria lor emisiune. Aştept rezultatele anchetei înainte de a formula vreo ipoteză.

— Ai totuşi o idee, cât de cât? insistă Thorpe.

— Uitaţi ce cred eu. Cele două Americi şi cea mai mare parte a Asiei au un sistem de difuzare, Europa are altul. Prima deducţie: pentru ca sistemele să fie piratate exact la aceeaşi oră şi sâ difuzeze, toate, acelaşi film, trebuie ca acest sabotaj sâ fi fost rodul unei conspiraţii organizate la scară planetară. La început m-am întrebat dacă filmul n-a fost transmis de pe teritoriul american, numit de noi zona A, prin intermediul unei antene independente; către satelitul de difuzare. Dar, în acest caz, emisia ar fi fost repede detectată de diferitele noastre staţii de supraveghere. Or, aceste staţii, în special sistemul circular Wullenweber şi ansamblurile rombice direcţionale, nu au captat nici o emisie anormală! Nimic! Nu ştiu dacă sunteţi la curent cu sistemul Wullenweber, domnule preşedinte...

— O să-mi explici altă dată. Ce s-a întâmplat în Europa?

— Antena parabolică a centrului de retransmisie din Luxemburg, la castelul Betzdorf, care reemite imaginile postului CNN spre cei cinci sateliţi ai reţelei Astra, a sărit în aer exact în momentul în care urma să luaţi dumneavoastră cuvântul. La mai puţin de-o secundă după aceea s-a grefat trucajul. Emisiile nu vor fi reluate decât după ce se va repara antena.

— Şi America?

— Asta ne străduim să descoperim. Nu avem nici o ipoteză preferenţială. Se pare că există o tehnică nouă, care permite piratarea emisiunilor americane înainte ca ele sâ ajungă la sateliţi. La prima vedere, s-ar zice că aşa ceva e de neconceput, dar asta-i ceea ce s-a întâmplat.

Mary Thorpe făcu semn cu mâna.

— O clipă, soţia mea vrea să te întrebe ceva.

— Cum de cei din regie n-au blocat emisia îndată ce şi-au dat seama că se întâmpla ceva anormal? întrebă doamna Thorpe. Doar au acolo o întreagă baterie de ecrane de monitorizare, nu?

— Bineînţeles că au încercat să întrerupă imediat transmisia, doamnă, răspunse generalul McLane, dar au constatat că toate comenzile erau inoperante: cablurile dintre regie şi antenă erau piratate în afara razei lor de acţiune. Până să trimită o echipă care să verifice cablurile, emisiunea-pirat se terminase. De altfel, au fost întrerupte toate emisiunile care treceau prin aceste cabluri, după cum probabil că aţi putut sâ vă daţi seama.

Mary Thorpe făcu o strâmbătură şi-i înapoie soţului ei receptorul.

— Anunţă-mă de îndată ce afli ceva, spuse preşedintele. La orice oră.

Se ridică, ocoli biroul şi se adresă şefului personalului:

— Sună Pentagonul. Apoi FBI-ul şi CIA.

Făcu trei paşi într-o direcţie, trei în cealaltă, şi reluă:

— Nu există nimic, în nici un manual, care să permită stabilirea unei reacţii la o subversiune atât de extravagantă. Va trebui să facem apel, cu toţii, la resursele maxime ale inteligenţei noastre şi ale sistemelor noastre de informaţii.

— Nu vom ajunge la nici un rezultat în această seară, spuse secretarul de stat.

— Nu? făcu Thorpe pe un ton provocator.

— Nu. Nu cred într-o ameninţare militară. într-adevăr, este vorba de un Pearl Harbor, cum a zis generalul McLane, dar cu efect psihologic. E un război al nervilor. Trebuie să-i facem faţă cu nervi mai rezistenţi decât cei ai inamicilor noştri. Şi cu mai multe informaţii.

Preşedintele îl privi în ochi, descumpănit.

— Te ascult.

— Mijloacele noastre obişnuite de represalii militare n-ar avea nici o eficacitate. Nici bombardierele, nici bomba atomică, nici diviziile aeropurtate, nici contraspionajul, nimic, nici una dintre modalităţile noastre clasice de acţiune nu prezintă nici cel mai mic interes într-un caz ca acesta, spuse Closegate III.

— De ce anume este nevoie, atunci? întrebă Mary Thorpe.

— De singurul lucru din lume cu care suntem cel mai puţin

obişnuiţi, răspunse Hackmann. De reflecţie.
— Unde-i generalul Peck? întrebă iritat preşedintele. De ce nu-i încă aici?
— E pe drum, răspunse şeful personalului.
Exact în acel moment, Buickul verde-oliv al comandantului şefilor de State-Major, generalul Elijah Peck, intra pe poarta dinspre Pennsylvania Avenue a Casei Albe, mitraliat de video-camerele reporterilor din ce în ce mai numeroşi. Două minute mai târziu, generalul pătrundea în Biroul Oval. Preşedintele se ridică pentru a-l întâmpina.
— Am primit raportul lui McLane, apoi pe-al lui Comstock, de la Vint Hill.
— Care-i impresia dumitale?
— Că e vorba de un proiect amplu.
— Ce?
— O acţiune de destabilizare psihologică, îndelung şi minuţios pregătită. Dar părerea mea este că nu avem a ne teme de vreo acţiune militară iminentă.
Thorpe îl iscodi cu ochii săi înroşiţi.
— Îmi cântăresc bine cuvintele, domnule preşedinte. Natura însăşi a intervenţiei teroriste demonstrează limpede că proiectul nu este militar, cel puţin în primul său stadiu. Dacă obiectivul principal ar fi fost un atac armat împotriva Statelor Unite, acesta ar fi avut deja loc. Desigur, nu mă pot pronunţa în privinţa unui stadiu ulterior.
Îşi mângâie faţa, cenuşie şi dăltuită.
— Nişte inşi care se dedau la farse impertinente de acest gen nu par a lua în considerare o acţiune militară în viitorul foarte apropiat. Pentru moment, rămânem stăpâni pe situaţie. Am face mai bine să ne economisim forţele şi să mergem la culcare.
Mary Thorpe interveni, cu chipul pământiu şi faimoasa ei şuviţă rebelă lipită pe frunte de sudoare.
— Şi panica, în tot timpul acesta? strigă ea.
— Va dura patruzeci şi opt de ore, cel mult, cu condiţia să nu fie amplificată de o reacţie excesivă. Poate că, deja, am exagerat în privinţa asta.
— Am exagerat? se miră Thorpe.
— Goana spre elicoptere, la Harvard, refuzul de a comunica, figurile patetice ale unora şi-ale altora, rosti generalul Peck lăsând colţurile gurii în jos. E un spectacol inedit, pe care presa

îl adoră fiindcă publicul şi-ar vinde şi mamă şi tată ca să-l aibă. Casa Albă a realizat o superproducţie babiloniană. Cred că asta a fost o greşeală.

O tăcere stânjenită urmă acestei aprecieri impertinente. Peck îi închisese gura lui Thorpe cu câteva vorbe azvârlite dispreţuitor din vârful buzelor.

— Presa este isterică, insistă Mary Thorpe.

— Ăsta e caracterul ei, mormăi preşedintele.

— După părerea mea, ar trebui calmată cât mai repede cu putinţă, zise Peck. Jurnaliştii pe care i-am văzut în stradă păreau la limita răbdării. De asemenea, sunt de părere că numai Wayne, vreau să zic preşedintele însuşi, este cel care poate face să scadă febra. Dacă nu, presa va propaga, într-adevăr, o panică deplorabilă. Ar trebui ca preşedintele să apară imediat la televizor, un pic enervat, dar şi-un pic ironic şi, mai ales, stăpân pe sine.

Cum privirile asistenţei rămâneau indecise, Peck reluă:

— Răceala Casei Albe va potoli toate isteriile. Să interpretăm întreaga partitură în bemol, cu ironie. Oamenii vor sfârşi prin a crede că, dacă preşedintele îşi păstrează sângele rece, nu există motiv de alarmă.

— Ai dreptate, Elijah, încuviinţă Thorpe. Spune-i lui Doyle să-i aducă sus, dar să le pună în vedere că le acord cinci minute, nu mai mult.

Două minute mai târziu, grupul compact, deversat de ascensoare şi de scări, care se adunase în faţa uşii Biroului Oval, sub supravegherea a şase infanterişti marini înarmaţi, evoca mai degrabă un comando pregătit să ia cu asalt o fortăreaţă, cu armele în mâini, decât o falangă de artizani ai informaţiei. Thorpe însuşi, în cămaşă, deschise uşă, după ce-şi rearanjase cravata. Mary stătea dreaptă în spatele lui, cu faţa calmă, zâmbitoare. Camerele începură să zumzăie, proiectoarele focalizate se aprinseră, microfoanele fură întinse.

— Domnilor! începu preşedintele. După cum ştiţi, un film stupid, demn de nişte liceeni dezmăţaţi, a fost substituit cuvântării preşedintelui Statelor Unite. Această falsificare destul de ambiţioasă indică existenţa unor mijloace tehnice importante. Ea impune a se verifica de urgenţă dacă nu cumva este preludiul unor acţiuni mai violente. Am reunit, în acest scop, toţi factorii competenţi ai ţării. Serviciile noastre de

securitate lucrează, chiar în această clipă, la stabilirea sursei şi, dacă este posibil, a mobilurilor acestei piraterii… josnice. Toate informaţiile pe care le vom obţine în acest sens vă vor fi comunicate cu rigurozitate. Este tot ce vă pot spune în momentul de faţă.

— Domnule preşedinte, credeţi că ar putea fi acţiunea unor terorişti islamici? întrebă corespondentul ziarului *New York Times.*

— Nu-mi stă în obicei să emit ipoteze fără dovezi. Nu am asemenea dovezi.

— Domnule preşedinte! Care este, totuşi, prima dumneavoastră impresie?

Thorpe reflectă o clipă.

— Cred că-i o încercare grosolană de destabilizare psihologică, întreprinsă de un grup de descreieraţi, pe care însă nu vom întârzia să-i identificăm. Misiunea dumneavoastră, a tuturor, este de a explica opiniei publice că nu e cazul să acorde o importanţă excesivă unui fapt ce reprezintă, în mod evident, o tentativă de subversiune psihologică, fără implicaţii militare. Altminteri, ar însemna să facă jocul acestor pornografi smintiţi.

— Uşor de spus, observă reporterul de la *New York Times.* Nimic nu garantează însă că, poate chiar în această noapte, evenimente cu implicaţii efectiv militare nu s-ar putea declanşa în mod la fel de absurd şi inopinat ca sabotajul emisiunii dumneavoastră. Americanii au dreptul să se întrebe dacă sistemele de supraveghere a frontierelor noastre prin sateliţi şi radare mai sunt operaţionale. Ce asigurări puteţi oferi naţiunii?

— N-avem nici un motiv să credem că radarele noastre ar fi în pericol şi suntem încredinţaţi că reţelele noastre de sateliţi de supraveghere se află în afara razei de acţiune a sabotorilor. Toţi şefii Pentagonului, ai NSA, ai tuturor autorităţilor competente mă asigură de acest lucru, declară Thorpe cu tărie. Dacă ar fi existat o intenţie de agresiune militară împotriva teritoriului american, acest gen de farsă adolescentină n-ar fi avut loc. Ne aflăm, prin urmare, în stare de alertă psihologică, nu militară. Aştept ca toată lumea să dea dovadă, în aceste împrejurări, efectiv inopinate, de un sânge rece indispensabil. E tot ce vă pot spune.

— Domnule preşedinte!.

— Domnilor, am spus că vă voi acorda cinci minute. Ele s-au

scurs. Cred că ne putem duce cu toţii să ne odihnim un pic.

Făcu doi paşi. Hackmann închise uşa.

— în concluzie? întrebă secretarul de stat.

— Trebuie să reorganizăm toate sistemele noastre de apărare, zise preşedintele. Nu militare, nu. Psihologice. Convocaţi-i pe toţi experţii noştri în acţiuni psihologice. Să fie aici mâine dimineaţă la 9. Clay, redactează chiar acum, în câteva cuvinte, un comunicat cum că, în mod indubitabil, Statele Unite sunt ţinta unui gen de război psihologic cu totul nou.

Era ora 3.30 dimineaţa. Thorpe şi Peck îşi strânseră mâna, schimbând o privire lungă, in definitiv, Peck fusese candidat la preşedinţie. Găsise prilejul de a-şi demonstra măiestria.

TĂIETURĂ DIN ZIARUL *MIAMI HERALD*, ediţia din ajunul „evenimentelor”:

MĂCEL ÎNTR-O ŞCOALĂ PRIMARĂ 6 MORŢI, 7 RĂNIŢI

O dojană din partea unui profesor de şcoală primară din Jacksonville, Florida, a declanşat, ieri, o tragedie sângeroasă. Când profesorul Harvey Delgado l-a rugat pe unul dintre elevi, Filiberto Puig, 12 ani, să stingă televizorul de buzunar la care se uita în timpul orei şi al cărui sonor acoperea glasul său, Puig a scos din jachetă un pistol de calibru 22 şi a tras asupra lui Delgado. Acesta, conformându-se instrucţiunilor votate de Congres, care-i autorizează pe profesori ca, după începerea anului şcolar, să fie înarmaţi în clasă, a scos propria sa armă pentru a-l ţine la respect pe Puig. Puig a tras un al doilea foc în direcţia lui Delgado, care a ripostat şi l-a atins în piept pe agresorul său, decedat după câteva minute. Împuşcăturile i-au alarmat pe paznicii înarmaţi ai şcolii. Trei au intrat în clasă, cu revolverele în mâini, fiind nevoiţi să facă faţă, în clipa aceea, tirului susţinut al mai multor elevi. Unul dintre paznici, Elmiro Chavez, 34 de ani, tată a doi copii, împuşcat în torace, a murit pe loc din cauza mai multor gloanţe trase de o armă semiautomată. Colegii săi i-au doborât pe cei doi instigatori, dintre care unul, urcat pe pupitru, continua să împroaşte cu gloanţe pereţii clasei. Este vorba de Manoel Estevez-Deutsch, tot

12 ani, care a fost împuşcat în cap, craniul explodându-i, şi de Pedro Benton, 13 ani, atins în ficat şi decedat în timp ce era transportat la spital. Alţi doi elevi au făcut uz de armele lor, trăgând de mai multe ori asupra profesorului Delgado şi asupra paznicilor. Şi ei au fost împuşcaţi. Numele lor sunt Porfirio de Las Cieves şi Chuck Balabino. În afara acestor 6 morţi, mai sunt 7 răniţi, dintre care unul în stare critică, un glonţ ricoşându-i în abdomen. Asemenea tuturor instituţiilor de educaţie americane, şcoala Calderon fusese dotată cu un portic electronic menit sâ împiedice introduc cerea armelor de foc în şcoală. Dar, aşa cum se întâmplă mult prea frecvent, sistemele acestui portic fuseseră deconectate. Poliţia anchetează.

Extras din poşta redacţiei a aceluiaşi ziar, din aceeaşi zi:

De ce a devenit viaţa atât de scumpă? întreabă doamna Felicia Santiago.

Răspunsul nostru: pentru că moartea e ieftină.

5

HIDESHI YAGAMA, şaptesprezece ani, un metru optzeci şi unu, ochi îndepărtaţi prin operaţie cu laser (135 ECU în clinicile populare), student la psihologie, la Universitatea Paris-XXI, mai cunoscută sub porecla „Cutia cu sushi”, se făcu comod în micul său apartament de pe strada Johnny Hallyday nr. 112, arondismentul XXII. Îşi scoase botinele din imitaţie de piele castaniu-aurie, şosetele şi tricoul, apoi se instală la biroul său. Depuse alături corespondenţa sosită în cursul zilei şi încă nedeschisă. Avea să se ocupe de ea mai târziu.

Birou era un termen nepotrivit pentru consola murală unde se îngrămădeau, pe etajere căptuşite cu plumb, două calculatoare, un modem, un Minitel model Into pentru racordare obişnuită la Internet, un banc compact de tratare a imaginii şi diverse jucării electronice şi informatice, printre care un laser cu lumină roşie.

Hideshi Yagama tastă pe cuvântul „Vizetă” din *Enciclopedia informatică practică* şi află cele ce urmează. Începând din 1996, vizetele deveniseră la fel de banale ca radiourile cu tranzistori în anii şaizeci. Uşoare, ieftine şi multifuncţionale, beneficiind de

progresele constante ale micromecanicii, salvaseră de la faliment industria electronică mondială, încă din 1995: intrate, în 1993, în reţeaua comercială, cu titlu de curiozitate, pe calea realităţii virtuale, făcuseră mai întâi furori în parcurile de distracţii specializate: în săli special înzestrate, îmbrăcai un costum prevăzut cu o mulţime de captoare, apoi îţi puneai mănuşi la fel echipate şi, în sfârşit, ceea ce se numea, la început, un vizor. Echipamentul era relativ greu, dar îi uitai repede greutatea, datorită emoţiilor pe care ţi te suscitau filmele numerice proiectate în vizor. Acestea îţi puteau da iluzia că te aflai pe Lună, sau în inima unei jungle bântuite de dinozauri, sau într-un deşert înspăimântător, populat de năluci. Unele filme erau destul de dure pentru nervi: te făceau să plonjezi într-un vulcan aflat în erupţie ori în adâncul mării, unde erai atacat de rechini. Teoretic, accesoriile acestor echipamente, de mărimea unei unghii de la degetul mic, nu primiseră autorizaţie din partea ministerelor europene ale sănătăţii, dar ele puteau fi găsite fără dificultate pe pieţe paralele.

Yagama îşi oferise rafinamentul suprem, relativ costisitor, dar deosebit de distractiv: închirierea unui combinezon numit, în glumă, „Luptă corp la corp” sau *Close combat.* Acesta comporta captoare până în vârful mănuşilor, astfel încât, dacă îţi strecurai arătătorul în vaginul partenerei, simţeai contracţii spasmodice extrem de apropiate de realitate. Cu contribuţia benzii sonore — icnete, gemete şi şoapte amoroase —, mai că ajungeai să crezi în iluzie. Yagama îi consacrase o bună parte a sfârşitului său de săptămână.

Yagama încercase şi filme sadomasochiste, ale căror benzi sonore erau bogate în variante electronico-sexuale subtile, în afara pocnetelor de bici şi a horcăielilor. Dacă utilizatorului îi plăceau maltratările, captoarele îi aplicau descărcări electrice în organele genitale şi, dacă era homosexual, în anus şi perineu. Consecinţele, în acest ulfim caz, erau previzibile şi de aceea, combinezoanele erau echipate cu chiloţi etanşi, care se incinerau după folosire. Toate astea nu erau decât iluzii realizate cu ajutorul unor componente banale, ca benzile numerice, semiconductorii şi traductoarele.

Unele firme investiseră bugete considerabile în punerea la punct a falsului sărut virtual, cu *French kiss* salivar şi limbă vârâtă în gură. Programul nu era încă gata de comercializare.

Dar veniturile financiare scontate promiteau să-i despăgubească din plin pe investitori.

În vreme ce Yagama studia enciclopedia sa electronică, la nici doi kilometri de locuinţa lui, în celebrul subsol al esplanadei Invalizilor, cunoscut cândva sub porecla Piscina şi acum supranumit Balta Dracului, comandantul Alain Baudrier, din Serviciul de Supraveghere a Teritoriului, sau SST, activă ecranul calculatorului său IBM Libellule şi dădu clic pe lista persoanelor aflate sub supraveghere. Numele lui Yagama apăru pe ecran. Baudrier duse săgeata mouse-ului pe acest nume, care fu încadrat cu roşu, şi, câteva secunde mai târziu, paginile enciclopediei electronice începură să defileze pe ecranul său exact în ritmul în care defilau pe cel al lui Yagama.

Un pătrăţel se ivi într-un colţ al ecranului. *Enciclopedia informatică practică* — Virtuală (realitate) — p. 4 — Abonat: Yagama Hideshi, str. Johnny Hallyday nr. 112, Paris 75022 — EE 414.

Baudrier activă un alt ecran, formă codul de acces, aşteptă verificările, apoi autorizaţia, compuse a doua parolă, ceru codul AA2 şi formă numărul EE 414. Fişierul lui Yagama apăru pe ecran. Baudrier îşi frecă obrazul şi se cală în fotoliu. Ordinele cereau supravegherea lui Yagama douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

6

PROFILUL VÂNATULUI lui Baudrier părea destul de banal la prima vedere. Nimic din comportamentul său nu justifica o supraveghere continuă, conform procedurii Ultraviolet. Yagama se prezenta ca un fericit fecior de bani gata, mare amator de sex-shop-uri şi mai predispus să petreacă seri plăcute în compania unor tinere japoneze şi, ocazional, tinere franţuzoaice, decât să tocească la psihologie.

Ceea ce atrăsese atenţia asupra lui fuseseră mesajele destul de regulate pe care le adresa unui alt japonez. Acesta era un reprezentant al firmei Mitsui în Europa. Puternica firmă Mitsui avusese câteva neplăceri cu SST-ul din cauza unor dosare industriale secrete. Iar mesajele pe care le transmitea tânărul student la psihologie de la Paris-XXI erau codate.

Cei mai buni specialişti ai SST-ului încercaseră, în zadar, să violeze codul Ca atare, se dispusese efectuarea unei

supravegheri de rutină. Întâmplător, un „vizitator” dăduse o raită prin apartamentul lui Yagama, în timp ce acesta era reţinut cu forme în regulă la universitate pentru o convorbire cu rectorul, şi rămăsese uimit de abundenţa şi calitatea materialului informatic şi electronic cu care se echipase studentul.

O supraveghere ceva mai amănunţită dezvăluise faptul că Yagama nu era nicidecum un pierde-vară şi cu atât mai puţin un obsedat sexual. Nu i se cunoştea decât o legătură cât se poate de cuviincioasă cu o micuţă compatrioată. Un surplus de informaţii fu solicitat de la Tokio. Obţinerea lui dură neobişnuit de mult.

Întrebări puse foştilor săi colegi de la liceul Mishima nu scoaseră la iveală decât ceea ce se ştia deja, şi anume că pretinsul student la psihologie era un informatician de înaltă clasă. La vârsta de cincisprezece ani, redactase un memoriu despre ipotetica maşină a lui Turing, demonstrând posibilităţile de realizare a unei astfel de maşini, adică a unui sistem logic care să se modifice treptat, pe măsura funcţionării sale, aşadar capabil să dobândească o experienţă în sensul uman al cuvântului şi o capacitate de evoiuţie. O asemenea maşină figurase vreme de patruzeci de ani printre utopiile intelectuale; teoria elaborată de Yagama îl uluise pe profesorul său de liceu, determinându-l să-l încunoştinţeze despre memoriu pe cel mai sclipitor dintre informaticienii Universităţii din Tokio, Ike Okamoto, care ceruse să discute cu autorul. Altceva nu se mai ştia despre itinerarul lui Yagama. Dar se ştia că Okamoto era un consilier al marii firme de calculatoare Mitsui. Şi se mai ştia că Okamoto era unul dintre marii maeştri ai unei arte care reprezenta, pentru Japonia, arta marţială prin excelenţă: logica formală. Se spunea, cu mândrie, că în Japonia existau douăsprezece autorităţi spirituale şi temporale, sub cea a împăratului. Okamoto era una dintre ele. Pesemne că Yagama era un tip dat naibii dacă îi atrăsese atenţia lui Okamoto.

Datele trimise de Tokio sfârşeau cu următoarea informaţie: la o zi după ce trei personaje misterioase făcuseră o vizită părinţilor lui Yagama, tânărul Hideshi dispăruse. Soţii Yagama trăseseră, fără doar şi poate, un anumit folos, deoarece se mutaseră imediat într-un cartier înstărit din afara oraşului.

Baudrier închise, cu o apăsare de tastă, dosarul lui Yagama.

Făcu o grimasă care-i conferi mutra de peşte posac familiară subordonaţilor săi. Nu desluşea prea bine ce anume justificase o supraveghere a lui Yagama conform procedurii Ultraviolet. Sigur, mesajele codate adresate reprezentantului firmei Mitsui nu erau nevinovate: nu se codează informaţii inofensive. Iar studiile de psihologie nu erau, poate, atât de străine, pe cât se presupusese, de interesul tânărului japonez pentru realitatea virtuală. Perfecţionarea acelor iluzii perceptive nu putea decât să beneficieze de pe urma unei cunoaşteri aprofundate a minţii umane şi a reţelelor senzoriale. Dar, în sfârşit, nici o faptă cu caracter infracţional nu reieşea din dosarul sau activităţile tânărului.

Baudrier urmări timp de două ore ecranul lui Yagama şi nu descoperi nimic insolit, decât, eventual, nişte calcule al căror obiect nu-l înţelese şi pe care se grăbi să le înregistreze şi să le introducă în memorie. „Un individ, poate, la liziera spionajului industrial”, notă Baudrier în raportul său.

7

LUNI, 10 APRILIE 1997, două incidente absurde survenirǎ, unul la New York, celălalt la Madrid. Nu făcură decât obiectul unor notiţe în presa locală.

Pe la ora 3 după-amiaza, Charles F. Grandliff, preşedintele lui Allied Bank, Park Avenue, trebui să fie dus cu o ambulanţă, întrucât fusese apucat de o criză de agitaţie cu totul stranie.

— Nu, nu! zbierase, coborând valvârtej, congestionat, în holul de recepţie. Nu sunt un dobitoc! Nu, nu sunt un dobitoc!

Accesul fu pus pe seama surmenajului. Secretara sa, care se afla în biroul alăturat, declară totuşi că auzise, prin uşa închisă, o voce bizară răsunând în biroul lui Grandliff. Vocea spunea: „Charles F. Grandliff e un dobitoc!” Poliţia o ascultă cu răbdare pe secretară, dar ancheta devie pe linia produselor neurotrope pe care le consuma femeia.

O scotocire minuţioasă a biroului lui Grandliff nu duse la descoperirea nici unui aparat care să explice halucinaţia auditivă a secretarei şi starea patologică a preşedintelui. Pe de altă parte, un purtător de cuvânt al FBI-ului declară presei că acest gen de halucinaţie putea fi provocat dirijând asupra unei ferestre un fascicul laser infraroşu ale cărui modulaţii le reproduceau pe cele ale unei voci umane. În consecinţă, poliţia

şi FBI-ul se apucară să-i caute pe duşmanii lui Grandliff care s-ar fi putut deda la această farsă răutăcioasă. Grea treabă.

Celălalt incident avu loc către seară, la Puerta del Sol, în capitala spaniolă. Un obiect care semăna cu o bombă fumigenă explodă şi degajă un nor gros de fum albăstrui, ceea ce provocă un început de panică printre comercianţi şi trecători. Panica atinse delirul când, din norul de fum, se înălţă un personaj despre care toată lumea jură că era Isus Cristos.

În alte împrejurări, incidentul ar fi fost pus pe seama teroriştilor de-un fel sau de celălalt, însă apariţia lui Cristos înlătura cu totul asemenea supoziţii.

Întrebat, arhiepiscopul se abţinu să răspundă, îndemnându-i pe credincioşi la prudenţă şi reînnoind chemarea lui la smerenie în aceste vremuri tulburi, bântuite de spectrele mercantilismului şi ale desfrâului. „Dorinţa de Mântuitor este atât de puternică, în aceste vremuri de cumpănă, încât nişte minţi amăgite pot crede că l-au văzut în realitate, când, de fapt, s-au lăsat înşelate de propriile lor simţuri”, declară arhiepiscopul.

În particular însă, acelaşi arhiepiscop vorbi despre blestemăţii diavoleşti. Avea, de bună seamă, dreptate, căci, intervievat din nou, la arhiepiscopie, de televiziunea madrilenă, oferi spectacolul alarmant al unui moşneag agitat de ticuri, afişând, în răstimpuri, o expresie de-a dreptul libidinoasă.

Scandalul fu imens: mai multe ziare, care făcuseră fotografii ale prelatului pe ecrane în timp ce se îmbăloşa, îşi lingea buzele în mod indecent şi-şi rostogolea ochii precum un maniac, le publicară în ediţiile lor de a doua zi.

„Arhiepiscopul nostru este bolnav?” întrebă *Indipendente,* în vreme ce, mai categoric, *ABC* declara că Spania era prada unui demon şi-i invita pe credincioşi la o zi de rugăciuni ispăşitoare. Arhiepiscopul însuşi, încunoştinţat de incident, protestă, declarând că făcea obiectul unor manipulări satanice, dar, cum se agită excesiv în cursul conferinţei de presă care urmă, jurnaliştii se interesară mai mult de dosarul lui medical decât de rătăcirile sale retorice.

După câteva zile, arhiepiscopul îşi anunţă demisia din motive de sănătate.

Dar istoria lumii e plină de incidente neexplicate, iar aceste fapte curioase erau de domeniul colecţiei reunite cândva de americanul Charles Fort şi continuate de compatriotul său,

William Corliss — ploi cu broaşte ziua în amiaza mare şi focuri rătăcitoare care lătrau. O zi mai târziu, prea puţini oameni se mai gândeau la asta şi fiecare se întoarse la treburile sale. Natura umană e avidă de extraordinar, dar se satură repede.

8

ATENTAT ELECTRONIC la Casa Albă - Discursul preşedintelui înlocuit de un desen animat pornografic" (*Electronic Outrage at the White House — President's Words Replaced by Obscene Cartoon*), intitula a doua zi *New York Times*, pe o manşetă ce ocupa o cincime din pagina întâi. „Donald Duck înălţat la preşedinţie! Răzbunarea lui King Kong!" (*Donald Duck Raised to Presidency! The Revenge of King Kong!)* proclama *Daily News* pe o pagină întreagă, ilustrată cu viniete indecente, extrase din faimosul film. Din susul în josul Statelor Unite, şi de la est la vest, presa consacra paginile de titlu incidentului din ajun. De la *Times* din Londra la *Diario de Noticias* din Madrid, de la *Corriere della Sera* din Milano la *Straits Times* din Singapore, de la *Al Ahram* din Cairo la *Globo* din Rio de Janeiro, de la *Asahi Shimbun* din Tokyo la *Frankfurter Allgemeine,* de la *Tribune de Genève* la *The Australian* şi la *Izvestia* din Moscova, reacţia fu aceeaşi: stupoare şi indignare, exprimate cu litere de-o şchioapă pe pagina întâi.

În orele care urmară, posturile de televiziune şi de radio de pe întreaga planetă nu vorbiră decât de sabotajul la care fusese supus discursul preşedintelui Wayne Thorpe şi de situaţia creată de emisiunea scândaloasă. Concluzia generală: inamici necunoscuţi şi puternici ai Statelor Unite pregăteau o lovitură îngrozitoare. Experţi în tehnicile comunicaţiilor explorară toate datele disponibile pentru a propune ipoteze cu privire la sabotajul mondial şi strategi de cabinet elaborară scenarii ale complotului care se punea la cale.

În acelaşi interval, şi a doua zi, Bursele urmară cursuri eratice. Indicii Dow Jones de la New York, Nikkei de la Tokio, Footsie de la Londra, Dax de la Frankfurt şi CAC 40 de la Paris, fără a mai pomeni de indicii de la Madrid, din Hong Kong, din Singapore, de la Sydney şi de aiurea, plonjară, după o serie de tresăriri inspirate de teama de un conflict mondial iminent. Agenţii de schimb valutar, părăsindu-şi buimaci aşternutul cu mult înainte de ivirea zorilor, plasară ordine de vânzare a dolarilor lor, ale

căror rezultate fură cu atât mai deconcertante cu cât la Frankfurt se vindeau mărci, la Londra lire sterline, la Paris franci, la Tokio, yeni. Nimeni nu mai ştia ce să cumpere sau să vândă. Cursurile aurului urcară ca nişte rachete, pentru a recădea după două ore. Telefoanele şi faxurile intercontinentale fură suprasaturate. Disperaţii începură să-şi reactiveze adăposturile antiatomice din casele de la ţară şi să verifice starea grupurilor electrogene subterane menite să le furnizeze curent în cursul unui atac cu rachete balistice care ar fi urmat să vină de nu se ştia unde.

La Casa Albă, încă de la ora 10 dimineaţa, preşedintele Thorpe şi soţia sa, abia dacă odihniţi după o noapte scurtă, se aflau în Biroul Oval, înconjuraţi de consilierii prezidenţiali, secretarul de stat, şefii Statelor-Major şi directorul CIA, asistând cu eforturi pentru a-şi păstra sângele rece, la proiecţia unei casete cu înregistrarea filmului trucat, având o durată totală de douăsprezece minute şi patruzeci şi una de secunde. Acest scurt trucaj televizual fusese de ajuns pentru a da o imagine puerilă şi pornografică despre Statele Unite.

— Ce-ai de spus? îl întrebă preşedintele pe directorul CIA, Robinson T. Goodrich.

— Domnule preşedinte, răspunse înaltul funcţionar, pot doar să vă garantez că antena din Luxemburg, care a fost repusă în stare de funcţionare azi-dimineaţă, va face obiectul unei protecţii militare, pe cale de a fi pusă la punct de serviciul de informaţii al NATO, cu acordul deplin al guvernului luxemburghez şi al Uniunii Europene. În ceea ce priveşte sistemul american, ancheta va fi mai lungă. Mai întâi trebuie să localizăm punctul de acces al teroriştilor, apoi să definim modalităţile intervenţiei lor şi, în sfârşit, să determinăm complicităţile cu sau fără de care acest atentat, căci nu există alt termen, a putut fi săvârşit.

— Dar filmul? întrebă Mary Thorpe. Filmul! Cum de-au reuşit să-şi insereze imaginile vreme atât de îndelungată? Cum de n-a reacţionat nimeni?

— Conform primelor rapoarte ale analiştilor noştri de la Langley, ceea ce se poate numi incrustaţie a fost realizată printr-un tratament numeric pregătit cu mult timp înainte, bazat pe metode utilizate pe scară largă în studiourile de la Hollywood şi considerate în prezent clasice. Asta în ceea ce priveşte

tehnica. În ceea ce priveşte inserarea acestei incrustaţii, este vorba, într-adevăr, de o capodoperă. Ea s-a făcut exact în momentul în care urma să ia cuvântul preşedintele. Teroriştii au urmărit la secundă minutajul emisiunii, alegând cu perfectă siguranţă clipa în care trebuia aruncată în aer antena şi anclanşatâ propria lor emisie, întâmplător, aş vrea să...

— Nu-i nevoie! interveni secretarul de stat. Aşadar avem de-a face cu oameni de o inteligenţă redutabilă şi bine echipaţi, în măsură să domine reţelele de televiziune americane la fel de eficient ca şi când le-ar aparţine. Au fost în stare să urmărească minutajul cu o asemenea precizie, încât în mai puţin de-o secundă au putut să insereze imaginile trucate exact în clipa când trebuia. Ceea ce, dacă v-am înţeles bine, înseamnă că, în privinţa Europei cel puţin, aveau deja înălţată propria lor antenă, fără îndoială la mică distanţă de cea din Luxemburg, cu un întreg echipament de emisie gata pregătit. În ceea ce priveşte teritoriile americane, e clar că indivizii aceştia fac absolut tot ce vor! Trebuie, desigur, să ne considerăm fericiţi că nu au difuzat decât acest lamentabil desen animat pornografic. Am fi putut avea parte de ceva şi mai rău. Domnule director, dacă descoperiţi autorii, cred c-ar fi înţelept să-i angajaţi în serviciul nostru.

— Am fi putut avea parte de ceva şi mai rău, într-adevăr, admise directorul CIA.

— Şi ce făcea, în momentul aceia, CIA? întrebă secretarul de stat.

— Domnule Closegate, rosti cu voce gravă directorul CIA, cred că nici circumstanţele, nici funcţiile dumneavoastră nu vă autorizează să acuzaţi Central Intelligence Agency. Eu nu mi-aş permite să întreb ce făcea secretarul de stat în momentul nu ştiu cărei greşeli grosolane.

— Sunt de aceeaşi părere cu Goodrich, interveni preşedintele. Ne vom ocupa mai târziu de problema responsabilităţilor. Rămâne ipoteza domnului secretar de stat: e vorba de indivizi dotaţi cu o inteligenţă de temut.

— Dispunem de o reţea de supraveghere a telecomunicaţiilor prin satelit. N-a detectat nimic anormal? întrebă generalul Peck, şeful Statelor-Major.

— Ce să detecteze? În America, piratarea s-a efectuat la sol, prin injectarea directă a desenului animat într-un punct pe care

nu îl cunoaştem. Sateliţii n-au nici o posibilitate de a repera o schimbare în conţinutul unei emisiuni date. În Europa, emisia-pirat s-a făcut pe aceeaşi frecvenţă cu cea a antenei distruse şi de la mică distanţă de aceasta. Oricum, piratarea a fost relativ de scurtă durată şi, chiar dacă sateliţii ar fi detectat-o, nu am fi avut timp să intervenim.

— De ce?

— Fiindcă s-a realizat, în mod cert, dintr-un camion. O dată încheiată emisia, camionul n-avea decât să-şi replieze antena şi s-o ia din loc.

— Sunt, prin urmare, oameni foarte decişi, comentă Mary Thorpe.

— Rămâne de aflat cine a putut comite atentatul, spuse Wayne Thorpe, cu un oftat. N-avem chiar nici un mijloc de a stabili asta?

— Pentru moment, nu putem intui originea unor incidente de acest gen, răspunse, cu o expresie posomorâtă, directorul CIA. Indivizii ăştia par să atace tot şi orice.

Consfătuirea fu întreruptă de un apel telefonic al preşedintelui Rusiei, Andrei Bezuhov.

— Ce a reieşit din ancheta dumneavoastră? întrebă rusul. Colaboratorii mei sunt foarte îngrijoraţi.

— Sabotaj hertzian, răspunse preşedintele Statelor Unite, în mod deliberat evaziv.

— Sabotaj hertzian, repetă preşedintele rus, întrebându-se dacă omologul său american îl lua drept idiot sau chiar nu ştia nimic. Dar cine ar putea fi interesat?

— Asta aş putea să vă întreb şi eu. E vorba de o acţiune urmărind să discrediteze atât preşedinţia Statelor Unite cât şi, fireşte, întreaga ţară, în faţa opiniei publice mondiale. Nu credeţi că ar putea fi, de pildă, ucrainenii? întrebă Thorpe cu totul la întâmplare, nereuşind să-şi amintească numele tuturor naţiilor — ceceni, azeri, turkmeni şi alţi tătari — care se ridicau împotriva puterii centrale de la Moscova şi împotriva Statelor Unite, care susţineau Moscova.

— M-aş mira să dispună de mijloacele necesare! Dar voi ordona efectuarea unei anchete, ca să fiu cu conştiinţa împăcată. La terorişti arabi nu v-aţi gândit?

— E o întrebare pe care va trebui să ne-o punem.

— În orice caz voi cere să se transmită dezminţiri la

televiziune, la radio şi în toate ziarele. Contaţi pe deplina mea colaborare. Mă voi aştepta la acelaşi lucru, din partea dumneavoastră, în cazul în care un astfel de sabotaj s-ar produce şi aici, nu se ştie niciodată.

Cu capetele plecate, vicepreşedintele Hackmann şi consilierul pentru securitatea naţională, Lake, ascultaseră conversaţia.

— Dacă-s arabi, observă vicepreşedintele, va fi relativ uşor sâ-i arestăm, luând urma achiziţiilor lor de material electronic.

Cea mai mare parte a zilei se consumă cu răspunsuri adresate şefilor de stat din întreaga lume, care doreau veşti: regina Angliei, apoi primul ei ministru, preşedintele Republicii franceze, premierul Japoniei...

9

LA TOUL, Jean-Albert Després, reprezentant comercial pentru piese de schimb auto, în vârstă de treizeci şi opt de ani, cu o corpolenţă medie şi apetituri generale frustrate, formă pe Minitelul său, în mod corespunzător racordat la vizetă, codul 3616 Virtuella. Îmbrăcat în combinezonul unui spectator de cinema virtual, cu corpul garnisit de captoare (lipite fără prea multă dibăcie) cumpărate de la un revânzător clandestin asiatic, cu consola de comandă aşezată pe o măsuţă joasă, la picioarele sale, văzu defilând pe ecran, pe fondul ceţos al genericului — picioare în ciorapi de mătase trecând cu repeziciune —, următoarele indicaţii:

Bun venit pe programul nostru. Alegeţi-vă gama :

1. *pentru blonde planturoase*
2. *pentru brune provocatoare*
3. *pentru roşcate ameţitoare*
4. *pentru africane picante*
5. *pentru asiatice misterioase*

Fiecare gamă vă oferă trei virtualităţi. Pentru a schimba virtualitatea, daţi clic o dată. Pentru a o selecta pe cea care vă convine, daţi clic de două ori.

În ajun, alesese codul 1. De data asta, îl alese pe următorul. Ca în ajun, un catalog cu coperte scânteietoare se deschide. O femeie tânără, în celebra postură a Gitanei, apăru, nemişcată, pe un fond muzical extras din *Boleroul* lui Ravel. Apoi imaginea prinse viaţă şi, într-o învârtejire a fustei sale albastre, însoţită de

un răpăit de castaniete, femeia îşi dezveli sânii şi pântecele.

Sâni foarte frumoşi, tari şi obraznici, judecă Després, de curând divorţat de-o nevastă lipsită de fantezie, care refuza cu încăpăţânare plăcerile realităţii virtuale, mai cu seamă la domiciliu: „Fără porcării acasă!”

Cât despre pântecele, sau, vorbind pe şleau, pubisul brunei provocatoare, acesta era bombat la fix şi perfect despicat la partea de jos. Després oftă.

A doua apariţie fu aceea a unei orientale cu trupul chihlimbariu, înveşmântată într-o mantie de mătase. Brusc, un colos excesiv de musculos se ivi în spatele ei şi-i smulse mantia, de sub care ea apăru goală, cu braţele imobilizate de indiscret şi arborând o expresie scandalizată şi temătoare. Cum programul dădea dreptul la trei divertismente facultative, zise interactive, Després apăsă pe claviatura consolei. O squaw necuviincioasă, cu pene tricolore în păr şi îmbrăcată sumar, ieşi din wigwamul ei. O piele-roşie cu o mină la fel de melodramatică precum a unui Geronimo de film mut ieşi după ea şi-i legă degrabă mâinile la spate. Mişcarea de revoltă a damicelei făcu să-i cadă sutienul cu franjuri şi să-i tresalte sânii. Ea găsi de cuviinţă să se încrunte. După ce smulse fustiţa victimei sale, indianul îi vârî o scândură între picioare, silind-o astfel să-şi depărteze coapsele şi să-şi pună în valoare sexul.

Després rămase perplex. Supunându-se gusturilor lui naturale, reveni la *Gitană*. Dădu clic de două ori şi *Bolero-ul* lui Ravel se difuză în cameră, într-o versiune atât de siropoasă, încât simţeai că ţi se lipesc degetele. Gitana reapăru, reluă gesturile amorsate puţin mai înainte şi începu să danseze în vârfurile pantofilor de lac negri, cu tocuri înalte. Fiecare arcuire, acordată la accentele melodiei, îi proiectau sânii spre cer. Ar fi fost de aşteptat o serie de zbateri ritmice pe funesta piesă muzicală, dacă presupusa Gitană n-ar fi izbutit să-şi lepede vestimentaţia şi să rămână numaidecât goală. Făcându-şi atunci apariţia din nişte oglinzi ce multiplicau corpul dansatoarei, printr-un efect împrumutat din două vechi opere clasice ale cinematografului, *Le Sang d'un poète* şi *Lady from Shanghai*, dar fabricanţii de porno virtual nu erau la primul plagiat, făcându-şi deci apariţia din oglinzi, doi bărbaţi, deosebit de atletici şi la fel de goi ca dansatoarea, se apucară s-o secundeze, unul din faţă, celălalt din spate, cu mişcări încărcate

de ameninţări falice.

Programul comercializat de canalul Virtuella era, în mod evident, unisex, deoarece combinezonul îi transmise lui Després senzaţii menite să corespundă frecărilor pe care le simţea pe trupul său dansatoarea. Circuitele comandate de acest program îi încălziră, într-adevăr, dosul şi perineul, precum şi vintrele, ceea ce îi pricinui, la început, o oarecare jenă. Prea puţin predispus la roluri sexuale pasive, acest telespectator nu era defel pregătit să deţină, în actuala împrejurare, rolul Gitanei. Ca atare, contracţiile combinezonului la intrarea despicăturii sale fesiere începeau să-l deranjeze pe Després. În fapt, pe ecran, Gitana înfrunta erecţiile simultane ale celor doi bărbaţi, unul în faţă, celălalt în spate. Brusc, încercând să restabilească situaţia în favoarea sa, Després întinse mâinile pentru a-şi elibera dansatoarea de cavalerul din faţă. Şi, în clipa aceea, avu parte de una dintre cele mai neplăcute surprize din viaţa sa. Mai întâi, primi o formidabilă descărcare electrică în anus, ceea ce îl făcu să urle, apoi, în locul Gitanei, dădu de un monstru însângerat, un soi de hoit de cal, pe jumătate jupuit, care-l ameninţa cu dinţi nemăsuraţi şi, în acelaşi timp, îl săgeta cu doi ochi pedunculaţi şi cu un tub genital scabros, din care picura un lichid verzui. Després urlă încă o dată, cu un glas brusc răguşit, îşi smulse vizeta şi, gâfâind de spaimă, se grăbi să deconecteze combinezonul.

Auzi, în momentul acela, ţipete îngrozitoare, ţipete de femeie, în imobilul cu patru etaje unde locuia. Crezu că trăieşte halucinaţiile unui coşmar, dar urletele erau cât se poate de reale. Împleticindu-se, se repezi la uşă şi, acolo, desluşi limpede hohote de plâns întretăiate de alte ţipete. Zgomotele veneau de la etajul de dedesubt. Se descotorosi în pripă de ruşinosul combinezon, pe care-l azvârli într-un colţ al vestibulului, şi coborî tiptil treptele scării. La etajul de unde se înălţau ţipetele locuia o văduvă tânără, Ginette Wieznewski, împreună cu fetiţa ei de şase ani. Ce se va fi putut întâmpla în acel cămin liniştit? Ajuns la etajul cu pricina, Després rămase pe loc şi trase cu urechea. Un miros de prăjit plutea la nivelul palierului. Sughiţuri de plâns răzbăteau încă din spatele uşii.

Deşi ora era târzie, aproape 11 seara, sună. Îi deschise fetiţa, în cămaşă de noapte şi cu picioarele goale. Faţa ei era scăldată în lacrimi. Ea să fi fost cea care ţipase? Nu, urletele de dinainte

fuseseră ale unei femei mature, şi Desprès observă, într-adevăr, o siluetă în combinezon de televiziune virtuală, cu vizeta pe frunte, zăcând într-un fotoliu scund, în faţa televizorului.

— Mămica..., îngăimă fetiţa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Desprès.

Capul combinezonului de televirtualâ se întoarse spre el. Ginette Wieznewski se ridică anevoie, cu mişcări de fiinţă rănită mortal.

— Oh, domnule..., începu ea. E prea oribil!

— Dar ce se întâmplă? vru să ştie Desprès.

Cu oarecare greutate, adevărul ieşi la iveală. Doamna Wieznewski alesese un film inofensiv, intitulat *Lassie se întoarce*, o istorioară americană, lacrimogenă şi moralizatoare, despre o căţeluşă collie care îşi regăseşte drumul spre casă, după nenumărate peripeţii, când, deodată, scenariul deviase într-un carnagiu înfiorător. Lassie o devorase pe fetiţa care dădea s-o ia în braţe, apoi îşi decapitase stăpâna, înainte de a fi ucisă, ca un câine turbat, de capul familiei, care o tăiase în bucăţi cu toporul, totul într-un flux dement de împroşcări de sânge şi viscere. Doamna Wiezneswski era, evident, profund zdruncinată de cele văzuţe.

— Cum de se poate una ca asta? se tângui ea. Cum poate cineva să-şi imagineze scene atât de atroce?

Desprès se grăbi să încălzească apă în bucătăria vecinei sale, căreia îi prepară o infuzie calmantă.

— De unde aţi cumpărat caseta?

— De la Pop Vision, de unde altundeva? răspunse ea, copleşită.

Tot de la Pop Vision îşi cumpărase şi Desprès pornografiile. Toul nu fusese încă racordat la reţeaua numerică ce permitea, în marile oraşe, obţinerea, prin simplă comandă telefonică, a filmelor dorite.

A doua zi, se duseră amândoi la Pop Vision şi fură poftiţi afară de proprietar, un tânăr cu cercei în urechi şi un smoc de păr zbârlit cu fixativ Viscosa galben-de-sulf, care-i dădeau înfăţişarea unui războinic din insula New Ireland a secolului trecut. Ştiuseră foarte bine ce cumpără, să nu facă pe inocenţii, conchise el. Desprès şi vecina lui nu fură de aceeaşi părere. Când se întoarseră, cu casetele în mână şi însoţiţi de doi reprezentanţi ai jandarmeriei, pseudorăzboinicul insular adoptă

o atitudine mai puţin categorică. La ordinul jandarmilor, casetele fură proiectate în cabina negustorului. Acesta rămase înmărmurit. Oamenii legii, şocaţi. Materialul fu confiscat pentru expertiză. Avea să se ajungă la un proces? Jandarmii cerură să li se proiecteze alte două filme, alese la întâmplare. Primul ţinea de pornografia clasică şi doamna Wieznewski fu cât pe ce să se sufoce de indignare. Al doilea însă era pur şi simplu o oroare sângeroasă, care dovedea limpede că marfa de la Pop Vision era infectată de un germen comparabil cu cel al unui botulism mental.

— Nu ştiu cum s-a putut întâmpla asta..., bolborosi comerciantul cu smoc de culoarea sulfului. Mă aprovizionez dintotdeauna de la acelaşi distribuitor...

Avea un fir de păr pe limbă. Faptul îi indispuse pe jandarmi. Până la o decizie a procurorului, îi închiseră prăvălia.

Afacerea făcu, totuşi, mult mai puţină vâlvă decât ar fi dorit Després şi vecina sa. Căci, într-adevăr, în Franţa, ca şi în restul Europei, filmele falsificate în cel mai neplăcut mod se numărară cu zecile de mii. Nu toate cazurile fură la fel de inofensive precum cel de la Toul. La Haga, un amator de realitate virtuală muri de infarct în timp ce urmărea un film despre aşa-zisa lume a tăcerii, unde nişte rechini rupeau în bucăţi doi scufundători, trăgând prin apă intestinele unuia dintre ei, într-un efect de roz şi albastru, foarte realist. La Düsselforf, mai mulţi copii fură surprinşi de convulsii vizionând pe ecranele lor multimedia o versiune inedită a *Albei ca Zăpada*, în care regina cea rea o eviscera pe nefericita eroină şi-i lăsa pe cei şapte pitici să fie înfulecaţi de buldogi cu boturile şiroind de sânge. La Dublin, o femeie apucată de pandalii se aruncă pe fereastră după ce fusese violată virtual de oameni de Neanderthal sau de Cro-Magnon, nu se mai ştia, într-un film intitulat *Valea pierdută.* La Bologna, membrii unei familii înstărite şi evlavioase, care priveau o ecranizare a vieţii lui Isus, se năpustiră în stradă pradă unei agitaţii învecinate cu demenţa, după ce îl văzuseră — îl văzuseră cu ochii lor — pe Mântuitor dansând în pielea goală, la Simon Fariseul, o rumbă îndrăcită — era cazul s-o spună — cu Maria Magdalena având pieptul descoperit. Culmea nenorocirii, mama familiei fu călcată de o maşină, deoarece uitase să-şi scoată vizeta. În Cetatea Vaticanului, un monsenior de la Secretariatul de Stat decedă de apoplexie pe când urmărea,

însă fără combinezon, acelaşi film.

Internările la urgenţele psihiatrice ale spitalelor se înmulţiră cu miile, oraşele Europei fură străbătute, zi şi noapte, de flote de ambulanţe, care se dovediră insuficiente. Serviciile de salvare fură debordate, medicii aproape că nu mai avură când să doarmă, unii dintre ei fiind nevoiţi să alerge în ajutorul unor confraţi care muşcaseră, şi ei, din filme otrăvite. Devenise lucru obişnuit să auzi, în numeroase imobile, copii care urlau de spaimă toată noaptea.

Şi asta nu era tot: numărul violurilor reale urcă, şi el, vertiginos, femei fură atacate în ascensoare, în saloane de coafură, în parcări, de spirite impresionabile, proaspăt ieşite de la spectacole de neconceput. Astfel, la parterul Galeriilor Lafayette din Paris, un nebun se năpusti, cu şişul în mână, la o vânzătoare de parfumuri, sfâşiindu-i veşmintele; la ora cinei, în Ciudad de Mexico, o turistă finlandeză fu violată, în plin Paseo de la Reforma, chiar în faţa Ambasadei Statelor Unite, de un indian drogat cu imagini demente; la Barcelona, o femeie îl atacă, ea, pe un tânăr turist american, în mijlocul aglomeraţiei din Ramblas, şi fu cât pe ce să-i reteze organele genitale; la Washington, şase negri care suferiseră agresiunea psihologică a unei variante falsificate şi deosebit de deşucheate din seria *Rambo*, dădură buzna, goi puşcă şi în stare de erecţie, în restaurantul Jockey-Club de la Ritz-Carlton şi şifonară zdravăn câteva cliente şi câţiva clienţi înainte ca personalul să-i poată imobiliza.

10

POLIŢIILE LUMII zise industriale încercară să recupereze casetele putrede. Rezultatul cel mai sigur al strădaniilor lor fu triplarea valorii acestora. Culmea rafinamentului deveni organizarea unei nopţi de orgie având drept punct de plecare proiecţia acestor mărfuri avariate.

În Ginza, cartierul de noapte din Tokyo, unde, deja, în serile cele mai mohorâte, perechi împănate cu captoare până în vârful degetelor de la picioare dansau aproape goale în cuşti de plastic fosforescent suspendate deasupra ringurilor, dansatorii şi dansatoarele se echipară cu vizete ce proiectau orori interzise, după ce-şi administraseră doze apreciabile de Special K, D Meth sau Nexus, droguri la ultimul răcnet al modei, dintre care primul

inducea stări meditative euforice, al doilea, stări de agitaţie maniacă prelungite, iar al treilea, halucinaţii colorate. Privilegiul de a urca în cuşti pentru o jumătate de oră costa o sută cincizeci de dolari, exclusiv drogul. Dansatorii de dedesubt apreciau în mod deosebit urletele partenerilor de sus, care sfârşeau prin a acoperi o sonorizare capabilă, totuşi, să reducă acuitatea auditivă cu douăzeci de procente în decurs de trei ore.

Presa şi televiziunea difuzară, până la saţietate, imagini ale cuplurilor stăpânite de delir, care, dintr-o dată, îmbogăţiră cu mai multe mii de pagini savante literatura psihiatrică. Când erau scoase din cuşti, perechile se prăbuşeau, despuiate, şi rămâneau astfel până a doua zi, mai puţin în cazurile în care se aventuraseră de la bun început pe străzi, îmbrăcate în deplorabilele combinezoane şi stârnind panică printre pietoni cu zbieretele lor exaltate.

Tot la Tokyo, în cartierul fierbinte Yoshiwara, lângă templu, un incident marcă în mod special imaginaţiile, pe durata cât pot rămâne marcate imaginaţiile contemporane, respectiv ceva mai puţin de douăsprezece ore. Un bărbat gol, cu trupul lucind, părăsi brusc Regatul Săpunului — un fel de baie publică dublată de-un lupanar —, într-o stare de frenezie nemaipomenită. Ajuns în mijlocul străzii, strigă: „Tigrul e aici! Tigrul e aici!” apoi explodă. Ancheta poliţiei stabili că se îndopase cu explozibile telecomandate de el însuşi. Cu puţin înaintea acestui harachiri de un tip nou, omul asistase la proiecţia unei casete deosebit de toxice. Era un antreprenor coreean care pierduse recent o sută de milioane de yeni, sau o sumă apropiată, ca urmare a prăbuşirii cursurilor la Bursă. Câţiva trecători recepţionară în plină figură, unul, o bucată de ficat uman, altul, o pereche de coaste pe care mai aderau încă bucăţi de piele, iar al treilea, un braţ întreg, care-l culcă pe loc la pământ.

Se înregistră o medie de cincisprezece morţi pe noapte la Tokyo, ca şi la Osaka. Los Angeles bătu într-o noapte toate recordurile, cu o sută şase morţi, urmat îndeaproape de Moscova, cu optzeci şi opt de tineri de cele patru sexe, ale căror inimi nu rezistaseră unor supradoze de droguri ca DMT-ul sau anticul Ecstasy.

Poliţiile închideau, desigur, localurile de desfrâu, după două sau trei zile de excese, dar, în cartierele fierbinţi, ele se deplasau cu câţiva metri şi totul reîncepea. De altfel, nici

închiderea unora dintre ele nu era lucru uşor. La Paris, bunăoară, poliţia trebui să bată în retragere din faţa unei haite de fete în pielea goală care se aruncară ca nişte Furii asupra agenţilor de ordine şi sfârşiră prin a-i dezbrăca pentru a-i supune unor atingeri devenite, altminteri, cu totul banale. *Los Angeles Times* scrise:

> Manifestările de delir colectiv constituie, din momentul acesta, problema numărul unu a primarului oraşului Los Angeles. De câteva zile, bande înarmate şi desfrânate atacă automobilele la orice oră din zi sau din noapte şi se dedau la violenţe de tot felul, încoronând o serie de incidente din ce în ce mai violente, survenite în ultimele săptămâni, o cvasiinsurecţie de un gen inedit a dezvăluit, ieri seară, acuitatea unei probleme care a pus guvernul federal în stare de alarmă.
>
> Între orele 10 seara şi 1 dimineaţa, Sunset Boulevard şi La Brea Boulevard au fost efectiv paralizate de ceea ce nu s-ar putea numi altfel decât un comando de toxicomani de un gen nou. Aproape goi, cu excepţia cizmelor şi a cartuşierelor, iar în câteva cazuri complet goi, relatează martorii, tineri de origine multietnică au luat cu asalt maşinile, într-un moment al serii în care traficul este intens. Şoferii de sex masculin au fost jefuiţi, maltrataţi şi azvârliţi pe carosabil, în timp ce pasagerele erau dezbrăcate cu brutalitate şi, în majoritatea cazurilor, violate pe loc. Şase bărbaţi care au încercat să-şi apere partenerele au fost împroşcaţi fără milă cu rafale de arme semiautomate. Conform celor mai recente ştiri, urgenţele spitalelor au înregistrat optzeci şi şapte de răniţi, dintre care unii în stare gravă. Abia cu puţin înainte de miezul nopţii, după unele informaţii, forţele de poliţie, peste două sute de oameni, conform declaraţiilor comandantului Owen Ruiz Ortega, au sosit la faţa locului, urmate de camioane-cisternă care au început să stropească agresorii cu jeturi puternice de apă gazoasă, în vreme ce elicoptere survolau scenele de violenţă. Intervenţia poliţiei a trebuit, totuşi, să fie întreruptă, după cum relatează trimişii noştri speciali, din cauza numărului mare al răniţilor şi a faptului că agresorii erau amestecaţi cu victimele. În plus, unii agresori şi-au îndreptat tirul asupra elicopterelor care zburau cel mai jos.

Unul dintre elicoptere, lovit, a fost nevoit să aterizeze urgent pe acoperişul unui antrepozit de pe La Brea. Către 12.30, încă trei sute de poliţişti au fost trimişi ca întăriri, pentru a domoli o situaţie devenită insurecţională. Într-un foarte mare număr de cazuri, înfruntările au degenerat în lupte corp la corp şi trimisul nostru, Larry O'Shea, a avut ocazia să vadă un poliţist rănit continuând totuşi duelul cu ün agresor înarmat cu un cuţit de cincisprezece centimetri şi care n-a abandonat lupta decât când a fost lovit în cap cu o sticlă de către o femeie venită în ajutorul agentului de ordine. În alte cazuri, poliţia a fost silită să tragă în unii agresori furibunzi, dintre care s-au înregistrat unsprezece morţi.

Încă din zorii zilei de azi, două batalioane ale Gărzii Naţionale au fost deplasate în zonă. În opinia comandantului Ortega, nu mai e suficient doar scaunul electric, ci ar fi nevoie de o sală de cinematograf cu toate scaunele electrizate. Guvernatorul Washington Moore va anunţa, înainte de ora prânzului, dacă interdicţia de circulaţie pe timpul nopţii va fi decretată astă seară în întregul Los Angeles sau numai în anumite cartiere. Preşedintele Thorpe s-a întreţinut în cursul dimineţii despre această problemă cu secretarul de stat al afacerilor interne. Tot în cursul dimineţii a sosit şi Terrence D. Clapham, director adjunct la FBI, care poartă discuţii cu guvernatorul.

Acelaşi articol se învecina cu un altul, intitulat: UN VAL DE VIOLENŢĂ MONDIALĂ?

Evenimente ca acelea petrecute ieri seară par să corespundă unei scheme mondiale de comportamente patologice de un tip nou, după toate aparenţele induse de imaginea electronică. Cu opt zile în urmă, la Sydney, cartierele rezidenţiale au fost atacate de o bandă de nebuni furioşi care au comis cele mai crunte tâlhării materiale şi sexuale, plus câteva omucideri, după ce asistaseră, în stare de ebrietate, la filme „sexy”, difuzate prin cablu, dar falsificate până la nivelul celei mai periculoase pornografii „hard”. Aceleaşi scene s-au repetat, două zile mai târziu, la Londra, la Liverpool şi Glasgow, unde, de asemenea, a trebuit să se facă apel la armată pentru a controla situaţia, poliţia

nemaifiind suficientă. La Paris, mai multe hoteluri de patru stele au fost nevoite să cheme forţele de poliţie pentru a pune capăt agitaţiei unor clienţi care urmăriseră, la televizoarele din camere, casete cu filme incalificabile. Unul dintre paroxismele crizei mondiale de nebunie a fost atins, acum circa două săptămâni, la Berlin, când o bandă de vreo treizeci de şcolari, având vârste între opt şi zece ani, drogaţi cu Nexus şi înarmaţi cu Kalaşnikovuri şi alte arme semiautomate, a ocupat literalmente Kurfürstendamm, trăgând rafale în toate direcţiile. Indicibilul s-a produs: armata a trebuit să descindă în blindate şi să mitralieze elevii, care au căzut, aproape toţi, sub gloanţe. Douăzeci şi cinci de cadavre de copii ocupau pagina întâi a ziarelor de a doua zi. Asemenea tragedii, credem, impun convocarea unei conferinţe internaţionale.

Criminalitatea mondială atinse culmi nemaiîntâlnite în toate ţările care dispuneau de divertismentele electronice obişnuite. Nu fură cruţate decât câteva regiuni răzleţe: Amazonia, Laosul şi Birmania, Singapore, unele ţări africane, insulele Samoa independente, Vanuatu, insula Guam, sultanatul Omanului, Libia, Kazahstanul, Turkmenistanul, Azerbaidjanul, Mongoliile Interioară şi Exterioară, Tibetul...

Oamenii nu mai îndrăzniră să se atingă de videouri, de televizoare şi, bineînţeles, de casetele de realitate virtuală. În oraşele din întreaga lume, se închiseră în casele lor. Copiii nu mai fură duşi la şcoală decât cu escorte înarmate. În mai multe ţări, părinţii obţinură în termene record dreptul de a purta arme de foc pentru a-şi apăra progeniturile de eventualii bolnavi care priviseră casete toxice. Magazinele începură să se îndrepte către ruină, în câteva săptămâni, economiile naţionale resimţiră şocul spaimei.

Singura excepţie fericită de la această dezlănţuire de agresivitate la scară mondială, vreo trei mii de puşti între zece şi cincisprezece ani descinseră din mahalalele *favelas* şi luară cu asalt secţiile de poliţie din Rio de Janeiro. După ce-i copleşiră pe poliţişti doar prin superioritatea lor numerică, îi dezarmară, îi dezbrăcară şi-i legară fedeleş, apoi se duseră să le ardă uniformele pe străzi. Răzbunare relativ moderată a unor dezmoşteniţi ai sorţii, care, de ani şi ani, erau decimaţi de

pseudoescadroane ale morţii, conduse, după cum ştia o lume întreagă, de poliţişti nebuni.

Ministerele de Interne şi serviciile de poliţie încercară să restaureze încrederea, asigurându-şi naţiunile că stocurile de casete falsificate fuseseră confiscate şi distruse. Nu era tocmai adevărat, deoarece grămezi de casete fezandate rămâneau încă în secretul dulapurilor, pentru desfătarea amatorilor de senzaţii tari. În plus, foarte mulţi membri ai acestor ministere şi ai serviciilor subordonate fuseseră ei înşişi atinşi de răul misterios pe care-l vehiculau casetele. Unii sufereau de coşmaruri recurente, alţii de disfuncţii sexuale. Marea majoritate, totuşi, îi rezistase prin deriziune.

Miniştrii, oamenii de afaceri şi factorii de răspundere din cutare sau cutare domeniu, care se încumetară să apară la televiziune din necesitatea impusă de funcţiile lor, îngroziţi de virtualitatea unui tripotaj infam, bâiguiră fraze contradictorii. Nu numai că se contraziceau unii pe alţii, dar se contraziceau pe ei înşişi.

„Vom cunoaşte vreodată adevărul?” *(Will we ever know the truth?)* întrebă un editorial din *New York Times.* Iar *Neue Zürcher Zeitung* întări: „Secolul sfârşeşte în minciună generală!” *(Das Jahrhundert in Lügen stirbt!)* „Ordinea mondială se va prăbuşi în iluzie!” susţinea *Corriere de lla Sera. (Sta per crollare nel fasullo rordine mondiale!*) Acestea nu erau decât câteva mostre. Căci întreaga presă mondială, de la *Vecernia Moskva* la *Ultima Hora*, oferea, pe zeci şi zeci de pagini, analize ale unei situaţii în care nimeni nu mai putea crede mijloacele de informaţie oficiale.

Întrebarea inevitabilă era: cine avea interes în toate acestea? „Diavolul!” strigară în gura mare autorităţile religioase de toate credinţele. Bisericile, templele şi moscheile nu se mai goleau. Reprezentanţii cultelor îşi frecau mâinile, afacerile nu le merseseră niciodată atât de bine. Diverse personalităţi ale mitologiilor occidentale îşi înmulţiră brusc apariţiile supranaturale, exprimându-se într-o mulţime surprinzătoare de limbi. La Edinburgh, Sfânta Fecioară cuvântase cu un perfect accent scoţian, la Sarajevo, în cea mai pură croată. Susţinătorii entităţii vagi, definite în lumea întreagă prin sintagma „Ordinea morală”, se pregăteau să preia în sfârşit puterea, purtaţi de-un val de indignare populară.

În cele din urmă, Consiliul Europei convocă o reuniune de urgenţă. La rândul lor, Statele Unite solicitară o şedinţă extraordinară a Consiliului de Securitate. Toată lumea se întrebă ce fel de experţi vor fi consultaţi şi ce mijloace vor propune pentru a pune capăt acestor deliruri. „Dezolantă concluzie”, comentă un editorialist englez. „Se intenţionează a se lupta contra ravagiilor virtualului cu pălăvrăgeli”.

11

BAUDRIER SE DUSE SÀ CINEZE şi lăsă continuarea supravegherii în seama unui tânăr, proaspăt absolvent al Institutului de Psihologie al Armatei, o instituţie recent creată: locotenentul Jean-François Dutertre.

La prima vedere, Dutertre nu contribuia câtuşi de puţin la prestigiul institutului; avea aerul unui destrăbălat, dacă nu chiar al unui golan. Veşnic înveşmântat în blugi negri şi cămăşi decolorate, silueta sa deşelată se deplasa cu un legănat subtil, dar de prost gust. Expresia lui blajină, dar şireată, îi exasperă de la bun început pe colegii săi. Doar admonestările repetate ale lui Baudrier îl convinseră să renunţe la portul unei batiste roşii sau negre strânse în jurul capului şi la cerceii multipli. Două anchete minuţioase ale moralităţii îi îngăduiseră totuşi lui Dutertre să-şi impună persoana, de altminteri foarte utilă în anumite investigaţii pe teren. Nu i se cunoştea nici un viciu, decât, poate, lecturile de un nivel care-i descumpănise pe anchetatori: de exemplu, *Tractatus logico-philosophicus* de Wittgenstein, *Războiul Peloponezului* de Tucidide şi *Principia mathematica* de Bertrand Russell. Inima sa părea ocupată de o tânără specialistă în arheologie, şi numai de ea. Judoka şi karateka, Dutertre putea fi şi o gardă personală de nădejde.

Dutertre îşi întinse picioarele lungi, încălţate în bascheţi, şi urmări pe ecran povestea avatarelor şi-a virtualităţilor realităţii virtuale, dacă se putea spune astfel, aşa cum le reda *Enciclopedia informatică practică* şi cum Hideshi Yagama le urmărea, fără îndoială, şi el, în apartamentul de pe strada Johnny Hallyday.

Dutertre căscă. Ştia toate astea, şi chiar mult mai multe decât cele ce defilau pe ecran, şi se plictisea. Aluneca tot mai jos în fotoliu. Aruncă o privire spre consolă şi dădu clic pe softul S (de la „Supraveghere”); un mic careu apăru în imaginea de pe

ecran.

1. *Videofon*
2. *Microfoane*
3. *Radiaţii anormale*
4. *Înregistrare*
5. *Dosar SS*

Asta însemna că putea să capteze, auditiv şi vizual, mesajele pe care Yagama le schimba prin videofon, să asculte transmisiile microfoanelor instalate în apartamentul său şi, în sfârşit, să controleze orice radiaţii insolite emanând din locuinţa lui, graţie unor traductoare speciale cuplate la microfoane. În plus, putea să înregistreze fiecare transmisie, pe sisteme adecvate. Pentru a-şi reîmprospăta memoria, putea, în fine, să consulte fişa completă a subiectului supravegheat. Dutertre dădu clic pe „Microfoane” şi îşi puse căştile.

Numaidecât, auzi un ţipăt urmat de icnete. Dutertre se îndreptă în fotoliu. Se comitea o crimă la Yagama? Era torturat cineva? Nici pomeneală: vocea care scosese ţipătul scotea acum multe altele, scurte şi dese, de o manieră ce nu lăsa nici o îndoială. Era o voce de femeie, dacă se putea numi voce, şi dama era pe cale să ajungă la orgasm, sau nu mai ştia el ce-i aia. Dutertre simţi sângele năvălindu-i mai întâi în obraji. Un glas de bărbat, de bărbat tânăr, în orice caz, mormăi sunete pe care Dutertre nu izbuti să le desluşească. Şi, stupoare, un alt glas, de asemenea bărbătesc, dar mai nazal, păru să-i răspundă ca un ecou.

„Aaah! Ah-ah-aaah!”

Urmară foneme nelămurite şi amestecate, de origine indubitabil masculină şi feminină.

„Haaah!” strigă vocea de femeie.

Dutertre mări volumul şi percepu zgomote confuze, nimicuri, un foşnet de aşternut, un scârţâit de somieră, lipăituri asemănătoare unor tălpi goale călcând pe podea, apoi un geamăt amoros, aproape un mieunat prelungit, urmat de un râs înfundat şi de alte foneme ininteligibile. Dădu repede clic pe „înregistrare”. Prea târziu. Câteva clipe după aceea, zgomotul unei uşi care se deschidea, alte sunete vagi, un râs de bărbat, alt râs de bărbat.

Nici o îndoială, Yagama organizase o şedinţă în trei în apartamentul său, şi primul sentiment al tânărului locotenent fu ciuda. Nu gustase niciodată fantezii dintre cele pe care şi le oferea Yagama şi, oricât de făţarnic ar fi fost, nu-şi putea ascunde faptul că treaba nu i-ar fi displăcut câtuşi de puţin, ba dimpotrivă.

Dar, în sfârşit, nu asta era problema. Aşadar puşlamaua de Yagama trăgea o partuză. Cum nu mai percepu nici un zgomot, Dutertre opri ascultarea, scoase căştile şi-şi turnă un pahar de bere. Apoi reluă lectura textului pe care Yagama, evident, nu-l citea, cufundat fiind în destrăbălare. Dădu de menţiunea firmei Matsuku, care realizase beneficii extraordinare lansând pe piaţă Mesajul Vizual Ameliorat, sau MVA, pentru robotul videofonic, acel mic trucaj, unul în plus, graţie căruia devenea cu putinţă să-ţi transmiţi o imagine personală ideală. Privirea îi poposi pe numele celui care inventase trucajul: Hari Yagama, inginer la Matsuku. Consultă fişa de identitate a lui Hideshi Yagama: era fiul numitului Hari. Iar acesta era acelaşi Hari Yagama care pusese la punct, cu ajutorul fiului său, un procedeu de transmisie prin cablu a unor programe de „distracţii virtuale” de nivelul 2, „nivelul 2” comportând algoritmi mult mai numeroşi. Primă constatare: Hideshi Yagama era student tot aşa cum papa era preot. Competenţele sale le depăşeau cu mult pe cele ale studenţaşului care se dădea.

Dutertre era la curent cu faimoasele „distracţii” menţionate de enciclopedie: la un simplu apel telefonic, ele permiteau obţinerea la domiciliu a unor programe private, de fantezia cea mai rafinată, conform jargonului din cataloage. Aparent, era doar un mic progres faţă de videofonia cu imagini virtuale. În realitate, era mult mai mult, dacă ţineai cont de faptul că puteai să înlocuieşti corpurile şi feţele actorilor cu ale tale, cu cele ale amantei tale sau cu ale oricui altcuiva, cu condiţia sâ fi fixat în prealabil imaginea cu ajutorul unei videocamere. Îţi filmai, de exemplu, amanta, timp de-un minut, apoi furnizai telefonic datele acestui film-eşantion unui calculator, iar acesta proceda la substituirea trupului şi a trăsăturilor actriţei indicate cu cele aie amantei tale. Serviciul era scump, dar acţionarii programelor de ficţiune pentru adulţi îi înţeleseseră degrabă interesul comercial. O singură transă din *O mie şi una de nopţi*, unul dintre cele douăzeci şi cinci de titluri ale primului catalog, îi

adusese în şase luni societăţii Yarohiro tot atât cât programele sale de microprocesoare în cinci ani. Transmisia impulsurilor electromagnetice ale unui program de optzeci de minute, prin fibre optice, făcuse prăpăd. Era suficient un CD pentru a transmite unui număr de cincizeci de mii de abonaţi deliciile imaginare ale unei seri în paradisul huriilor, cu propria lor amantă drept eroină.

Când Baudrier se întoarse de la masă, Dutertre îl informă despre rezultatul supravegherii sale. Baudrier îi mărturisi că nu se lăsase niciodată înşelat de aerele de mironosiţă ale lui Yagama. Orgiile vânatului său nu prezentau, de bună seamă, vreun mare interes strategic, căci un sistem de supraveghere atât de costisitor ca Ultravioletul nu fusese pus în acţiune pentru a obţine informaţii despre felul în care un tânăr nipon îşi făcea de cap la Paris, dar, mă rog, era necesar sâ se stabilească identităţile celor doi participanţi la zglobia serată.

De aceea, Baudrier fu cum nu se poate mai înciudat când află, a doua zi, câ la ora la care Dutertre înregistrase urmele sonore ale năzbâtiilor sexuale ale lui Hideshi Yagama, acesta cina liniştit, la bistroul din colţ, în compania unui compatriot.

Yagama îşi bătuse joc de SST. Pusese o bandă sonoră pregătită dinainte. Forurile superioare ale SST-ului se arătară foarte nemulţumite; era cazul sâ se elaboreze rapid metode de supraveghere mai rafinate. Dutertre, ironic, îşi aprinse o ţigară de haşiş şi ieşi la plimbare, urmărit de privirea invidioasă şi furioasă a sergentului de gardă.

12

PATRU SĂPTĂMÂNI se scurseseră de la fatidicul discurs al preşedintelui Statelor Unite.

— Aţi găsit ceva? îi întrebă acesta, plimbându-se încolo şi încoace prin Biroul Oval, pe directorii NSA, CIA şi FBI, care şedeau, copleşiţi, în faţa biroului prezidenţial. Lumea întreagă e inundată de acte de sabotaj a tot ceea ce seamănă cu o imagine electronică şi mă întreb dacă noi am văzut măcar un capăt al afacerii.

O rază de soare primăvăratic scălda Grădina de trandafiri, dar, în actualele împrejurări, te puteai întreba dacă erau trandafiri adevăraţi şi nu cumva artefacte electronice capabile să explodeze din senin, slobozind asupra Washingtonului

Dumnezeu ştie ce legiuni de spiriduşi obsceni, vapori toxici sau ţânţari gigantici ale căror ace aveau să injecteze o otravă menită să nimicească ultimele rămăşiţe de bun-simţ care se încăpăţânau în fiinţa umană.

Feţele trase ale celor patru bărbaţi dovedeau că ei nu luaseră în nici un caz cu uşurinţă manipularea discursului prezindenţial şi că erau, de asemenea, conştienţi de amploarea politică internaţională a sabotajului comis asupra casetelor de realitate virtuală.

— Am examinat filmul cadru cu cadru, spuse Bob B. Boulton, directorul FBI-ului, înălţându-şi capul pătrăţos de preot militar. Tehnica utilizată e cunoscută de toţi regizorii din lume, de trei sau patru ani.

Preşedintele se opri. Sprâncenele sale sure se ridicară deasupra ochilor albaştri şi gura brăzdată de riduri se strâmbă într-o grimasă neîncrezătoare.

— Nenumărate laboratoare de pe tot cuprinsul lumii sunt în stare să efectueze treaba asta. În Silicon Valley există un fel de talcioc unde componentele cele mai rafinate pot fi găsite la doar câteva săptămâni după comercializarea lor şi în pofida tuturor brevetelor de protecţie comercială. Tot acolo se găsesc softuri care rivalizează cu ale Pentagonului. Şi, în sfârşit, ingineri de tot felul, meşteraşi şi visători ineficienţi, dar şi genii cărora contractele oficiale nu le sunt de ajuns şi care se află mereu pe cale de a bricola un sistem, dacă-mi permiteţi această expresie, care să le permită să se lanseze pe cont propriu şi să facă avere. Există sute, dacă nu mii, de laboratoare de amatori, instalate deasupra garajelor sau în pivniţe, şi unele sunt extraordinar de bine echipate. Filmul demenţial pe care l-am văzut putea fi fabricat oriunde în lume, cu ajutorul casetelor de desene animate în care figurează personajele prezentate: Donald, Superman şi aşa mai departe. Am iniţiat, evident, o anchetă pentru a încerca să determinăm, după anumite indicii, care dintre tehnicienii de mare clasă locuind în America ar fi putut realiza trucajul. E o investigaţie care poate dura mult timp. Cred că distinsul meu coleg, Robinson, vreau să spun domnul Goodrich, directorul CIA, a lansat o anchetă similară în Europa şi în Asia. În ceea ce mă priveşte, încheie Boulton, cu un oftat, sunt nevoit, domnule preşedinte, să vă spun că nu suntem echipaţi pentru astfel de anchete; de altfel, nici o ţară din lume

nu este. Ne aflăm în prezenţa unei forme de terorism complet noi.

Directorul NSA încuviinţă din cap.

— Împărtăşesc în bună măsură părerea lui Bob, spuse el. Am efectuat aceeaşi muncă de analiză ca şi colegii mei de la FBI. N-am găsit nimic care să indice, cât de cât, vreo origine. Pe de altă parte, suntem pe cale să analizăm toate frecvenţele electromagnetice înregistrate de sateliţii noştri în momentul emisiei europene. O primă ipoteză, pe care-am evocat-o deja, este că postul emiţător era mobil şi se afla, neîndoios, într-un camion.

Dar lucrul acesta trebuie verificat. Tot ce vă putem spune e că acest gen de sabotaj este cu neputinţă pe teritoriul american.

— De ce? întrebă Wayne Thorpe, care se reaşezase.

— Emisiile, toate emisiile americane ale sateliţilor noştri de teledifuziune, se fac din centre militare protejate. Antenele acestor centre nu sunt, şi acesta e cu adevărat un eufemism, atât de vulnerabile pe cât era cea din Luxemburg. Ceea ce nu i-a împiedicat pe terorişti să falsifice emisiunea dumneavoastră recurgând la o tehnică diferită, care rămâne de determinat.

Îşi trecu un deget pe sub guler şi reluă, cu un glas mai scăzut, descurajat:

— Ceea ce mă interesează, ceea ce ne interesează pe toţi, este de a afla pentru ce au utilizat o tehnică aici şi o alta în Europa. Ar fi putut foarte bine să procedeze în Luxemburg aşa cum au făcut în Statele Unite.

— Ce deduci de aici? întrebă preşedintele.

— Că este posibil ca aceşti indivizi să fi vrut să ne demonstreze că stăpânesc toate tehnicile de sabotaj televizual; altfel spus, că şi-au etalat virtuozitatea pentru a ne sfida.

— Momentan, într-adevăr, par să conducă jocul, declară directorul CIA.

— Şi în privinţa casetelor care otrăvesc piaţa de câtva timp? întrebă preşedintele. N-am putea găsi aici un indiciu care să ne îngăduie să ajungem până la autorii trucajului emisiunii mele?

— Cele care erau falsificate proveneau de la şase furnizori, patru din Asia de Sud-Est — Taiwan, Singapore, Thailanda şi Hong Kong — şi trei din New Jersey, California şi Texas. Asta nu înseamnă deloc, dar absolut deloc, că aceşti furnizori sunt răspunzători de manipulările constatate. Suntem nevoiţi să ne

limităm la prezumpţii întemeiate pe proximitatea probabilă a distribuitorilor şi a fabricanţilor. Casetele asiatice sunt realizate după matriţe, apoi expediate par avion la depozitari diri nenumărate centre: Roma, Londra, Paris, Madrid etc. Cele realizate în New Jersey, California şi Texas sunt expediate in toate teritoriile celor două Americi, iar o parte din ele spre alte regiuni ale lumii, inclusiv Europa. Acestea, domnule preşedinte, sunt circuitele oficiale, însă noi ştim că există o puzderie de oficine specializate în piratare, la Moscova, la Atena, în Italia, în Spania, dar şi în Indonezia şi restul teritoriilor asiatice. Am descoperit laboratoare de acest gen în Tahiti, chiar şi în Vanuatu, în Chile, pe scurt, în nenumărate ţări. Materialul şi tehnicile necesare s-au, ca să zic aşa, democratizat până într-atât, încât orice meşteraş cu puţin talent, cum spunea Bob, poate falsifica filmele astea. Deocamdată este imposibil de determinat dacă falsificarea casetelor s-a făcut în centrele de producţie legale sau în laboratoare clandestine.

— Dar asta va fi costând o mulţime de bani! făcu Thorpe.

— Costul este, într-adevăr, foarte ridicat dacă se creează imagini noi. Or, la analiza unui film ca *Viaţa lui Isus*, care a provocat un asemenea scandal în lumea creştină, ne-am dat seama că intervenţia falsificatorilor, sau a piraţilor, sau a teroriştilor, oricare-ar fi cuvântul, s-a mărginit la inserarea unui fragment dintr-un film pornografic obişnuit şi la uşoara retuşare a trăsăturilor protagonistului pentru a-l face să semene cu Isus, dacă binevoiţi să-mi iertaţi această blasfemie, domnule preşedinte. Anumite scene sângeroase au fost, de asemenea, împrumutate din filme mai puţin cunoscute, producţii locale sau filme vechi, pe care lumea le-a uitat. Este posibil ca, în anumite cazuri, şi asta e ceea ce ne interesează, scene originale să fi fost turnate special pentru a fi inserate în filme de mare succes. Căutăm îndeosebi pe acela sau pe aceia dintre vechii realizatori de desene animate care ar fi fost în stare să execute adaosuri atât de profesionale precum cele ce au fost efectuate. Piratarea desenelor animate e una dintre cele mai costisitoare ale genului. Pentru celelalte însă, sunt suficiente câteva mii de dolari spre a duce la bun sfârşit un trucaj.

— Vă cer, domnilor, să continuaţi anchetele dumneavoastră cu maximum de repeziciune. După CIA, avem motive să ne temem că un complot internaţional e în curs de desfăşurare. Nu-

i cunoaştem instigatorii şi nici obiectivele lor. Vă voi încunoştinţa de îndată ce voi avea informaţii mai ample în această privinţă.

Cei trei bărbaţi ieşiră. Thorpe se ridică, se duse la fereastră şi privi tufele de trandafiri. Raza de soare dispăruse. Dar trandafirii erau tot acolo. Privirea preşedintelui căpătă o nuanţă de neîncredere.

13

MAFALDA OHLBERG deschise brusc ochii. Odaia era cufundată în beznă. Amantul ei dormea alături, sforăind. În aparenţă, o noapte ca atâtea altele. Dar un sentiment de alarmă puse stăpânire pe ea. Auzise, era sigură, zgomote neobişnuite. Nu visase. O femeie ţipă. Apoi alta. Voci de bărbaţi scoteau strigăte nedesluşite. Era o mulţime prin preajmă! Mafalda coborî din pat cu o agilitate care nu-i stătea defel în obicei, alergă la fereastră şi ridică storul. Grădina, cu un etaj mai jos, era scăldată într-o lumină nesănătoasă, albastră şi verde. O pâclă alburie şi deasă o umplea, plutind spre Elm Street, în faţa casei. în mijlocul străzii — şi Mafalda fu atât de şocată, încât scoase ea însăşi un ţipăt, sau, mai degrabă, un geamăt de groază —, o femeie se lăsa penetrată de un monstru încornorat! Mafalda rămase un moment fascinată de spectacol: o fată frumoasă care părea pe punctul să leşine de plăcere lăsându-se trasă în membrul nemăsurat al unui individ verde din cap până în picioare şi rânjit, având coarne cu vârfurile roşii. Iar membrul intra şi ieşea, din ce în ce mai roşu şi lucios! Mafalda privi scena cu ochii gata să iasă din orbite, incapabilă să admită ceea ce vedea. Dar mulţimea tot mai numeroasă care se aduna în stradă, blocând circulaţia, îi dovedi că nu era victima unui coşmar.

Îmbrăcă în pripă halatul, strigând: „Robbie! Robbie!” dar nu aşteptă ca amantul ei să se trezească; coborî repede scările. Pridvorul era astupat de o masă de oameni.

— E diavolul! urlă cu voce stridentă o femeie.

Sirenele poliţiei se apropiară. Mafalda nu vedea nimic. Îmbrânci oamenii. Scena infernală se evapora. Lumina slăbi. Pâcla se risipi. Nu mai rămaseră decât trei sau patru sute de persoane împietrite de spaimă.

Poliţia nu găsi nimic. Absolut nimic. Interogă pe toată lumea şi fu copleşită de incoerenţe exaltate. Scotoci boschetele, locul scenei infernale, apoi împrejurimile, în disperare, dar nimic. Şi

totuşi, toţi martorii erau de acord în descrierea luminii oscilante, când albastră, când verde, şi a scenei de nedescris, damnata şi diavolul care o călărea.

O femeie începu să plângă cum că se apropia sfârşitul lumii. Un bărbat izbucni în râs.

Mafalda Ohlberg urcă înapoi, împleticindu-se, ca nebună. Se repezi în camera fiicei sale şi o găsi dormind liniştită. „Un îngeraş în apocalipsă!" gândi. În pragul uşii, Robbie, buimac şi cu părul zbârlit, întrebă ce se întâmplă.

— Infernul s-a dezlănţuit în stradă! rosti ea cu o şoaptă surescitată. Infernul! L-am văzut! O femeie se lăsa regulată de-un drac!

— Ia un calmant, *honey.*

— Nu-mi vorbi de calmante! Nu sunt nebună! Tot oraşul a văzut ce-am văzut eu.

Mafalda petrecu tot restul nopţii într-un fotoliu, frământându-se. Mâine, avea să-l consulte pe părintele Trappi. Cât despre Robbie, dormi destul de rău. Nu-i comod să ai amantă o vizionară. Dar a doua zi fu el însuşi cu totul descumpănit de agitaţia care domnea în oraş.

„Vrăjitorie cu holograme în New Jersey” (*Hologram Sorcery in New Jersey*), anunţă calm New *York Times*, relatând în pagina a cincea (presa naţională începea să fie blazată de aceste farse) concluziile anchetei poliţieneşti şi analiza proiectorului holografic compact ale cărui rămăşiţe fuseseră, în cele din urmă, descoperite de poliţie. Presa provincială, însă, găsi cu cale să desfete gustul publicului pentru fantastic. „Vrăjitorie pe strada Ulmilor!” (*Sorcery on Elm Street!)* intitula *New Jersey.Clarion,* expediind la sfâşitul articolului „ipoteza” unui trucaj holografic. Robbie citi de două ori articolul, asortat cu o fotografie neclară în care se ghiceau destul de vag formele unei femei care părea răsturnată pe spate. Găsi, în toate acestea, oglindirea mai mult sau mai puţin exactă a relatării Mafaldei. La morgă, Tax cărăuşul, cum i se spunea, părea sonat.

— În curând, bătrâne, spuse el, vehiculând cadavrul în foarte proastă stare al unui ins care se aruncase de la etajul zece, după ce asistase la scena fantasmagorică din noaptea precedentă.

— În curând ce? întrebă Robbie.

— Ziua Judecăţii, răspunse celălalt, smulgând fişa din mâinile

lui Robbie şi deschizând un sertar. Curând n-or să mai rămână sertare libere. Şi p'ormă, imediat după, toate sertarele vor fi goale şi taică-miu şi maică-mea şi bunică-miu şi bunică-mea şi toată lumea o să iasă din morminte, şi Domnul se va arăta în sunet de trâmbiţe. Şi tu şi io vom da socoteală de toate, de toate greşelile noastre şi de toate faptele noastre bune.

Robbie consideră inutil să discute aceste profeţii. Tax părea a fi într-o stare secundară. Când Robbie părăsi culoarul pentru a se întoarce în biroul său, îl auzi pe Tax ocărând morţii din sertare. Îl ascultă câteva clipe, înainte de a se aşeza în fotoliu.

— Auziţi, bandă de apostaţi? Auziţi? Nu-mi faceţi mie pe surzii, fincă ştiu că m-auziţi! Mâine, Ziua Judecăţii! Toată lumea în picioare! În picioare! O să se socotească tot ce-aţi făcut! O să se socotească şi-o să se deconteze! N-o să mai fie nevoie să purtaţi chiloţei, fincă totul, totul se va şti în faţa lumii întregi, adunătură de necredincioşi.

Robbie oftă şi o sună pe Mafalda. Simplexul ei era ocupat. Se ridică şi ieşi din morgă pentru a se duce să bea o bere la McDonaldul din faţă.

— Salut, Robbie, zise chelneriţa. Nu prea pari bine dispus în dimineaţa asta.

— Chestia aia de azi-noapte, mormăi el. Prietena mea a văzut totul şi asta a întors-o pe dos.

— A avut şi de ce. Cumnatu-meu, care trecea pe acolo, s-a întors acasă într-o stare de nedescris! Ne-a trezit plângând, era alb ca varul! N-am priceput nimic din ce zicea. Abia azi-dimineaţă ne-am putut închipui despre ce vorbea. Săracul, îţi dai seama! Abia se despărţise de logodnica lui şi pornise spre casă când, dintr-o dată, îl vede pe dracul regulând o gagică! Se pare c-a fost ceva groaznic! Acu' zice că n-o să mai facă niciodată amor!

Se duse să-i toarne o bere la halbă şi reveni.

— Oricum, totul pare să fie o abureală, probabil publicitate pentru vreun film sau ceva de genul ăsta. Ai văzut ziarul? întrebă ea, vârându-i sub nas un alt cotidian.

„Apariţiile de pe Elm Street: o hologramă, susţine procurorul general” *(Ghosts on Elm Street: a Hologram, says District Attorney).*

Robbie parcurse articolul. O primă anchetă întreprinsă de electronişti ai FBI-ului trimişi la faţa locului lăsa de presupus că

nişte farsori aranjaseră o proiecţie de holograme pentru a-i scoate din minţi pe oamenii cumsecade. Robbie văzuse holograme la *drug store,* dar niciodată vreuna care să fi produs un astfel de efect. Şi-apoi, o ştia toată lumea, oamenii FBI-ului erau la fel de mincinoşi ca şi gangsterii. Lăsă o bancnotă pe masă şi traversă în sens invers strada pentru a o suna din nou pe Mafalda.

O găsi, pe ecranul vizetei sale, foarte obosită. Renunţase la gătelile imaginii tratate şi arăta, acum, exact ca o femeie îmbătrânită înainte de vreme. Mult mai rău decât atunci când, în unele dimineţi, fugea la baie de cum se trezea, pentru a-şi reîmprospăta figura şi coafura.

— Mafa, arăţi frântă.

— Rob, sunt distrusă.

— Ei, hai, fetiţo! Un pic de curaj! Ai văzut ce zice FBI-ul!

— Ce zice FBI-ul?

— Că a fost o hologramă, ştii tu, imaginile alea în relief.

— Rob, ce poate să ştie FBI-ul despre diavol? Nimic! Eu însă ştiu că l-am văzut pe diavol şi nici toţi ateii materialişti de la FBI n-or să mă facă să-mi schimb părerea.

— Mafa, te duci să faci o baie fierbinte, te îmbraci şi te iau să mâncăm un homar la grătar, la Lobster King.

— Nu, Rob. Viaţa mea s-a schimbat. Îl aştept pe părintele Trappi, spuse ea cu hotărâre. Vreau să mă pocăiesc.

— Te duci să cinezi cu părintele Trappi? Preferi companiei mele pe cea a boşorogului ăla?

— Nu mă duc să cinez cu părintele Trappi, Rob. O să vină aici şi-o să ne rugăm. Apoi o s-o binecuvânteze pe Nella. Dacă va vrea să-i fac o supă şi-un biftec, o să i le fac. Dar n-am să ies în oraş.

— Când te mai văd, Mafa?

— Poţi să mă vezi când vrei, Rob. Dar viaţa noastră de păcat s-a terminat. Şi vreau să te pocăieşti şi tu.

— Pentru ce?

O văzu plecându-şi privirea cu un aer îndurerat.

— Pentru desfrâul nostru, Rob. Pentru faptele noastre neruşinate. Sunt o femeie cinstită şi m-am lăsat dusă în ispită de diavol. Acum, semnele Domnului au fost văzute de toată lumea, inclusiv de mine, biată păcătoasă. A stărui în rău ar însemna să sfidez cerul. Încă mai există un loc în cer, chiar şi pentru Maria

Magdalena.

— Mafa, spuse Robbie, încercând să se stăpânească, ai fost tulburată în mod excesiv de farsa unor derbedei. O să te sun mâine.

— Noapte bună, Rob. Roagă-te înainte de culcare.,

— Cum de nu! mormăi el înainte ca imaginea Mafaldei să dispară.

Trebuia să-şi găsească altă amantă.

— Rob! strigă cărăuşul cu glasul lui răguşit. Încă doi! Îmi dai o mână de ajutor?

Erau un băiat şi o fată, pare-se morţi împreună de stop cardiac pe când priveau un film de realitate virtuală. Robbie ajută la deplasarea băiatului — un flăcău zdravăn, tot numai muşchi — de pe targa ambulanţei pe cea a morgii. Cărăuşul îi legă de degetul mare de la picior eticheta dată de brancardieri. Apoi se duse să transcrie cele două nume în registrul lui. În sfârşit, trebui să separe perechea şi să-i introducă pe tineri în nişte sertare libere de la capătul culoarului.

Cărăuşul lipi o etichetă galbenă pe fiecare dintre cele două sertare.

— Şapte pe ziua de azi! O să aibă de lucru legistu'! strigă el cu o voce pe cât de voioasă, pe atât de dogită.

— Trebuie să apară. Eu la ora 7 am terminat, zise Robie, nervos. Ei drăcie, e 6.40! exclamă apoi, aprinzându-şi o *cigarillo* pentru a alunga mirosul de carne congelată, care începea să-l indispună.

— Timp destul ca să mori de douăj' de ori, comentă cărăuşul, trântind uşa unui frigider rebel.

Prin ferestrele morgii, cei doi observară camioane de televiziune care intrau în oraş. Jersey City devenise centrul Statelor Unite, iar peste două ore avea să fie, de bună seamă, centrul Terrei si, de ce nu, al universului, si toate astea din cauza unei farse tâmpite pentru liceeni! Într-o oră, jurnaliştii vor fi peste tot, n-ai să mai poţi nici măcar să traversezi strada fără a fi agăţat de reporteri înarmaţi cu videocamere şi microfoane!

14

O SEMILUNĂ ASCUŢITĂ ca o seceră ameninţa să sfâşie, deasupra oraşului, noaptea purpurie şi veninoasă. Printre lamelele unui stor veneţian, la un etaj exagerat de înalt,

scânteierile peisajului nocturn newyorkez ar fi evocat, pentru un entomolog, copacii din Africa atunci când vine sezonul dragostei pentru licurici. Dar insectele au o logică a reproducerii, iar entomologul s-ar fi putut îndoi că exista vreuna şi în aceste ferestre de birouri goale ce proclamau, din toate neoanele lor, neantul.

Doi bărbaţi fumau în încăperea pe care-o masca storul venețian. Gesturile lor lente şi tăcerile lor erau la acelaşi diapazon cu decorul auster care-i înconjura. Câteva mobile vechi, scaune, un Buddha din lemn lăcuit, în faţa căruia ardeau beţigaşe de tămâie înfipte în boluri cu nisip. Unul dintre bărbaţi, cel mai vârstnic, stătea aşezat, cu faţa de fildeş ridată odihnind pe un bust masiv, înveşmântat în negru; celălalt, subţire şi fără vârstă, stătea în picioare.

— După cum am prevăzut, spuse cel vârstnic, inerţia e mare. Scutură scrumul ţigării într-o cupă zisă bob-de-orez, deoarece lucrătorii în porţelan introduceau în pasta brută boabe de orez care se topeau la coacere, lăsând goluri transparente în pereţi. Dar este, poate, mai mică decât mă temeam.

— Inerţia, repetă îngândurat celălalt.

— Un sistem organizat poate opune rezistenţă. Are un creier şi membre care-l servesc. Societăţile lumii, cărora li se spune democratice, dar care nu-s decât comerciale, sunt constituite dintr-o multitudine de interese ce oscilează după bunul plac al modelor. Neutralizezi cutare lucru, şi cutare altul reporneşte. Dacă trebuie să vândă cadavre, vor vinde cadavre. Am ajuns în punctul cel de pe urmă. Dincolo, nu mai există decât bestialitatea şi moartea.

— Şi suferinţa, *roshi,* spuse celălalt.

Bătrânul îi aruncă o privire cenuşie.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş considera că acorzi un preţ excesiv suferinţei.

— În înţelepciunea dumneavoastră, ştiţi ce vreau să spun, *roshi.* Suferinţa e acea stare în care individul îşi pierde identitatea.

— Suferinţa lor nu are nici un fel de importanţă pentru noi, zise bătrânul. Oricum, orice lucru de valoare are un preţ ridicat. Din acest motiv am hotărât să ne abatem, în aparenţă, de la atitudinea noastră de seninătate faţă de lume. Buddha a spus: „Nu există multe adevăruri diferite în lume, în afara celor incluse

de o percepţie pervertită”. Noi nu intervenim pentru a apăra un adevăr, nici din dorinţă, nici din trufie, nici pentru măreţia noastră, ci pentru a pune capăt robiei care-i ameninţă pe fraţii noştri. Intervenim pentru a putea repeta împreună cu Buddha: „Vechea nedreptate a căzut”. Înţeleptul nu-şi lasă casa pradă nici flăcărilor, nici inundaţiei. Mă auzi?

— Aud până şi tăcerile .dumneavoastră, *roshi.*

Bătrânul îşi reprimă un zâmbet. Celălalt se înclină.

— Bine, Ikkyu. Lama e proaspătă. Stinse ţigara în cupă. Rămâne faptul că inerţia e mare.

— Cu un minut înaintea morţii, zise celălalt, sângele curge încă în corp.

Bătrânul surâse din nou.

— Miracolul nu se află în miere, ci în încăpăţânarea albinei, rosti el. Iată de ce doresc să trecem cât mai degrabă cu putinţă la faza doi.

— Lucrăm la asta, spuse celălalt, turnând ceai în bolul de pe măsuţa joasă din faţa bătrânului. S-ar putea să avem nevoie de un tânăr care nu ne cunoaşte.

— Cum se numeşte?

— Hideshi Yagama.

— Cu ce se ocupă?

— Lucrează oficial la Paris, pentru Mitsui. Tatăl său se bucură de încrederea noastră.

Bătrânul bău câteva înghiţituri de ceai.

— E puţintel cam tânăr.

— Şi?

— Ar trebui să ne asigurăm de devotamentul lui.

Bătrânul reflectă un moment.

— Angajaţi-l. Şi puneţi-l sub ordinele lui Taro.

— Cum porunciţi dumneavoastră, *roshi.*

— Are simţul ironiei ?

— Ar avea de câştigat din învăţăturile dumneavoastră, *roshi.* Poate că e un pic sensibil, un pic neexperimentat. Dar ironia este, în mod incontestabil, una dintre calităţile sale.

— Bine, ironia e necesară acţiunii noastre. Ridicolul este arma cea mai eficientă pentru a-i dezarma pe trufaşi. Taro pare să-i stăpânească mânuirea. Prietenii mi-au spus numai lucruri bune despre iniţiativele lui. Orice-ar fi, experţii noştri au ajuns la concluzia că acţiunea noastră nu va putea avea sorţi de izbândă

fără o oarecare violenţă.
Bătrânul îşi turnă ceai până la jumătatea bolului şi-l bău dintr-o înghiţitură.
— Să mergem la cină, zise.
Cel mai tânăr se grăbi să se ducă după pardesiul maestrului.
Luna încă nu sfâşiase cerul cu vârful ei ascuţit.

15

STEPHEN C. GOTTFARBER, director la First National City Bank, simţi o mică înţepătură în braţ, în ascensorul care-l ducea spre etajul şase al imobilului băncii, de pe Park Avenue. Caută sursa înţepăturii, care-l ardea uşor, şi n-o găsi, ascensorul fiind ticsit. Îşi spuse că atinsese, poate, un bold rătăcit în îmbrăcămintea vecinei sale, dar, când ajunsese la etajul unde trebuia să iasă din lift, resimţi un fel de inhibiţie, adică nu, de piedică, mai rău, de paralizie. Fu cuprins de o vagă nelinişte, care se transformă brusc în panică în momentul în care, ajuns la etajul al şaptelea, unde ar fi trebuit neapărat să iasă, nu găsi energia necesară pentru acest act totuşi simplu.
„Înnebunesc”, gândi. „Sau am un atac de apoplexie.”
Liftul îşi continuă ascensiunea. În cabină nu mai rămăsese decât o tânără, care ieşi la etajul zece. Gottfarber ajunse la al doisprezecelea. Acolo îl aşteptau doi oameni îmbrăcaţi în alb. Unul dintre ei ţinea mânerele unui scaun cu rotile. Pătrunse în ascensor împingând scaunul în faţa lui, pe când celălalt ţinea uşile deschise. Îl aşezară în scaun pe Gottfarber, acum incapabil să opună vreo rezistenţă, îi luară servieta, îi aşternură o pătură peste genunchi şi apăsară pe butonul pentru garajul de la cel de-al doilea subsol. Acolo, împinseră scaunul şi pe Gottfarber, cuprins de toropeală, spre o ambulanţă care îi aştepta. Îl culcară repede pe bancher pe o targă, împinseră targa în interiorul vehiculului, urcară alături de ea, dădură un ordin şi ambulanţa demară.
Maşina urcă panta de ieşire din garaj şi se angajă pe Park Avenue, apoi ajunse în viteză la şoseaua care ducea spre Connecticut. În spatele geamurilor mate, Gottfarber era cufundat într-uri somn de plumb, cu o mască de oxigen pe faţă, în timp ce unul dintre infirmieri îi controla pulsul. După ceva mai puţin de-o oră, ambulanţa pătrundea printr-un pâlc de copaci care împresurau o vilă cu o înfăţişare destul de opulentă. La un

gest al unui personaj nedesluşit, care pândea la o fereastră, o uşă de garaj se deschise şi maşina intră. Uşa coborî la loc. Targa fu scoasă rapid din vehicul şi purtată de-a lungul unui coridor care pornea din garaj.

— Totul în regulă? întrebă o femeie între două vârste, îmbrăcată într-un combinezon verde.

— Totul în regulă.

— Pe aici, zise femeia.

Targa fu împinsă într-o încăpere echipată ca o sală de operaţii.

— Il dezbrăcăm? întrebă un bărbat care purta o mască chirurgicală.

— Nu-i nevoie, răspunse femeia. Slăbiţi-i doar cravata şi descheiaţi-i gulerul. Apoi culcaţi-l pe burtă.

Bărbatul şi un asistent făcură precum spusese. Femeia, care-şi potrivise şi ea o mască de chirurg, se aplecă deasupra lui Gottfarber. Pipăi cu mâna înmănuşată spatele pavilionului urechii drepte, apoi pe cel al urechii stângi, păru să şovăie o clipă, pe urmă spuse:

— Eter.

I se întinse o pensă cu un tampon de vată îmbibat cu eter. Ea luă pensa şi curăţă cu grijă pliul auricular, la rădăcina pavilionului.

— Bisturiul.

I se întinse instrumentul. Aplecată deasupra lui Gottfarber, femeia făcu o incizie de aproximativ patru milimetri lungime şi desprinse uşor derma de suportul ei cartilaginos. Sângerarea fu minimă. În spatele unui panou mare de sticlă, doi bărbaţi, unul bondoc, celălalt mai înalt şi slab, observau intervenţia.

— Tampon. Pensă.

Un asistent tamponă sângerârea, pe când celălalt întindea pensa cerută.

— Microfonul.

I se întinse o tăviţă metalică pe care se afla un disc din plastic, de vreo patru milimetri diametru şi un milimetru şi jumătate grosime. Ea îl luă cu două degete şi-1 strecură în fanta dermică practicată. Apoi trase la loc marginea dermei.

— Gel de sutură.

I se întinseră, pe un platou, un flacon destupat şi o spatulă. Ea aplică gelul pe plagă şi ţinu apăsate sub degete, timp de un

minut, marginile inciziei.

— Xilocaină.

I se întinse flaconul. Ea cufundă în el o pipetă, lăsă să curgă câteva picături pe dosul urechii şi privi rezultatul, ca un cofetar care observă decoraţia unui tort de nuntă.

— Test.

De partea cealaltă a panoului de sticlă, bărbatul înalt făcu un cerc cu degetul mare şi arătătorul.

— Verificare.

Femeia se întoarse către panou. Acelaşi bărbat repetă gestul, cu un zâmbet larg care-i ridică pometţii proeminenţi şi-i reduse ochii la două crăpături înguste. Femeia luă degetele de pe rană şi se aplecă pentru a-i examina starea; cele două margini rămâneau lipite. O uşoară congestie înroşea totuşi pielea, sub linia părului.

— Alcool.

I se întinse un tampon impregnat cu alcool, pe care ea îl plimbă delicat de jur-împrejurul intervenţiei.

Operaţia durase unsprezece minute. Femeia îşi scoase masca, dezvăluind o faţă la vreo cincizeci de ani, încă frumoasă, un pic masivă, desigur, dar înzestrată cu ochi negri, uimitor de vioi, şi cu o gură cărnoasă şi mică, bine arcuită. Femeia părăsi încăperea. în spatele panoului de sticlă, bărbatul făcu un gest energic, indicând că trebuia iuţit pasul. Gottfarber fu reîntors pe spate.

Targa fu scoasă din sala de operaţii, apoi împinsă de-a lungul culoarului care ducea la garaj şi, acolo, fu încărcată repede în ambulanţă.

O oră mai târziu, ambulanţa cobora din nou în primul garaj. Gottfarber scoase un oftat şi-şi mişcă braţele. Cu motorul rămânând în funcţiune, ambulanţa se oprise. Targa fu scoasă, sub privirea indiferentă a paznicului. Infirmierii îl ridicară în şezut pe operat.

— Vă simţiţi bine, domnule Gottfarber? Puteţi să vă ridicaţi în picioare? întrebă unul dintre infirmieri cu o voce plină de solicitudine.

— Mmm... Unde sunt?

— În imobilul biroului dumneavoastră de pe Park Avenue. Aţi avut o mică indispoziţie. Dar acum totu-i în ordine. Cineva o să se ocupe de dumneavoastră.

Un pocnet din degete şi un asistent în combinezon albastru-gri, ca şi ceilalţi salariaţi ai garajului, veni în fugă pentru a-l ajuta pe Gottfarber să se ridice în picioare şi pentru a-i duce servieta.

Ambulanţa profită ca să demareze. Gottfarber, sprijinindu-se de braţul asistentului, fu condus la uşa ascensorului.

Suferise „mica indispoziţie” la 8.55, acum era 11.35. Secretara sa se arătă îndatoritoare. El ceru o cafea.

După câteva clipe, când fu informat că, în absenţa lui, deschiderea codurilor fusese încredinţată adjunctului său, Gottfarber fu cuprins de o bănuială. Puse mâna pe servietă şi constată că cifrurile celor două încuietori erau intacte. Nimeni nu le forţase. Controlă şi conţinutul servietei: neatins.

Îşi verifică reflexele, agitând degetele mâinii stângi; nimic anormal. Îşi verifică memoria, silindu-se să-şi amintească diferite numere de telefon, numărul contului său în bancă; totul funcţiona. Îi telefonă medicului său şi, pe un ton vesel, fixă o întâlnire. Nu trebuia, totuşi, să se expună riscului altor amnezii.

16

LA PARIS, în aceeaşi zi, acelaşi incident i se petrecu domnului Charles Lévéque, unul dintre cei doi însărcinaţi cu codul la Banque de France, apoi domnului Jean-Jacques François, care deţinea aceleaşi funcţii la BNP. Numai domnul Lévéque le aduse la cunoştinţă superiorilor săi întâmplarea, lucru pe care îl regretă mai apoi, deoarece fu acuzat că abuzase de alcool în noaptea precedentă. Domnul François însă, care într-adevăr sărbătorise în ajun căsătoria fiicei sale, consideră inutil să alerteze pe cineva.

La Londra, Mrs. Emmilyn Galsworthy, de la Bank of England, trebui să semnaleze poliţiei o spargere în cursul căreia un hoţ cu experienţă îi furase rarele bijuterii de valoare pe care le poseda, nelăsându-i decât flecuşteţele. În aceeaşi zi, un coleg pe care ea nu-l cunoştea fu lovit în cap de nişte borfaşi în timp ce se întorcea acasă, la Knightsbridge, dar nu i se fură nimic. Fără îndoială că haimanalele încercaseră, totuşi, deoarece resimţea o uşoară contuzie la degetul pe care purta un inel cu sigiliu.

La Frankfurt, unul dintre cei trei funcţionari de la Dresdener Bank aflaţi în posesia codurilor informatice primi în dar, de la un furnizor de dischete, un foarte frumos stilou de o marcă bună,

ceea ce îi făcu deosebită plăcere. Ceilalţi doi primiră, unul, un calendar de birou, din bronz, celălalt, o brichetă de birou masivă, ceea ce le făcu şi lor plăcere.

La Istanbul, cei trei însărcinaţi cu codul de la Turkye Garanti Bankasi şi de la KocBank primiră diverse cadouri menite să le împodobească birourile: o miniatură de trandafir pe un pergament fin, într-o ramă purtând numele băncii, o hologramă ce se rotea pe un soclu cu numele băncii, un penar din onix şi altele. La Lima, în Peru, directorul de la Banco de Peru, care deţinea codul, primi de la un client recunoscător o mică pendulă de birou. La fel, colegii săi, pe care nu-i cunoştea, de la Bank Tejerat, de la Bank Saderaty Iran şi de la Bank Melli, din Teheran, de la Bank Espor Indonesia, din Djakarta, de la Caixa Geral de Depósitos şi de la Banco Espiritu Santo e Comercial, din Lisabona, de la Banco di Napoli şi de la Banco di Roma, de la Bank of India, din New Delhi, de la Banco Español de Crédito şi de la Banco Popular Español, din Madrid, de la Bank of Nigeria, din Lagos, de la Bank Austria Ag, din Viena, de la Banque Leumi, din Tel-Aviv, de la Banco do Estado do São Paolo şi de la Banco do Brasil, din Rio de Janeiro, de la Banco di Sicilia, din Palermo, de la Bank of Korea, din Seul, de la Bank Polska Kasa Opiecki, din Varşovia, de la Banque Misr, din Cairo.

Pe scurt, vreo şase mii de însărcinaţi cu codurile informatice de la trei mii de bănci şi sucursale din lume primiră cadouri destul de decorative pentru a ornamenta un birou, dar prea preţioase, toate de la clienţi şi furnizori cunoscuţi sau mai puţin cunoscuţi.

În alte cazuri, însărcinaţii cu codurile nu primiră nimic. Primiră, în schimb, unii angajaţi ai serviciilor de curăţenie, umili muncitori în acord, anonimi, din rasa eternă a săracilor, răspunzători de golirea coşurilor şi de ştergerea prafului de pe scaune, mai mult decât bucuroşi să câştige câţiva bănuţi în plus în jilăveala îngheţată a birourilor climatizate din New Delhi sau în zăpuşeala artificială a birourilor supraîncălzite din Stockholm ori din Boston, care lipiră sub mese minuscule microfoane emiţătoare.

O minoritate de privilegiaţi fu supusă tratamentului, în fond lipsit de consecinţe grave, de care avusese parte Gottfarber. De pildă, Tore Alfstrup, de la Stockholm, sau Alceo Caltanisetta, de la Siracusa. În dosarul general al complotiştilor, inserat într-un

manual de bucătărie japoneză dintr-un restaurant de asemenea japonez, din Soho, ei figurau la rubrica „subiecţi experimentali”.

Ansamblul sistemului bancar internaţional fu acoperit de o reţea cuprinzând vreo zece mii de microfoane minuscule, indetectabile, *made in Taiwan.* Operaţia dură unsprezece zile. La încercare, se dovedi, pentru echipa din care făcea parte acum şi Yagama, că două mii o sută treizeci şi unu dintre aceste microfoane erau operaţionale. În decurs de şaptesprezece zile, codurile unui total de opt sute şase bănci le erau cunoscute indiscreţilor care se ocupaseră de plasarea microfoanelor. Prin intermediul acestor coduri, în marea majoritate a cazurilor, un modem permitea, printre altele, accesul la codurile secundare ale sucursalelor.

17

PRIN FERESTRELE micului apartament de la etajul patru al unui imobil din Lima se zărea vârful impozantului zgârie-nori al Ministerului Educaţiei.

— Recepţionezi?,

— Foarte bine. Cod de deschidere, Tango 6 Menendez 68. Lipsă codul de închidere.

Iar prin ferestrele unei maghernițe din Kowloon se vedea cum se sinucideau norii aruncându-se în apele plumburii ale golfului.

— Cum e recepţia?

— Potabilă. 77 B Chae Wuh Red. Nu am codul de închidere.

Idem la Milano, Istanbul, Djakiarta, Tokyo. În lumea întreagă. Dar numai în şase oraşe de pe cele cinci continente grupuscule de trei până la cinci oameni posedau în momentul de faţă ansamblul codurilor ce blocau accesul la sistemele informatice bancare. Toate aceste coduri, vreo două mii în total, erau înscrise în mici carneţele negre, absolut identice, sub o formă ea însăşi codată.

Ceasul avea să sune. în cerul galben, un tigru se întinse leneş, îşi ascuţi ghearele pe nor, scămoşându-l, şi un surâs îi destinse botul. Apoi privirea ochilor săi galbeni deveni meditativă.

18

MAFALDA OHLBERG nu avu prea mult timp pentru a se pocăi. Muri trei zile mai târziu, în circumstanţe la fel de celebre ca Joia Neagră din Wall Street. Mai întâi sufocată, fu apoi călcată în

picioare de o mulţime exaltată şi furioasă, în faţa modestei sucursale a popularei First Bank of Commerce.

La 9 şi 36 sau 37, nu contează, casierul, rugat să deschidă pentru un client un credit de opt mii de dolari, controlă, conform rutinei zilnice, contul a ceea ce mai rămânea ca activ. Or, în afara resturilor din ajun, care se ridicau la treizeci şi una de mii de dolari în numerar, nu mai era nimic. Acordă stoic, cu buza superioară uşor îmbrobonită de sudoare, cei opt mii de dolari ceruţi, apoi dădu clic pe calculator pentru a verifica softurile. Protocolul părea normal. Casierul dădu comanda *check*, apoi ceru din nou soldul creditor al băncii.

Null, răspunse calculatorul.

Casierul solicită transcrierea în cifre şi obţinu: „$ 0.00”. închise ghişeul şi se duse la director pentru a-l informa despre deranjamentul calculatorului său. Directorul, Warren T. Krepper, strâmbă din nas, apoi repetă operaţia de control pe propriul lui calculator. Şi obţinu acelaşi rezultat. Şi se încruntă.

— Trebuie să fie o pană de circuit, spuse el.

— Am controlat circuitul, zise casierul. E normal.

— Cheamă-l pe Daeh Woh Jong, e deprins cu genul ăsta de incidente. Ce-a rămas în numerar?

— Douăzeci şi trei de mii de dolari. Într-o oră nu vom mai avea nimic.

— Nu te mai agita atât, spuse directorul, agasat. Ştii bine că-i o problemă de sistem.

Casierul se întoarse la locul lui şi ridică geamul ghişeului. Trei clienţi aşteptau deja.

Câteva minute mai târziu, Daeh Wog Jong sosea cu motocicleta, în geacă albastră fluorescentă şi zâmbitor. Se prezentă în biroul directorului, care-l conduse la subsol.

— Te rog să-ţi întorci privirile un moment până formez codul, zise Krepper.

Woh se întoarse cu faţa la perete şi directorul compuse codul. Woh deschise programul obişnuit. Verifică softurile, sistemele de securitate, starea memoriilor. Bilanţul activelor electronice ale băncii rămânea la fel de deznădăjduitor de plat. Ba nu, fu modificat de vărsământul, în timpul acestor operaţii, al unei sume de şase sute de dolari în numerar, în contul doamnei Marjory Cohen-Puttinsky.

— Nu văd nici o defecţiune, spuse Woh după vreo douăzeci de

minute de verificări. Staţi un pic, am o idee.

Ceru memoriile şi, apoi, detalierea operaţiilor precedente. Ultima operaţie care apăru fu:

CC 3 OT Costin. Transfer totalitate lichidităţi
Banco Nacional de Paraguay cod ZZ BNP 662.001.
Report $ 5.790.551,67.

Era datată 0 h 17. La acea oră, aproape şase milioane de dolari părăsiseră conturile First Bank of Commerce.

— Închide totul, spuse pe un ton sec directorul. Şi întoarce-te spre perete, te rog.

Zăvorî calculatorul cu ajutorul unui alt cod.

— Woh, te rog să nu spui nimic despre ce-ai văzut.

— Eu, unul, nu spun nimic, zise Woh, fără a-şi abandona zâmbetul. Banii mei sunt la Commercial & Industrial.

Urcară înapoi, după ce directorul zăvorâse, de această dată, accesul în subsol. Rugându-şi secretara să-l lase singur, Krepper îl sună pe colegul său de la sediu, la New York. Nervii îi fură puşi la grea încercare de necesitatea de a sta să asculte timp de optsprezece minute „Vara”, din *Cele patru anotimpuri* de Vivaldi. Apăsă de trei ori pe butonul aparatului său şi operatoarea trebui să-i repete că Mr Walter Colson ţinea încă firul ocupat.

— Fă-mi totuşi legătura, e ceva extrem de urgent.

Îl obţinu, în sfârşit, pe Colson. Glasul acestuia i se păru răguşit.

— Walt? Am o problemă.

— Probabil aceeaşi ca şi mine.

— Ce? Walt, vrei să-ţi izolezi linia?

— E izolată.

— Ce se întâmplă?

— Nu mai am nici o para chioară în casierie.

— Ce? Şi tu?

— Toate fondurile au fost transferate azi-noapte.

— La Banco Nacional de Paraguay?

— Cum? Nu, la Bank Melli din Teheran şi la Banco di Roma.

— Ale mele, la Banco Nacional de Paraguay, din Asunción.

Amândoi suspinară.

— E curat balamuc, spuseră aproape în acelaşi timp.

— O să telefonez la Banco de Paraguay, zise Krepper.

— Nu-i nevoie. Am telefonat, evident, colaboratorilor noştri nebănuiţi. Conturile de la Bank Melli şi Banco di Roma au fost golite la mai puţin de-o oră după ale noastre. Nu numai banii noştri, ci şi ai lor au dispărut în noapte. Şi ei au rămas fără nici o para chioară. Probabil că nici la Banco Nacional de Paraguay nu mai există vreun bănuţ, nici de-ai tăi, nici de-ai lor.

— Ce? strigă Krepper. Simt că înnebunesc!

— Am anunţat FBI-ul. Toate sucursalele noastre, la Boston, la Martha's Vineyard, la Cape Cod, au fost prădate în acelaşi mod, la intervale de câteva zeci de minute, pare-se. Şi, stai să vezi, partea cea mai frumoasă e că aceeaşi tărăşenie pare să fi avut loc la multe alte bănci americane.

— Vrei să spui că nu mai există nici un cent în lichidităţi în America? întrebă Krepper, înghiţindu-şi saliva.

— Exact aşa s-ar părea. Federal Board of Reserve a fost încunoştinţată, secretarul de stat la Finanţe de asemenea şi, la ora asta, cu siguranţă că şi Thorpe şi vicepreşedintele. Şi Pentagonul şi toată lumea. Ted, trebuie să te las, sunt chemat de urgenţă.

— Stai un pic, doar o vorbă. Unde s-au dus banii de la Bank Melli şi de la Banco di Roma? Nu au programe informatice care să-i înştiinţeze?

— Banii de la Bank Melli au plecat în Gabon şi la Madrid, cei de la Banco di Roma la Frankfurt şi Londra. Şi, de acolo, mai departe, fără-ndoială. Ted, acum chiar că te las, o să vorbim mai târziu.

Colson se ridică pentru a observa strada, prin fereastră; circulaţia automobilistică şi pietonală părea normală pentru moment, dar Colson nu-şi făcea prea multe iluzii. Cât despre Krepper, acesta îi telefonă guvernatorului statului New Jersey pentru a cere să fie pusă în stare de alarmă Garda Naţională. Apoi ordonă să se imprime trei anunţuri care să fie afişate pe uşa de la intrare şi pe cele două vitrine.

Din motive de pană electronică, banca este nevoită să închidă până mâine, prezentând scuze clienţilor săi.

Era în jur de 10.30 dimineaţa.

Toate băncile din lume care aparţineau aceloraşi fuse orare şi fuselor învecinate afişară anunţuri redactate cam în aceşti termeni. Peste câteva ore, gândi Krepper, avea să vină rândul băncilor din cealaltă jumătate a globului să facă la fel. Se

retrase în biroul lui, fumând ţigară după ţigară în faţa secretarei sale scandalizate, şi încercă să-şi restabilească puţin echilibrul în minte.

Nu se ştie cum, dar, la prânz, postul CNN prinse firul afacerii şi anunţă că o pană a sistemelor informatice bancare survenise de o parte şi de cealaltă a Atlanticului, punând băncile zonei occidentale a emisferei nordice în lipsă de lichidităţi. La ora 13, ataşaţii de presă de la Casa Albă înregistrară o activitate anormală. Când îi recunoscură, în limuzine, pe secretarul de stat la Finanţe şi pe directorul de la Federal Board of Reserve intrând pe poarta de sud, făcură o legătură de la cauză la efect între pretinsa pană a sistemului bancar şi vizitele neaşteptate ale acestor doi foarte înalţi funcţionari la ora dejunului. La ora 15, preşedintele Thorpe anunţă o conferinţă de presă. La aceeaşi oră, adică la 9 seara, şefii tuturor statelor europene luau cuvântul pe posturile lor naţionale de televiziune. Dar, încă de la ora 18 izbucniseră tulburări publice la Moscova, la Sankt Petersburg, la Kiev şi la Teheran. Armatele naţionale ocupau aceste oraşe, unde fusese decretată interdicţia de circulaţie pe timpul nopţii. La Moscova se numărau deja douăzeci şi nouă de morţi, la Sankt Petersburg unsprezece, la Teheran o sută şapte.

Discursul lui Thorpe fu remarcabil de sincer. Un complot de anvergură internaţională, deosebit de bine organizat, spuse el, golise casieriile băncilor din întreaga lume. O suspendare a schimburilor financiare avea să urmeze în mod obligatoriu, dar durata sa nu putea fi lungă. În Statele Unite, se dăduseră deja dispoziţii pentru aprovizionarea băncilor cu bancnote corespunzătoare cel puţin unei jumătăţi din disponibilităţile lor în momentul penei. Preşedintele ruga naţiunea să-şi păstreze calmul, situaţia urmând să se normalizeze în câteva zile.

La 15.30, când Thorpe îşi încheiase cuvântarea, băncile de pe Coasta de Est erau deja închise, însă cele de pe Coasta de Vest încă nu, din cauza decalajului orar. Băncile din California şi New Mexico, precum şi cele din statul Washington şi din Oregon fură deci luate cu asalt de elementele cele mai modeste ale populaţiei, ale căror rânduri fură masiv îngroşate de haimanale şi derbedei care n-aveau un sfanţ pe numele lor. Astfel, sucursala lui First Bank of California, din Los Angeles South, fu jefuită, apoi incendiată, şi Garda Naţională trebui să intervină, dar, incapabilă să restabilească ordinea, se văzu nevoită, în zori,

să cedeze locul armatei.

Se discută mult timp asupra numărului real al victimelor: două sute douăsprezece sau trei sute patruzeci şi una? O situaţie insurecţională se instaură în oraş pe durata întregii zile următoare, când instigatorii coborâră pe Sunset Boulevard până la Hollywood şi Beverly Hills. Noaptea răsună de focuri de armă.

Hotelurile de lux fură asediate şi prădate. Un golan portorican, crezând că venise Seara cea Mare, sfârşi ciuruit de gloanţele unui producător de filme argentinian, în piscina Castelului Marmont. Un puşti negru, de treisprezece ani, înarmat cu un Kalaşnikov, fu rupt în bucăţi de dobermanii unui bătrân actor din Beverly Hills căruia îi escaladase zidul vilei. Urmând exemplul, situaţii similare se instalară la San Francisco, la Detroit în Michigan, la Chicago în Illinois, la Dallas, Austin şi Houston în Texas, la Atlanta în Georgia, la Miami, Fort Lauderdale şi Jacksonville în Florida. Posesorii de bunuri se dovediră, în aceste împrejurări, prăzi mai puţin uşor de consumat decât îşi închipuiseră anumiţi *desperados,* şi în împrejurimile lacului Okefenokee, din Florida, de pildă, mai mulţi agresori de culoare sfârşiră, cu revolverele încă în mâini, sub colţii crocodililor unei firme producătoare de poşete.

Fără a omite câteva orăşele nervoase, ca Newark, Jersey City şi Perth Amboy, din New Jersey. La Newark, pentru a nu vorbi decât de această urbe, un pilot particular, cuprins de amoc, survolă la cea mai joasă altitudine posibilă un iureş de jefuitori care devalizau un supermarket şi făcu, numai acolo, cincizeci şi nouă de morţi, bombardând mulţimea cu grenade de mână. Membru al sectei Străjerii Domnului, ajunsese la concluzia că începuse sfârşitul lumii şi că era absolut necesar să-i „lichideze” pe adoratorii Viţelului de Aur. Aşa se făcea că reinventase primul gen de bombardament din istorie, bombardamentul manual.

În aceste circumstanţe deplorabile îşi pierdu aşadar viaţa Mafalda Ohlberg. Se dusese să scoată nişte bani pentru nevoile gospodăriei. Cadavrul ei deveni de nerecunoscut după o jumătate de oră. Nimeni, în afară de Robbie şi de fiica ei, Nella, plus câţiva prieteni, nu-şi mai aminti de ea. Mai târziu, când se făcu numărătoarea deceselor survenite în cursul acestor busculade, cifrele oscilară între cinci sute şi o mie două sute.

Democraţia americană încheia, astfel, un capitol al istoriei

sale.

19

LA ORA LA CARE UN VIERME la fel de viguros ca un dragon îşi croia drum în inima sistemului economic şi financiar internaţional, preşedintele Republicii franceze reunea câţiva prieteni şi prieteni ai prietenilor pentru o cină modestă la Elysée.

— Cel mai extraordinar lucru, declară el cu celebra-i voce nazală, tăind prima bucată dintr-un fileu de limbă-de-mare cu portocale, este că suntem siguri că ne aflăm în faţa unui plan internaţional minuţios pregătit şi pus în aplicare într-un mod remarcabil de eficace, dar suntem în imposibilitatea de a ghici cui îi aduce folos crima.

Degustă puţin vin de Sauternes şi reluă:

— Nici o ţară nu pare imunizată contra nebuniilor acestor complotişti. Dar trebuie ca acest complot să-şi aibă obârşia într-un anumit loc şi, mai cu seamă, să servească unui anumit scop. Or, pentru moment, ne este cu neputinţă să întrezărim scopul unor farse care ameninţă, fără doar şi poate, ordinea mondială. Ce părere ai, Dieudonné?

Apropiat şi consilier al preşedintelui, autor al unei lucrări obscure, *Capcanele economiei moderne*, fost ataşat comercial la Washington şi la Tokio, cunoscător în profunzime al civilizaţiei şi culturii nipone, considerat maestru în limba Soarelui-Răsare, şi, mai ales, fost înalt funcţionar la Tezaur, Adrien, cândva conte Dieudonné de Montchouart, înfruntă privirile exigente, ale micii curţi prezidenţiale. Ochii săi cenuşii, sertizaţi într-o faţă pătrată, ridată, despicată de un nas scurt şi coroiat, cu un păr sur tuns perie, făcură ocolul comesenilor.

— Unica explicaţie este că-i vorba de un complot de inspiraţie ideologică, răspunse el.

— Bănuiam şi noi asta, replică secretarul general al Palatului Elysée, Serge d'Elf, o matahală molâie şi lividă, cu ochelari de licean pe un nas prea lung şi flasc, care părea să perpetueze în van o pubertate tardivă. Dar mai departe? Cărui curent de opinie îi aparţin aceşti terorişti? Din ce ţară sunt?

— Sunt oameni care cunosc la perfecţie toate tehnicile de vârf. Aparţin, aşadar, unei ţări cu un înalt nivel ştiinţific şi tehnologic. Ruşi nu sunt. Să fie americani? Nu, întrucât acţiunea cu câre avem de-a face este animată de un spirit de

subversiune rafinat. Ridiculizarea preşedintelui Statelor Unite sau a unui arhiepiscop spaniol e o acţiune care, cu siguranţă, nu l-ar tenta decât pe-un studenţaş măcinat de intelectualism şaişoptist, poate un francez, la o adică, iar la şi mai o adică un italian sau un englez, dar în nici un caz un american. Fiindcă, dacă americanii posedă într-adevăr tehnologia, spiritul de subversiune, în sine, le e la fel de străin precum îi este unei pisici cunoaşterea limbii ebraice. Din acelaşi motiv, nu pot fi nici germani. Aş zice că n-ar putea fi decât francezi, chinezi sau japonezi.

— Francezi! exclamă preşedintele, ştergându-şi buzele. Francezi! Chiar crezi, Dieudonné, că nişte francezi ar putea pune la cale o operaţie de subversiune de genul ăsta?

La masă se servi bibilică în sos, cu garnitură de napi.

— Cred, domnule preşedinte, că singurii europeni care posedă destul spirit de rafinament şi suficiente competenţe tehnologice pentru a organiza o astfel de subversiune ar fi francezii, într-adevăr. Numai noi suntem îndeajuns de critici faţă de toate sistemele sociale pentru a înjgheba o operaţie de contestare a puterilor instituite comparabilă cu cea pe care-o observăm.

— E nevoie, totuşi, de o mulţime de bani pentru aşa ceva, remarcă Elizabeth Lange, consiliera preşedintelui pentru afacerile europene. O frumuseţe la vreo cincizeci de ani, căreia i se presupunea o legătură punctată de eclipse cu primul magistrat al Franţei, doamna Lange excela printr-o varietate de maxime de fals bun-simţ inspirate de Monsieur Prudhomme. Ce organizaţie ar putea, în ţara asta, să adune sumele necesare pentru a alimenta asemeneă operaţii?

— Am spus că noi am fi singurii europeni capabili să conceapă o astfel de acţiune, chiar şi în detrimentul propriei lor ţări. N-am spus că responsabili sunt francezi, şi asta dintr-un motiv cum nu se poate mai bun: e nevoie de un simţ al disciplinei cu totul excepţional. Or, nu acesta-i particularitatea prin care strălucim, răspunse Dieudonné, decupând artistic copanul său de bibilică.

— Rămân, deci, chinezii şi japonezii? rosti preşedintele pe un ton întrebător.

Chelnerii turnară vin zglobiu de Burgundia.

— Pe chinezi îi exclud, răspunse Dieudonné, deoarece, chiar dacă posedă toate calităţile cerute, nu au banii necesari pentru o întreprindere atât de aventuroasă ca aceea la care asistăm. Şi

fiindcă, în plus, chinezii au un simţ familial şi social mult prea dezvoltat pentru a îngădui distrugerea gratuită a banilor, fie ei şi ai altora. Or, ceea ce se nimiceşte sub ochii noştri e banul, simbolul bogăţiei materiale a lumii occidentale. Gărzile Roşii au distrus, desigur, o mulţime de bunuri materiale, ceea ce ni s-a părut, la vremea respectivă, intolerabil, pentru că noi am devenit, în Occident, o civilizaţie de anticari. Dar ceea ce distrugeau ele erau simboluri istorice, întocmai precum creştinii iconoclaşti din primele timpuri au decapitat şi mutilat statuile greceşti şi romane; de altfel, nu mai există Gărzi Roşii în China.

Dieudonné bău o înghiţitură lungă de Bourgogne, şi pauza pe care-o făcu reflecta din plin aprecierea lui.

— Aici, reluă el, avem de-a face, după toate aparenţele, cu un proiect radical. Îl fixă cu privirea pe preşedinte şi repetă, ţinând cuţitul aţintit spre interlocutorul său: Radical! Ceea ce frapează cel mai mult la complotul care împestriţează lumea cu pete de dezordine absurdă este un soi de dezinteres. Complotiştii noştri nu s-au făcut cunoscuţi. Ei nu cer nimic. Nici putere, nici bani. Şi nu cruţă pe nimeni. După părerea mea, n-am asistat încă decât la prolegomenele unei acţiuni de distrugere totală. Oamenii aceştia sunt kamikaze.

— Vasăzică, după dumneavoastră, este vorba de japonezi! strigă secretarul general.

Dieudonné zâmbi, luă o nouă înghiţitură de vin şi admise că, într-adevăr, inspiratorii complotului erau, în opinia lui, japonezi.

— Crezi că japonezii sunt cei care s-au apucat să-l ridiculizeze pe preşedintele Statelor Unite? întrebă preşedintele francez. Ce-ar avea de câştigat?

Dieudonné îşi frecă bărbia.

— Există două Japonii, rosti el cu glas scăzut. Pe de o parte, fabricanţii protecţionişti de capodopere de electronică. Pe de cealaltă, călugării uscăţivi, care-i povăţuiesc din umbră pe oamenii de stat şi care constată cu stupoare că ţara lor se scufundă în imbecilitatea consumatoristă răspândită de Statele Unite. Poate că aţi citit ce-a spus nu demult unul dintre marii lor scriitori ; „Peste zece ani, Japonia pe care am cunoscut-o noi nu va mai fi decât o amintire, aidoma petalelor de flori de cireş în noroaiele verii. Nu vom mai fi decât o colonie americană, căreia nu-i va mai fi rămas din Japonia decât numele.” Cuvinte revelatoare. Uităm prea uşor că japonezii detestă Occidentul

hamburgerilor şi-al discotecilor virtuale. De felul lor, niponii sunt integrişti.

Înfulecă dintr-o dată o bucată mare de bibilică. O tăcere deconcertată domnea împrejurul mesei.

— Dar sunt, totuşi, rivali de temut ai Vestului, obiectă Elizabeth Lange.

— Japonia industrială, da, răspunse Dieudonné. Este ceea ce aş putea numi o Japonie secundară, o iluzie optică ale cărei victime sunt îndeosebi câţiva industriaşi arivişti, intoxicaţi de Statele Unite şi de observatorii străini. Dar această Japonie nu oglindeşte întreaga ţară, care, în ansamblul ei, este o ţară unde subzistă şi prosperă ultima remanenţă aristocratică a planetei. E singura ţară în care supravieţuieşte străvechiul concept al samurailor, conform căruia meritul se judecă după onoare şi după simţul serviciului obştesc. Nu după bani.

Culese şi ultima îmbucătură de bibilică şi lăsă jos furculiţa.

— Englezii, germanii şi noi înşine avem, totuşi, aristocraţi, spuse Elizabeth Lange.

— Comis-voiajori pentru fabricanţi de aspiratoare, fotografi şi vânători de zestre! i-o reteză Dieudonné. Când nu sunt baroni ai papei!

— Dacă nu dumneata ai fi cel care-o spune, Dieudonné! exclamă râzând preşedintele, în timp ce secretarul său general strâmba din nas.

— În Japonia, valoarea nu s-a măsurat niciodată după numărul generaţiilor de nobleţe, ceea ce, acolo, ar trece pur şi simplu drept simonie, continuă Dieudonné, fără a părea să fi auzit spusele gazdei sale. Ea se măsoară după glorioasele fapte de arme ale strămoşilor şi după capacitatea de a le egala. E o distanţă uriaşă în comparaţie cu nobilii noştri scăpătaţi care trag sforile ca să obţină stipendii republicane! Acolo, cineva se omoară când e ofensat. Amintiţi-vă de sinuciderea scriitorului Mishima, umilit de faptul că nu a fost ascultat de cadeţii cărora le predica revolta şi apărarea Japoniei antice. Şi-au mai fost destui alţii, de atunci.

Chelnerii aduseră salata. Nu se servi nimeni. Se trecu, deci, la desert.

— Aşadar consideri că e un complot care-şi are originea în Japonia, rezumă preşedintele. Poţi să ne spui mai mult în legătură cu asta?

— Acestea, domnule preşedinte, nu sunt decât ipoteze întemeiate pe analize. N-am nici măcar un singur fapt concret pe care să vi-l ofer. Îngăduiţi-mi să recapitulez. Avem în mod evident de-a face cu oameni extrem de familiarizaţi cu electronica şi cu informatica. Este cazul japonezilor. Avem, de asemenea, de-a face cu oameni care dispun de fonduri importante pentru a-şi putea duce la bun sfârşit subversiunea. Este, de asemene cazul japonezilor. Şi avem de-a face cu oameni în acelaşi timp disciplinaţi şi capabili de umor, ceea ce este, iarăşi, cazul lor.

— Dar, încă o dată, scopul a toate astea? întrebă d'Elf pe un ton nerăbdător.

Dieudonné scufundă linguriţa în şarlota cu căpşuni.

— Am spus deja. Ideologic. Filozofic. Curmarea o dată pentru totdeauna a mareei mercantile americane şi occidentale — televiziune omniprezentă, realitate virtuală, fantasme infantile — care îneacă lumea şi ameninţă să inunde curând Japonia.

— Dar Japonia este deja inundată, observă preşedintele.

— Mă refeream la cealaltă Japonie. La Japonia eternă, cea dragă inimii conducătorilor ei.

— Puteţi să vă imaginaţi mai precis din ce grupuri din Japonia s-ar putea recruta complotiştii? întrebă şeful Statelor-Major, generalul Broussais, care până atunci nu scosese nici un cuvânt.

— Clerici de obedienţă budistă zen, poate sprijiniţi de Soka Gakkai.

— Societatea secretă niponă? întrebă generalul.

— Dacă poate fi numită astfel, răspunse Dieudonné. în Japonia termenul „societate secretă” nu are câtuşi de puţin acelaşi sens ca la noi. Soka Gakkai e o fraternitate paralelă. Noi, europenii, avem tendinţa de a nu înţelege sensul pe care anumite cuvinte îl capătă în civilizaţii diferite. Astfel, noţiunea de corupţie n-are mai mult sens în Japonia decât ar fi avut la noi împărţirea favorurilor sub Ludovic al XIV-lea.

— Nu păreţi să credeţi prea mult în democraţie, observă d'Elf pe un ton indiferent.

— Dumneavoastră credeţi, d'Elf? replică Dieudonné pe un ton sfidător.

Preşedintele izbucni în râs şi făcu un gest de împăciuire.

— Şi ce-ar vrea aceşti oameni, după părerea dumitale, Dieudonné? întrebă el.

— Să dezorganizeze în întregime societăţile industriale, care, în opinia lor, au creat, sub pretextul egalităţii, o înjosire a moralităţii publice, şomaj şi deznădejde. Chiar dacă ţara lor trebuie să plătească preţul pentru acest lucru.

Dieudonné îşi termină şarlota, observă că farfurioara din faţa lui semăna teribil cu o tavă de sală de operaţii după o intervenţie chirurgicală, şi se întoarse către preşedinte.

— Iar părerea mea, domnule preşedinte, este că mai au încă nişte atuuri în mânecă.

Preşedintele, îngândurat, se ridică pentru a se putea trece la cafea, în salon. Apoi îl rugă discret pe Dieudonné să-l urmeze în biroul său.

20

— DIEUDONNÉ, SPUSE PREŞEDINTELE, aşezându-se, nu la biroul său, ci cu o jumătate de fesă pe tăblia acestuia, vreau să-ţi încredinţez o misiune.

Cu mâinile împreunate în faţă, stând în picioare în acest bârlog al puterii cu un decor ridicol şi pompos, demn de vechiul tripou care fusese cândva Palatul Elysée, cu nume încă şi mai ridicol şi pompos, Dieudonné îl privi fără a manifesta nici o emoţie: îi dădu în gând că un preşedinte de republică occidentală începea să devină una dintre fiinţele cele mai dezinformate de pe planetă. Nu ştia, despre lumea din exterior, decât ceea ce-i spuneau nişte colaboratori sau evenimentele propriu-zise; nu avea nici timpul liber, nici disponibilitatea de spirit necesare pentru a se documenta; nu percepea decât suprafaţa realităţii.

— Împărtăşesc intuiţia dumitale. Cred că, într-adevăr, ţinta complotului este totalitatea lumii occidentale. Consider, ca şi dumneata, că n-am asistat decât la prolegomenele subversiunii. Te însărcinez să-i descoperi pe complotişti şi să-i neutralizezi, cel puţin în ceea ce priveşte Franţa.

Dieudonné nu se clinti.

— N-am nici un fel de experienţă în acest gen de misiune. Nu-am nici un indiciu.

— Vorbeşti curent japoneza, spuse preşedintele. Cunoşti ţara. Ai acolo prieteni sau, în orice caz, cunoştinţe. Franţa nu este, cel puţin pe moment, direct ameninţată de uneltirile pe care le-ai schiţat şi a căror anvergură încep să o întrevăd, aşa că vei fi mai

puţin uşor bănuit de activitate contrainformativă.

— Nu am nici un acces la mediile care, după părerea mea, inspiră aceste uneltiri.

— Descurcă-te. Îţi dau mână liberă. Vei avea acces la creditele necesare.

— Cu toată sinceritatea, domnule preşedinte, nu cred că aş avea o şansă dintr-o mie să realizez ceva care să ne fie util.

Preşedintele făcu un pas în faţă, apoi unul lateral.

— E limpede că au oamenii lor în Occident. Găseşte-i. Corupe-i. Urcă de-a lungul filierei.

Dieudonné scoase un fel de nechezat.

— Pot fi corupţi credincioşii, domnule preşedinte, dar nu există nici un exemplu de filozof care să fi fost constrâns să-şi schimbe opiniile. Sau, dacă da, nu era decât un retor. Diogene l-a trimis la plimbare pe Alexandru, iar Socrate a preferat să bea cucută.

Apropiindu-se de Dieudonné, preşedintele care, de obicei, era atât de puţin direct, atât de puţin autoritar, îl privi în ochi şi-i spuse:

— Dieudonné, nu există în istorie nici un exemplu de acţiune umană care să nu fi putut fi contracarată de o altă acţiune umană.

Dieudonné îi întoarse, cu ochi pe jumătate închişi, o privire plină de scepticism. Dar provocarea fusese lansată. Şi Dieudonné avu conştiinţa amară a faptului că nici un om nu putea rezista unei provocări. Ideea îl contrarie.

O tăcere interminabilă se dilată.

— Vino la mine mâine dimineaţă, zise preşedintele.

Dieudonné se înclină şi ieşi.

21

TEOCRAŢIA IRANIANĂ SE PRĂBUŞI într-un mod cu totul diferit.

La ora 8 seara, înveşmântat cu mantie neagră, cu barba mai sumbră decât oricând, ayatollahul Moftahi, şeful guvernului, luă cuvântul la televiziune pentru a pune în gardă populaţia contra rătăcirilor pe care le-ar putea inspira descompunerea „materialistă" din Imperiul necredincioşilor.

Cel puţin, acestea fură primele sale cuvinte. Pe urmă, ecranul se acoperi pentru o clipă de purici, camera de luat vederi reculă şi coborî de-a lungul corpului oratorului. Spre consternarea

apoplectică a populaţiilor din Teheran, Tabriz, Kermanshah, Ispahan, Shiraz, Yazd, Meshed, ayatollahul Moftahi apăru gol, cu burta căzută şi o erecţie genitală de netăgăduit între pulpanele mantiei lui negre. Uşoarele legănări ale corpului, imprimate de cadenţele oratorice ale filipicei, se repercutau asupra sexului său ridicat, care se bălăbănea în dreapta şi-n stânga. El însă îşi continua netulburat denunţurile împotriva sistemului materialist al Marelui Satan. În cazărmi, groaza luă locul incredulităţii ilare. Demnitarii religioşi din toate oraşele Iranului se năpustiră pe străzi, zbierând că Satan pusese stăpânire pe ţară. Taţii de familie îşi goniră fiicele din camerele în care se aflau televizoarele. Mulţi dintre ei simţiră tulburări cardiace. La Sala Sporturilor din Teheran, mânuitorii de greutăţi şi de haltere fură apucaţi de crize de râs nestăvilit, care duseră la încăierări cu fanatici indignaţi de faptul că se îndrăznea a se râde de vicleşugurile satanice îndreptate împotriva cuvântului şi-a slujitorilor lui Allah.

De altfel, la Sala Sporturilor începu dezordinea care se răspândi pe tot cuprinsul capitalei. Studenţi care cultivau bicepşi şi deltoizi într-un pregnant miros de usturoi transpirat îşi chemară telefonic colegii în ajutor. Unul dintre fruntaşii lor ţinu o cuvântare din înaltul estradei ce se afla sub balconul mare, pentru a anunţa că ipocrizia şi demenţa şefilor religioşi ai ţării fuseseră în sfârşit dezvăluite în faţa universului. Argumentaţiile altora asmuţiră cu atât mai mulţi ascultători cu cât oratorii, reluând clevetiri din cursul dimineţii, puseră criza bancară în seama corupţiei şi a incompetenţei conducătorilor, cărora le era mai comod să dea vina pe Marele Satan. Negustorii din bazar, care erau de faţă, susţinură cu tărie această aserţiune.

La numai o oră de la dezastruoasa emisiune televizată, în faţa Sălii Sporturilor se adunaseră pe puţin o mie de studenţi, cărora li se adăugau mai multe sute de gură-cască ce simţeau că vântul se schimbă şi n-aveau deloc intenţia să piardă acest echinocţiu. De la ferestrele edificiului, unii dintre studenţii cei mai înfierbântaţi îndemnau mulţimea să pună capăt blestemului dictaturii ipocriţilor, în timp ce grosul gloatei se avânta deja spre cazarma Evin. În momentul acela, armata îşi părăsea cvartirurile pentru a ocupa poziţii pe străzi. Locotenenţii îi înfruntară faţă în faţă pe studenţi şi fură nevoiţi îndure focul unei argumentaţii pătimaşe. Mulţimea, care între timp invadase străzile pentru a-şi

manifesta indignarea, fără ca nimeni să poată spune dacă aceasta viza presupusul vicleşug satanic sau impudicitatea ayatollahului Moftahi, împresură îndeaproape cele două tabere. Studenţi, militari şi gloată se pomeniră umăr la umăr şi comandanţii armatei îşi dădurâ seama că orice stângăcie din partea lor ar fi declanşat o baie de sânge fără precedent. Cel mai rău era că soldaţii îi ascultau pe studenţii înzestraţi cu megafoane şi că atitudinile lor vădeau o simpatie clară faţă de răsculaţi.

În ciuda câtorva veleităţi de reacţie, şefii militari se văzură, aşadar, reduşi la neputinţă. Răscoala luă amploare.

Câţiva credincioşi temerari încercară să inverseze curentul; nu avură noroc. Mantiile negre le fură smulse de pe trupuri şi bieţii oameni se pomeniră goi puşcă, expuşi celor mai penibile glume. În pofida încăierărilor, uneori sângeroase, care urmară, armata, demoralizată, nu cuteză să intervină. Mai mult chiar, unii militari părăsiră rândurile pentru a se adăuga mulţimii care dădu năvală spre palatul prezidenţial, unde garda nu reuşi să respingă mareea umană.

Ayatollahul Moftahi, pradă disperării, fu înşfăcat din biroul său şi scos în pielea goală din sediul preşedinţiei, apoi plimbat astfel pe străzi, cu mâinile legate la spate. Câţiva demnitari, neinformaţi despre eşecurile colegilor lor, încercară din nou să restabilească situaţia, de această dată cu focuri de armă. Drept urmate, unii îşi pierdură viaţa, iar alţii ceea ce le mai rămăsese din demnitate şi din veşminte. Evenimentele fură desemnate, mai apoi, cu denumirea infamantă „Noaptea pieilor goale”.

O dictatură militară fu impusă în cursul nopţii. În toate oraşele din Iran, ayatollahii fură arestaţi pentru ofensă adusă demnităţii naţionale şi tulburarea ordinii publice. Parlamentul, care se întrunise în şedinţă extraordinară, fu de asemenea arestat, într-un vacarm indescriptibil, deputaţii strigând că Satan luase în stăpânire ţara. Invectivele lor nu schimbară nimic; a doua zi, şeful juntei, generalul Firouz al Moulk, puse să fie raşi cu toţii şi interzise portul bărbii în toată ţara.

Nici o ţară din lume n-avea însă motive să se bucure de această revoluţie. Erau, toate, expuse aceluiaşi risc.

22

„CAPITALURILE MONDIALE plasate pe orbită!” proclamă, două

zile mai târziu, *New York Times.* „Ordinea planetară în pericol” *(World's Capitals Put in Orbit! Planet's Order in Peril).* „Nu mai există nici o para chioară în lume!” susţinu *El Pais,* din Madrid. *(No hay mas un peso en el mundo!)* „Casieriile băncilor din întreaga lume sunt goale”, anunţă *Le Monde (Les caisses des banques mondiales sont vides)* şi *Kein Geld Niemehr!* decretă *Frankfurter Zeitung*, ceea ce ştia deja toată lumea. Acestea erau doar câteva mostre ale modurilor de a enunţa aceeaşi constatare, de la *Asahi Shimbun* la *Globo.*

Să fi fost, într-adevăr, opera unor farsori? Puternica First National City Bank din New York nu izbuti să blocheze decât un transfer de nouăzeci şi trei de dolari, proveniţi de la Banca Bosforului, din Istanbul, în schimbul celor vreo şase miliarde pierdute în noaptea catastrofei. Preşedintele consiliului de administraţie al acestei colosale instituţii trebui, de altfel, să cedeze scaunul său unuia dintre vicepreşedinţi, deoarece suferi o depresiune fulminantă, cu o pronunţată tentă mistică.

La o şedinţă extraordinară a consiliului de administraţie, în deschiderea căreia li se comunică membrilor ridicola recuperare provenind de la Banca Bosforului, preşedintele ridică braţele spre cer, sub privirile surprinse ale tuturor celor prezenţi.

— Fraţilor! strigă el. Semnele prevestite în Apocalipsă au început să apară! Miracolele amăgitoare se înmulţesc! Roadele sudorii pe care noi am vărsat-o după spusa Domnului, „în sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea ta”, roadele acestea, chezăşii ale bunăstării familiilor noastre şi a naţiunii noastre, s-au preschimbat în ţărână, aceeaşi ţărână în care a fost osândit să se târâie Şarpele, după păcatul Evei!

Aici ajunsese cu peroraţia sa, inconştient de efectul ei dezastruos asupra consiliului de administraţie, şi se pregătea să-şi reia omilia, când primul vicepreşedinte, Theodore T. Rangerville, îl întrerupse cu autoritate:

— Ei, haide, Bill! Doar n-ai să ne ţii discursuri apocaliptice numai fiindcă lumea civilizată suferă consecinţele complotului unor zănatici !

Bill, venerabilul William O. DuCamp, până atunci unul dintre aştrii finanţei internaţionale, îl fulgeră cu privirea.

— Să taci, nemernic vândut diavolului! Crezi că poţi să ne amăgeşti cu vorbele tale liniştitoare? Nu vezi că se apropie ceasul judecăţii lui Dumnezeu? strigă el, cu faţa periculos de

congestionată. Cum stă scris dintru totdeauna, acestea sunt semnele ce dezvăluie zbuciumul Necuratului! Minunile descrise de proroc! Curând, soarele se va stinge şi stelele vor cădea! Pocăiţi-vă, fraţii mei! Rugaţi-vă! Rugaţi-vă cât mai e vreme!

Glasul său urcă la un paroxism al stridenţei, şi cei douăzeci şi doi membri ai consiliului de administraţie al First National City Bank se consultară din priviri. DuCamp îşi pierduse dreapta judecată.

— Ne vom ruga la timpul potrivit, Bill, declară Alfred H. E. Smith, *senior vice-president*, patriarh cu faţa trandafirie încoronată cu argint, dar acum ne aflăm aici pentru a dezbate cu totul alte probleme. Ştii bine că...

— La timpul potrivit?! strigă DuCamp. La timpul potrivit? Ne vom semeţi noi să rivalizăm cu Domnul în privinţa timpului Său care se apropie?

— Bill, reluă Smith pe un ton sever, dacă ne-ai convocat doar pentru a ne pune să ne rugăm, va trebui să încredinţăm altcuiva preşedinţia.

— Preşedinţia mea se pişă pe capul tău, ramolitule! zbieră DuCamp.

Un vacarm infernal se dezlănţui, şi secretara preşedintelui leşină. Rangerville încercă să-l calmeze pe DuCamp şi primi drept replică o palmă de o vigoare neaşteptată din partea unui personaj cu o sănătate precară, cum era socotit DuCamp. Impacientat, scutură braţul lui DuCamp, care îşi pierdu echilibrul şi, înşfăcând carafa cu apă din faţa lui, îl pocni pe Rangerville în moalele capului. Smith chemă gărzile din serviciul de securitate, care, imaginându-şi, evident, că, încercând un puci în miniatură, Rangerville îl atacase pe preşedintele băncii, îi puseră celui culcat la pământ cătuşele şi-l târâră afară din sală, în timp ce Smith, alergând după gardieni, striga că, din contra, DuCamp era cel care trebuia neutralizat. }n zadar, căci venerabilul Alfred H. E. Smith fu, la rândul său, imobilizat, în vreme ce şeful serviciului de securitate chema poliţia. Care nu înţelese nimic din ceea ce-i povesteau vreo douăzeci de administratori surescitaţi şi ciufuliţi. Abia către miezul nopţii membrii consiliului, destul de buimăciţi, se întruniră din nou pentru a-l alege pe succesorul lui DuCamp, Rangerville, care purta pe craniu o compresă cu oţet.

Amănuntele acestui tărăboi parveniră presei în ora

următoare. Între timp, DuCamp apăru la televiziune, susţinând cu ardoare că banca picase în ghearele unor virtuali osândiţi la caznele iadului, care încercaseră să-l abată de la calea lui Dumnezeu. Asemenea extravaganţe erau, pe drept, de natură a inspira scepticism şi, ca atare, telespectatorii nu crezură nici un cuvânt din ceea ce auzeau. Ori că preşedintele lui First National City Bank înnebunise cu adevărat, ori că declaraţiile sale erau, şi ele, falsificate prin cine ştie ce stratagemă satanică.

Acest episod — pe cât de comic pe atât de confuz, căci nimeni nu ştiu, timp de patruzeci şi opt de ore, cine era adevăratul preşedinte al băncii, nici măcar dacă această bancă avea un preşedinte, ba chiar vreun motiv cât de mic de a exista, dat fiind că nu prezenta mai multă încredere decât un vânzător de umbrele la repezeală — acest episod, aşadar, nu făcu decât să compromită şi mai mult instituţiile bancare. El mai complică şi misiunea, deja delicată, a prezentatorilor de televiziune, însărcinaţi să salveze ce mai rămăsese din prestigiul societăţii industriale occidentale. De la o zi la alta şi de la o seară la alta, aceştia erau deja nevoiţi, într-adevăr, să-şi înfrunte publicul pentru a repeta că se căuta o explicaţie a volatilizării capitalurilor bancare din lumea întreagă. Dar a mai şi recunoaşte, pe deasupra, că preşedintele uneia dintre cele mai mari bănci de pe glob îşi pierduse minţile era prea mult. Dacă televiziunea americană s-ar fi apucat să discrediteze în faţa întregii lumi marea finanţă americană, s-ar fi zis cu flamura înstelată. În consecinţă, incidentul delirului lui DuCamp trecu drept minor, spre furia a milioane de telespectatori ruinaţi.

În anumite ţări, renumite pentru sângele fierbinte al cetăţenilor lor, prezentatorii de televiziune plătiră cu propria lor piele preţul unui respect excesiv al ordinii publice. Astfel, un grup de acţionari scoşi din răbdări, de la Banca del Commercio e dell’ Industria, dădu buzna în localurile Radioteleviziunii Italiene, din Milano, îl bătu măr pe prezentator şi, pentru a pune capac, snopi şi restul echipei din studio.

Cel mai straniu era că aceste peripeţii plictisiră foarte repede publicul mondial. La patruzeci şi opt de ore după începutul crizei, procentajele de audienţă a emisiunilor informative despre afacerile comerciale şi financiare, naţionale şi internaţionale, începură să scadă vertiginos. În ţările sărace, unde doar câţiva privilegiaţi erau echipaţi cu sisteme de realitate virtuală,

televiziunea interactivă oferea derivate mult mai ispititoare decât altercaţiile dintre administratori pe coridoarele marilor bănci.

La Puebla, în Mexic, bunăoară, aproape treizeci la sută din telespectatorii cablaţi se dădeau în vânt după serialul *Pepecita*, la care existau, lux extraordinar, două versiuni alternative în loc de una. În ziua crahului, ultimul episod lăsase de presimţit că sărmana şi drăgălaşa Pepecita, ruinată de boroboaţele fratelui său, avea să îndure şantajul mârşav al unui cămătar, care îi va împrumuta bani doar în schimbul favorurilor ei. Era seara crucială. Avea să se lase Pepecita violentată de abjectul burtos? Nici pomeneală! Într-una dintre versiunile propuse, Pepecita, care luase lecţii de karate, îl trimitea frumuşel pe cămătar în zbor planat (ceea ce, întâmplător, permitea expunerea unuia dintre adorabilii ei sâni, brun şi numai bine rotunjit) şi-l obliga, sub ameninţarea unor maltratări şi mai rele, să semneze un ordin de credit graţie căruia îşi salva mica ei prăvălie de haine vechi. Într-o altă versiune, Pepecita, intrând în casa cămătarului, era înşfăcată de bodyguardul ticălosului şi silită să se dezbrace în vederea batjocoririi, când un admirator secret al frumoasei năvălea pe neaşteptate, întovărăşit de doi ciraci cu pistoalele în mâini, şi-i cerea infamului uzurar să consimtă, fără a pretinde dobândă, la depanarea financiară solicitată.

De la San Luis Obispo până la Valparaiso, Pepecita era vedeta lumii latine şi, cu începere de la 8 seara, prea puţin mai avea importanţă dacă supa era subţire şi copiii neastâmpăraţi: nimeni n-ar fi ratat un episod al serialului nici pentru tot aurul din lume. Cu atât mai mult cu cât acest aur nu exista.

La Kiev, după o zi de tulburări în cursul căreia fusese nevoie de intervenţia blindatelor şi se înregistraseră trei morţi şi douăzeci şi doi de răniţi, populaţia se retrase pentru a-şi obloji rănile şi a urmări un serial, *Emmanuelle VII*, dublat în ucraineană, cu o singură versiune alternativă. În versiunea originală, Emmanuelle devenea prada unui cuplu destrăbălat, care o lega, într-o poziţie adecvată, în faimosul fotoliu de nuiele şi făcea dragoste în faţa ei. În versiunea alternativă, soţia profita de ocazie pentru a se răzbuna pe bărbatul ei. Îl ţinea pe el legat în fotoliu, în timp ce ea făcea dragoste cu Emmanuelle. Or, după o zi totuşi agitată, pe care unii observatori o caracterizaseră chiar drept revoluţionară, se auziră încă destule certuri

zgomotoase în imobilele străvechii capitale a celor patru sute de biserici, fiecare dintre soţi voind o versiune diferită.

Dar era adevărat că străvechea Ucraină se schimbase mult după căderea imperiului sovietic. În ciuda aparentei sale integrităţi geografice şi lingvistice, se reîntorsese la ceea ce fusese cu vreo patru sau cinci milenii în urmă, când popoarele indo-europene plecaseră din bazinul Doneţului pentru a coloniza Europa, îndestulaţi, să zicem, cu o ciozvârtă de gâscă, obţinută prin troc cu o favoare sexuală şi asezonată cu zeama unei verze furate, ucrainenii se distrau cu fantasmele electronicii.

Între timp, banii deveneau excesiv de rari. Puţinii bani gheaţă aflaţi în circulaţie în momentul catastrofei se volatilizaseră la rândul lor, de această dată din spirit de prevedere, adică din avariţie.

Încredinţată îngrijirii lui Robbie, micuţa Nella Ohlberg trebui, pentru a se consola, după înmormântarea mamei sale, să renunţe la ciocolata falsă. Oricum, aceasta dispăruse din supermagazine.

23

URLETE DE GROAZĂ, trecători alergând în toate direcţiile, buticari coborând în pripă obloanele de fier, explozii succesive, pietoni acoperiţi de rămăşiţe însângerate, ambuteiaje, maşini de poliţie, salvări, priviri rătăcite. Ora 3.17, într-o sâmbătă, la Paris, Place des Vosges. O pereche de turişti germani se plimba, plină de admiraţie, prin piaţă, când un porumbel îşi luă zborul şi le explodă în faţă, împroşcând cu bucăţele vâscoase îmbrăcămintea lor extravagantă şi, oricum, absurdă: pantaloni Mistral ♥ (singura siglă autorizată de fabricant) de culoarea mărului verde, cu dungi portocalii fluorescente, şi vindiacuri roşii cu ape violacee.

Scene similare se produseră, ici şi colo, în Paris. Trei porumbei explodară în curtea Palatului Elysée, declanşând o pregătire de luptă cum nu se mai pomenise din zilele mitologice când capitala aştepta paraşutarea soldaţilor rebeli din războiul din Algeria. Douăzeci şi una de zburătoare asemănătoare explodară în cartierul Champs-Elysées, murdărind vitrinele de lux şi straturile de flori cu pene însângerate şi fragmente lipicioase de intestine. Pe Avenue Montaigne, fiindcă un porumbel exploziv îi întunecase parbrizul, un şofer de autobuz intră, cu vehicul cu

tot, în vitrina unui creator de modă care expunea, spre ademenirei trecătorilor, cămăşi şifonate şi, culmea rafinamentului, pătate în prealabil cu unsoare murdară, pentru modesta sumă de douăzeci şi cinci de mii de franci bucata. Simţindu-şi, fără îndoială, sfârşitul aproape, un porumbel pătrunse în biserica Saint-Eustache şi, puţin după aceea, se dezintegră, stârnind panică printre câţiva credincioşi. Urgenţele serviciilor de neurologie ale spitalelor fură repede copleşite de abundenţa crizelor de nervi.

Pe la ora 6 după-amiază, Parisul era presărat cu rămăşiţe de porumbei. În lumina amurgului, câţiva gură-cască perverşi se delectau observând licăririle sângerii cu care câteva explozii de porumbei mai înstelau încă cerul.

Seara fu tensionată. Restaurantele, cinematografele şi alte locuri de petrecere a timpului liber nu făcură încasări, exploziile continuând până târziu în noapte şi parizienii temându-se să nu fie stropiţi cu sânge.

Ziua care urmă fu întrucâtva şi mai dură. Către ora prânzului, un cârd mare de struţi, veniţi de nu se ştie unde, urcă pe Avenue de Wagram spre Place de l'Etoile, provocă mai întâi zăpăceală, automobiliştii rămaşi cu gura căscată sau cuprinşi de panică încercând să evite greoaiele orătănii care năvăliseră în mijlocul traficului, apoi paraliză pe de-a-ntregul circulaţia când, unul câte unul, struţii explodară, sub Arcul de Triumf, la intrarea bulevardului Foch, în Place de l'Alma, după ce coborâseră în pas alergător bulevardul Marceau, ultimul dintre ei oferindu-şi luxul de a străbate Champs-Elysées până în Place de la Concorde şi, acolo, de a se pulveriza, cu o pocnitură înfundată, sub Obelisc.

Anchetele poliţiei nu descoperiră mare lucru, în afara câtorva martori care îşi amintiră că văzuseră, în Place des Ternes, un camion care-şi deschisese uşile, lăsând să iasă în fuga mare struţii, furaţi de la o crescătorie din Aveyron. Ca şi în cazul porumbeilor, târtiţele lor fuseseră împănate cu bombe cu explozie întârziată miniaturizate.

Circulaţia pariziană fu blocată pentru două zile, deoarece numeroşi automobilişti îşi abandonaseră maşinile imediat. O oarecare nevroză puse stăpânire pe parizieni; comerţul avu mult de suferit din această cauză. Era la două zile după ce Dieudonné cinase la Elysée.

Dieudonné cântări evenimentele cu răceală. Ştiuse

dintotdeauna că budiştii zen aveau un ascuţit simţ al umorului. Ceea ce nu însemna că aceste avertismente groteşti nu meritau luate în serios, după cum i-o declară preşedintelui însuşi, descumpănit de straniile parodii de atentate. Aceste avertismente neimplicând cine ştie ce cheltuieli dădeau de înţeles că organizatorii complotului erau capabili de acţiuni de mai mare anvergură.

Cum era de aşteptat, reţelele Internetului începură să fie viciate. Din Paris, din Berlin, din New York, apoi din multe alte oraşe, glumeţi de un gust îndoielnic îmbâcseau liniile cu transcrieri din Apocalipsa Sfântului Ioan în toate limbile cunoscute:

„Ioan, celor şapte Biserici, care sunt în Asia: Har vouă şi pace de la Cel ce este...”

24

TOŢI CEI DIN BREASLĂ o ştiu: cel mai rău lucru, în munca de contrainformaţii, este birocraţia. Fusese nevoie de nu mai puţin de cincizeci şi patru de scrisori, toate purtând, evident, ştampilele *Strict secret* şi *Misiune specială a preşedinţiei,* circulare restrânse, confirmări de primire, numere de cod, fişe de atribuire de bugete, de localuri, de maşini şi de şoferi, de numere de telefon, de material de birotică şi de informatică, contracte de salariu şi faxuri, emanând de la Preşedinţie, de la hotelul Matignon, de la Domenii, de la Ministerul de Interne, de la Ministerul Afacerilor Externe, de la Ministerul Poştelor şi Telecomunicaţiilor, de la Prefectura de Poliţie, de la Casa de Depuneri şi Consemnaţiuni şi, bineînţeles, de la SST, pentru ca, opt zile după ce îşi dăduse consimţământul preşedintelui Republicii, Dieudonné să dispună în sfârşit de două birouri cu o suprafaţă totală de treizeci şi şase de metri pătraţi, pe Rue du Faubourg-Saint-Honoré, de un secretar informatician, precum şi de un buget plauzibil. Şi încă formalităţile fuseseră accelerate ca urmare a atentatelor cu păsări: jumătate fuseseră rezolvate într-un ritm infernal, cealaltă jumătate aşteptând vizele şefilor de servicii, diligenţa contabililor, buna dispoziţie a secretarelor. Chiar dacă incomplet informate, două sute de persoane participau la ceea ce era considerat a constitui un secret de stat absolut.

— Şi vrem să luptăm împotriva Asiei, care-şi dublează

birocraţia mandarină, căci are şi ea una, cu un sistem neoficial de semne instantanee unde nespusele au putere de decret! bombăni Dieudonné. Cât despre pretinsul secret, ciuciu! Ar fi un miracol să nu fi existat deja scurgeri.

Ceruse SST-ului numele specialiştilor care se ocupau de japonezi în Franţa. Îi fusese indicat, dar fără exces de entuziasm, comandantul Alain Baudrier. Dieudonné stabilise deci o întâlnire cu el şi se silea să-şi înşele nerăbdarea citind presa de dimineaţă. În încăperea alăturată, secretarul său, un tânăr mic de statură, cu părul lins, de origine orientală, Bechir el Afghani, veşnic neras, îşi gâdila calculatorul, o jucărie pe care-o dotase cu perfecţionările cele mai rafinate, inclusiv o comandă vocală ce-i permitea să cheme într-o clipită douăsprezece posturi telefonice şi douăsprezece calculatoare diferite. I se aduseră elogii. Dieudonné se gândise la proverbul thai: „Brăzdarul de aur nu face plugul bun.”

Comandantul Baudrier se prezentă la ora exacta. În douăzeci de secunde, Dieudonné retrecu mental prin sita intuiţiei sale fişa ofiţerului: căsătorit — doi copii — sănătate de fier — mentalitate reglementară — inteligent, dar fără imaginaţie.

— O să mergem la cafenea, zise Dieudonné. Vom avea mai multă linişte. Domnule Bechir, strigă el spre camera de alături, sunt la cafenea.

Baudrier comandă o cafea cu lapte, Dieudonné, un filtru tare.

— Să-i dăm drumul, spuse Dieudonné, amestecând zahărul.

Expuse obiectul misiunii sale şi ipoteza lui. Şi adăugă:

— Căutăm o viperă într-o fâneaţă. După părerea mea, nu avem nici o şansă la mie s-o găsim. Însă trebuie s-o facem, ca să salvăm onoarea serviciului. Altminteri, vor exista destui care să conchidă că acest serviciu e alcătuit din ignoranţi, din vânduţi sau din chiulangii. Dacă reuşim, tot meritul va reveni superiorilor noştri, care au avut iniţiativa anchetei. Dacă o dăm în bară, dumneata, eu şi alţi câţiva vom fi taxaţi drept cretini. Chestie obişnuită. Precizez că nu sunt un profesionist al informaţiilor. Am fost desemnat deoarece cunosc Japonia şi japonezii. Eu cred că nu în Franţa se află grosul bandei nipone, ci în Statele Unite. Trebuie, totuşi, căutat şi în Franţa. Poate că au antene în Europa. Nu-i sigur. Ce ştii?

Baudrier se lăsă pe spătarul banchetei.

— Mai nimic. Nimeni din serviciile noastre nu vorbeşte cu

adevărat japoneza. Pretinşii experţi nu-s în stare să citească mai mult decât titlurile din *Asahi Shimbun.* O scăldăm. Tot ce-am supravegheat, pentru că asta-i tot ce putem face, e spionajul industrial. Când cetăţeni japonezi încep să telefoneze unor firme de electronică, de aviaţie sau de chimie, urmărim numerele chemate şi interogăm interlocutorii, în mod mai mult sau mai puţin diplomatic. E primitiv, dar asta-i situaţia. Am reuşit să blocăm două sau trei tentative frauduloase de cumpărare de informaţii, dar nu mai mult de atât. Chiar vorbeşti japoneza?

— Da.

— Jos pălăria!

— Ai spus că nu ştii mai nimic. Totuşi?

— Unul sau doi tipi mai bizari. În special un student, Hideshi Yagama. Nu-i prea clar... Ştie că e supravegheat, trage în piept filajul, îşi foloseşte intens modemul.

— Ce înţelegi prin „trage în piept filajul”?

— Am instalat microfoane în apartamentul lui. Acum opt zile, s-a crezut că era acasă, fiindcă microfoanele transmiteau zgomote caracteristice, gemete de femeie, dacă pricepi la ce mă refer, lăsând impresia că dădea o petrecere rafinată şi triunghiulară la domiciliu. A doua zi dimineaţă am aflat că în timpul vrăjelii ăsteia el cina liniştit la bistroul din colţ. N-am putut să descoperim cu cine. Intenţia de inducere în eroare era evidentă. Aproape că ne sfida.

— Ce anume supravegheaţi?

— Zgomotele din locuinţa lui, cu ajutorul microfoanelor, plus videofonul şi calculatorul, când îl conectează la modem. În afară de faptul că-l urmărim aproape în permanenţă.

— De când îl supravegheaţi?

— Trei săptămâni.

— Motivul?

— Mult prea mult interes pentru electronica de vârf. Şi o tentativă reuşită de spargere a codului bancar de la Société Générale.

— Reuşită?

— Da, mărturisi Baudrier, înciudat. Am anunţat banca. Pot să mai iau o cafea?

Dieudonné dădu din cap.

— Aveţi benzile sonore?

— Benzile de la microfoane? Nu-i aproape nimic pe ele. Tipul

locuieşte singur şi e la fel de vorbăreţ ca un peştişor auriu, în afara trucurilor de genul celui pe care ţi l-am descris. Benzile telefonice însă, da. Poate că ne vei spune dumneata ce conţin.

— Dacă băiatul ăsta e atât de abil, va fi avut grijă ce vorbeşte. Aveţi numerele chemate ?

— Da. Cele mai multe sunt în Japonia.

— Putem merge să ascultăm benzile alea?

Baudrier îşi goli ceaşca. Dieudonné trecu să-şi anunţe secretarul că nu se va întoarce decât după ora prânzului. Pe drum, îl întrebă pe Baudrier dacă avea vreun colaborator de încredere pe care să i-1 recomande.

— Să încercăm cu Dutertre, răspunse Baudrier.

25

PLIMBÂNDU-SE CU PAŞI MĂSURAŢI pe o plajă din Maine, în pantaloni, cămaşă şi cravată, dar cu picioarele goale, Bătrânul şi asistentul său se opriră pentru a contempla marea cenuşie.

— Ai avut dreptate, spuse Bătrânul, sistemul e mai puţin inert decât mă temusem.

— Sunt foarte onorat de aprecierea dumneavoastră, *roshi.*

— Micile provocări cu struţii şi porumbeii împănaţi au afectat mult, pare-se, starea de spirit a francezilor.

— Trebuie să se intervină întotdeauna în punctul cel mai slab, după cum ne-aţi povăţuit, *roshi.* Iar acest punct este moralul oamenilor.

— Eroziunea e lentă, dar se produce, reluă Bătrânul.

— Din nefericire, Japonia are, şi ea, de suferit, observă celălalt.

— Nu Japonia are de suferit, ci imaginea ei sau, mai exact, imaginea pe care şi-o făcea despre ea însăşi.

Îşi reluară plimbarea.

— Avem veşti de la prietenii noştri? se interesă Bătrânul.

— O anchetă a fost iniţiată de Statele Unite, care cer ajutorul serviciilor secrete nipone.

Bătrânul zâmbi.

— Ideea acestor servicii secrete cunoscute de toată lumea m-a amuzat totdeauna. Veştile pe care le-ai primit erau proaspete?

— Au sosit prin metoda obişnuită. De această dată, un catalog al unor mari magazine, expediat alaltăieri par avion şi adus de un mesager.

— Foarte bine. Să evităm, în continuare, reţelele lor. Am primit vreo observaţie?

— Da. Chiar două. Prima este că serviciile de securitate ale băncilor americane vor sfârşi, mai devreme sau mai târziu, prin a detecta emisiile microfoanelor şi că, din acel moment, nu se va putea spera într-un răgaz mai mare de patruzeci şi opt de ore. A doua este că boul e capturat.

— Trebuie, aşadar, să mergem la târg animaţi de compasiune, zise Bătrânul. Şi au transmis vreo dorinţă?

— Să trecem la faza trei.

— Cum stai?

— Aştept să discut problema cu Yagama. Trebuie să fi sosit adineaori la New York. Primele rezultate par concludente. O mulţime de componente electronice ş-au făcut praf şi pulbere după trei zile.

Făcură cale întoarsă spre motelul unde trăseseră. Seninătatea lor contrasta cu veghea planetară care se instaurase de patruzeci şi opt de ore.

După mai multe conferinţe a căror durată şi încordare cauzară moartea, prin stop cardiac, a primului-ministru al Spaniei, ţările Comunităţii Europene decretară că, până la descoperirea vreunui fapt nou, băncile vor fi obligate să deschidă clienţilor credite până la concurenţa unei jumătăţi autentificate a activelor lor dinaintea catastrofei. Băncile centrale tipăriră în grabă bancnote pentru a aproviziona toate instituţiile, dar necazul fu acela că, întrucât serviciile informatice deveniseră extrem de suspecte, trebui, de la Dublin până la Atena, să se recurgă la vechea metodă a înscrisurilor. Personalul băncilor se triplă în mai puţin de o săptămână. Comerţul deveni de o încetineală exasperantă.

Desigur, sistemele informatice existente în momentul dezastrului erau în continuare operaţionale, dar nimeni nu mai îndrăznea să se slujească de ele, de teamă ca teroriştii să nu facă să zboare, încă o dată, rarele capitaluri pe care eventuali curajoşi s-ar fi aventurat să le depună şi pe care bancheri încă şi mai temerari ar fi cutezat să lé administreze pe calculator.

Bineînţeles, toate băncile din lume îşi schimbaseră codurile de acces şi multe dintre ele instituiseră chiar, ca măsură de precauţie mai ales academică, o schimbare zilnică, însă partea cea mai alarmantă a afacerii era că acest lucru nu amelioră

nicidecum situaţia. Câteva credite modeste înscrise pe calea informaticii, cu titlu experimental, dispărură în vârtejul diabolic care circula prin sistemele bancare. După toate aparenţele, misterioşii terorişti erau la curent, zi de zi, dacă nu cumva ceas de ceas, cu toate noile coduri de acces şi de închidere.

În paralel cu obligaţia creditului limitat, decretată de Europa şi rapid preluată de restul ţărilor din lume, vigilenţa mondială fu dublată de o supraveghere informatică aplicată de toate băncile de pe glob. Obiectul ei era de a menţine, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, un personal experimentat, de gardă în faţa calculatoarelor, astfel încât să se blocheze pe loc orice operaţii de transferuri internaţionale care s-ar fi înscris pe ecrane.

Deşi teoretic promiţătoare, rezultatele acestei tentative de îngheţare a capitalurilor volante, comparabilă cu hotărârea încăpăţânată a cuiva trezit brusc din somn, şi enervat, care încearcă să omoare nişte ţânţari agresivi, se dovediră dezamăgitoare. La capătul unei săptămâni de supraveghere, Banca del Lavoro, din Torino, abia dacă reuşi să blocheze un transfer de la Turkiye Garanti Bankasi. Chemical Bank, din New York, blocă un transfer de la Crédit Agricole d'Ile-de-France plus încă unul, al Băncii Kuweitului. Şi aşa mai departe.

Nefericitul Bill DuCamp de la First National City Bank nu fu singurul care-şi pierdu echilibrul psihic: în mai puţin de o săptămână, vreo şase sute de directori de bănci din lumea industrializată fură spitalizaţi, unii în urma unor crize de demenţă marcată. La Lausanne, unul dintre directorii Societăţii Băncilor Elveţiene trebui să fie scos cu forţa dintr-o toaletă a instituţiei, unde se închisese de trei ore. La Helsinki, directorul de la Union Bank of Finland fu recuperat de pompieri pe când ameninţa să se arunce de la fereastra biroului său. La Osaka, preşedintele lui Sumitomo Bank Ltd. se năpusti asupra secretarei sale şi o muşcă sălbatic.

Se pusese, desigur, stavilă caruselului fantomatic al miliardelor şi miliardelor de franci, mărci, pesos, dolari, lei şi alţi piaştri de la un ecran la altul, de-a curmezişul fuselor orare, dar enormul efort nervos şi financiar nu făcuse nici cât o ceapă degerată, într-o lume dezorientată de pierderea economiilor şi-a economiei sale, şi, în plus, castrată de evaporarea perspectivelor unei reveniri la ordine, declaraţia preşedintelui

respectabilei Federal Board of Reserve: „Nouă zecimi din activele bancare ale lumii au dispărut”, avu un efect dezastruos.

Între timp, activităţile tuturor Burselor din lume fuseseră suspendate *sine die.* Lumea industrială se pomeni redusă la uzinele, la laboratoarele şi la cadrele ei calificate, aşteptând să se găsească un mod de resuscitare a schimburilor de capitaluri. Cursurile aurului atinseră culmi nemaiauzite, iar cele ale argintului le urmară îndeaproape.

Devenea urgent să se restabilească securitatea sistemelor informatice naţionale şi internaţionale. Specialiştii lucrau cu înfrigurare, elaborând noi programe şi noi circuite, pe care se străduiau să le facă inviolabile.

„Prestigiul orânduirilor democraţice a suferit cea mai îngrozitoare înfrângere de la căderea Atenei”, declară cancelarul german. „Chiar dacă s-ar reuşi să se restabilească *statu quo ante* în sistemul bancar, nu mai este sigur că s-ar putea restaura regimurile politice ale planetei, aşa cum au fost.”

Dar era, de fapt, cu putinţă să se restabilească sistemul bancar? Şi era de dorit? Ochii întregii lumi se întorceau spre NSA.

26

ULTIMA IMAGINE a lumii de la suprafaţă care i se imprimă lui Dieudonné pe retină fu aceea a doi puşti de cincisprezece sau şaisprezece ani care se dădeau pe scânduri cu rotile printre automobile. Unul dintre ei reuşi o voltă extraordinară pe deasupra capotei unei maşini şi coborî într-o viteză infernală spre esplanadă, în timp ce şoferul care-l văzuse pe acest Icar necopt zburând prin faţa parbrizului său se silea să închidă fălcile.

„Tinereţea”, gândi Dieudonné, spunându-şi totodată că nu ştia nici măcar ce trebuia să gândească. Acest acrobat plin de graţie şi de geniu, ale cărui tendoane de oţel sfidau lentoarea militară a circulaţiei occidentale, era de ajuns pentru a şterge vechea placă gravată pe care nişte instituţii senile se încăpăţânau s-o imprime. „Icar face soarele pedant”, spunea unul dintre bătrânii săi maeştri.

El şi Baudrier străbătură culoare întretăiate de două mici holuri, unde, de fiecare dată, li se ceru amândurora să introducă legitimaţiile lor de liberă trecere în identificatoare electronice,

luară un ascensor şi ajunseră la cel de-al doilea subsol. Alte culoare. Apoi o uşă metalică. Baudrier şi Dieudonné pătrunseră într-o vastă sală mobilată cu console electronice, mese şi scaune, şi presărată cu mici habitacluri de sticlă ce ofereau un minimum de izolaţie fonică, deoarece locul era zgomotos. Centrul faimoasei Piscine.

Baudrier se aplecă spre o tânără pentru a-i cere o informaţie; ea arătă cu degetul către un habitaclu. Înăuntru, Baudrier îl găsi pe Dutertre sub un birou.

— Am pierdut o monedă de zece franci, explică Dutertre.

Baudrier scoase din buzunar o monedă şi i-o întinse lui Dutertre, care o vârî în propriul său buzunar, apoi îl conduse pe tânăr la Dieudonné.

— Locotenentul Jean-François Dutertre. Domnul Dieudonné, care este însărcinat cu o misiune specială şi căruia dumneata şi cu mine trebuie să-i acordăm tot timpul nostru.

Dieudonné făcu ochii mari, apoi îl privi întrebător pe Baudrier. Dutertre rămase impasibil.

— Locotenentul Dutertre este un ofiţer competent, urmă Baudrier, suspinând. E chiar cel mai competent pe care ţi-l pot pune la dispoziţie. Să zicem că-i deghizat.

Dieudonné întinse mâna fără prea multă tragere de inimă şi întâlni o alta, plăcut de uscată şi fermă. Privirea, hotărâtă şi limpede, lăsă să transpară o oarecare mirare, iute disimulată.

— Poţi să găseşti repede benzile cu Yagama? întrebă Baudrier. Domnul Dieudonné, care cunoaşte japoneza, ar dori să le asculte.

Dutertre plecă.

— Ce-i cu tipul? întrebă Dieudonné. Ăsta, locotenent?

— Nu te lua după aparenţe, răspunse Baudrier, în timp ce Dutertre revenea cu un vraf de casete.

Toţi trei intrară într-un habitaclu liber. Dutertre introduse prima casetă într-un magnetofon, îi indică lui Dieudonné butonul marcat *Start* şi se opri în uşa habitaclului.

— Rămân la dispoziţia dumneavoastră, alături, zise el.

Se aşeză la un birou din apropiere şi se cufundă în lectura unei reviste, cu bascheţii la vedere, pe tăblia biroului. Baudrier dispăruse.

Dieudonné apăsă pe buton.

O convorbire cu Tokyo. Un bărbat vârstnic, deloc guraliv, care

se dovedi a fi tatăl protagonistului. Discuţie despre bani, ce s-a mai întâmplat în familie, o soră la spital. Unsprezece minute. Pe cutia casetei, ca şi pe ale celorlalte, data şi numărul apelului.

Imediat după, convorbire cu Parisul. Interlocutor japonez, întâlnire pentru masa de prânz. Fără menţionarea locului. Circa un minut şi jumătate. Număr prost înregistrat.

Convorbire cu Tokyo, altă persoană decât prima dată. Discuţie profesională. Yagama întreabă dacă interlocutorul său a citit un articol din revista americană *Electronics.* Interlocutorul l-a citit şi-l găseşte confuz. Microprocesoarele cu componente biologice sunt o poveste pentru cititori impuberi, consideră el. Râsete. Paraziţi. Şase minute. Număr indicat.

Apel la Paris. Fără răspuns. Număr indicat.

Alt apel la Paris. Robot telefonic. Număr indicat.

Apel la Osaka. Convorbire incomprehensibilă cu un personaj repezit şi sec, aproape nerăbdător. Două minute şi cincisprezece secunde. Număr nesigur. Dieudonné se încruntă. Tonul şi conţinutul conversaţiei i se părură ciudate. Numără înregistrările: treizeci şi opt. Verifică din privire, prin geam, dacă Dutertre era tot acolo. Era. Puse deoparte ultima înregistrare şi o luă pe următoarea.

La ora 1 i se făcu foame. Dutertre îi făcu rost de un sandviş mixt şi o cutie de bere. Ceva mai târziu, Baudrier şi Dutertre veniră să-l întrebe din priviri. Dieudonné dădu încet din cap. Baudrier reveni şi plecă iar, privindu-şi ceasul.

Cu puţin înainte de ora 7, obosit mort, Dieudonné opri magnetofonul şi numără înregistrările pe care le pusese deoparte. Apoi îl rugă pe Dutertre să-l caute de urgenţă pe Baudrier.

— Trebuie să blocaţi ieşirea lui Yagama din Franţa, spuse el, cu ochii pe jumătate închişi.

— Am să mă ocup imediat, răspunse Baudrier.

Dutertre îl conduse pe Dieudonné acasă, într-o rablă minusculă şi arhaică.

— Vânătorii siberieni recunosc locul pe unde a trecut un animal şi timpul scurs de la trecerea sa după excrementele lui. Pot să spună chiar şi ce a mâncat, zise Dutertre.

— Ce? dăcu Dieudonné, surpins.

— Casetele pe care le-aţi ascultat; sunt ca nişte excremente de lup.

— De unde-ai scos asta? întrebă Dieudonné, râzând.

— Din cartea unui etnolog. Sunt singur că aţi găsit cel puţin un indiciu.

— De unde ştii? întrebă Dieudonné.

— După ordinea în care-aţi lăsat casetele, răspunse Dutertre. Dieudonné îl privi lung cu coada ochiului. Ajuns acasă, se trânti în pat, cu creierul amorţit. Îl trezi telefonul. Simultan, înregistră ora şi vocea lui Baudrier:

— Yagama a plecat ieri la prânz spre Statele Unite. Air France, clasa economică.

— Ia măsuri să i se sigileze apartamentul.

Dieudonné se duse să facă duş, pradă neliniştii. În frigider mai erau câteva felii de şuncă şi nişte ouă. Treaba începea prost.

„De unul singur, cu un creier de occidental, contra unei armate de creiere exersate, slujite de capitaluri considerabile şi de simţul datoriei. Să-mi sfârşesc viaţa cu un eşec!”

27

RESPONSABIL CU SUPRAVEGHEREA ansamblului de antene rombice şi a reţelei Wullenweber de la Vint Hill, în Virginia, precum şi cu colectarea şi decodarea informaţiilor recepţionate de acest centru, maiorul Ted W. Squareham avea, în acea seară, ochii roşii, ameninţaţi în mod iminent de o conjunctivită. De la începutul crizei bancare, adică de cinci zile şi cinci nopţi, nu dormise mai mult de vreo douăzeci de ore. Deschise sertarul din dreapta al biroului, scoase un flacon de colir Visine, îşi instilă două picături în fiecare ochi şi se aplecă din nou asupra tabelelor statistice ale frecvenţelor înregistrate de şase zile şi în prealabil triate de un calculator Cray 916, conform instrucţiunilor unei echipe de informaticieni de mâna întâi, alcătuite din trei băieţi şi două fete.

Echipa se dusese la culcare cu câteva ore în urmă, plouată. Iar timpul îi zorea. De trei zile, de când cei cinci tineri aplicau cercetării lor algoritmurile cele mai rafinate şi neuronii lor cei mai delicaţi, ar fi trebuit deja să descopere ceea ce căutau.

Alter ego-ul lui Squareham, maiorul Bill T. Reichen, responsabil, el, cu colectarea informaţiilor transmise de cei trei sateliţi de supraveghere Keyhole, plecase foarte devreme, nu pentru a se culca, ci pentru a participa la un banchet al vechilor absolvenţi de la West Point. Ceea ce-l făcea pe Squareham să-i

poarte o pică uşor colorată de invidie. Reichen era chipeş, avea calificative excelente, provenea dintr-o familie bogată şi era dotat cu o soţie elegantă şi frumoasă, pe când Squareham râvnea la divorţ aşa cum un birocrat râvneşte la o săptămână de dat la păstrăv în Adirondacks, şi nu era invitat aproape niciodată, decât acolo unde n-avea nici o importanţă.

— Părerea generală, Ted, spusese Reichen pe un ton degajat, este că nu sateliţii ar putea găsi ceea ce-l interesează pe Comstock. Trebuie să fie vorba de emisii de o putere prea mică pentru a fi detectate de sateliţi. De altfel, după părerea mea, dar nu-i decât o părere personală, n-ai să găseşti nici tu nimic cu instalaţiile tale formidabile.

Era o chestiune de cel mai pur bun-simţ, dar bunul-simţ nu e apreciat la fel de toată lumea.

Pe deasupra, Squareham nu era în cea mai bună dispoziţie posibilă. Superiorul său, generalul Alden U. (de la Ulysses) Comstock, îi spusese, în ajun, la ora 11 p.m., jigodia dracului, că în Rhode Island, la centrul de supraveghere telefonică, se descoperise ceva, că era probabil ca acelui „ceva” să-i corespundă anumite mesaje hertziene anormale şi că devenea urgent ca aceste mesaje să fie determinate la Vint Hill.

— Ce înţeleg cei din Rhode Island prin „ceva”, domnule general? întrebase Squareham.

— Nu pot să-ţi spun, răspunsese enigmatic Comstock, ceea ce putea să însemne, la fel de bine, că habar n-avea sau că nu era autorizat să vorbească.

La patruzeci şi doi de ani, chinuit de o nevastă arţăgoasă şi de o fiică necontrolabilă, care, la vârsta de douăzeci şi patru de ani, era la al treilea divorţ, Squareham îşi investise toată energia în munca sa. Această muncă însă căpăta dimensiuni cvasimitologice, comparabile cu ale uneia dintre muncile lui Hercule sau, şi mai bine, cu ale suferinţei Danaidelor, osândite să umple un butoi fără fund. Pentru a înţelege asta, era suficient să survolezi Vint Hill, dacă ţi s-ar fi acordat vreodată autorizaţia, şi să ai cât de cât idee despre ce se făcea acolo.

Văzute din avion, cele două ansambluri de la Vint Hill semănau cu nişte perniţe de ace aşezate pe o colină. Primul era constituit din peste trei mii de antene, instalate încă din 1942, care urmăreau toate transmisiile hertziene de pe Coasta de Est a Statelor Unite, toate, dar absolut toate, de la conversaţiile

camionagiilor pe *citizen-band,* între Cape Cod, de exemplu, şi Atlantic City, până la comunicaţiile naiv codate ale ambasadelor şi altor misiuni străine din Washington sau de la sediul Naţiunilor Unite din New York. Al doilea, Wullenweberul, era alcătuit din patru cercuri concentrice de antene având înălţimi ce variau între doi metri şi jumătate şi treizeci şi trei de metri. În timp ce Wullenweberul capta toate emisiile hertziene, din price direcţie veneau ele, celălalt sistem, cel rombic, era capabil, graţie cablurilor sale coaxiale, să determine direcţia din care veneau aceste emisii. Ceea ce era o treabă mult mai rafinată. De trei ori pe zi, o sută doi salariaţi mergeau să culeagă de la poalele antenelor înregistrările din ultimele opt ore.

Descifrarea lor dezvăluia dialoguri palpitante ca, de pildă: „Păpuşică, o să întârzii desearā. — Ce oră? — Să zicem... 9. — Ce se întâmplă? — Trebuie să definitivăm argumentele consiliului de administraţie pentru a putea fi imprimate la noapte. — E drăguţă? — Ce să fie drăguţă? — Şedinţa consiliului tău de administraţie.” Etc.

Pe de altă parte, comunicaţiile telefonice făceau obiectul activităţii centrului de la Green Hill, Rhode Island, care, de asemenea, asculta tot, iarăşi absolut tot, de la sporovăielile aspidelor de la revistele de modă dintre Boston şi Londra până la conversaţiile turiştilor spanioli sau francezi cu patriile lor mume.

Cum s-ar spune, la Vint Hill, Squareham căuta un ac în carul cu fân. Căci nimeni nu-şi făcea prea multe iluzii cu privire la capacitatea totală de intercepţie a tuturor mesajelor cu adevărat importante, nici la Vint Hill, nici la centrul său geamăn, Two Rock Ranch, de la nord de San Francisco, şi nici chiar la Green Hill. Supravegherea are limitele ei, şi o conversaţie nevinovată între Washington şi Paris, de genul: „Ce mai faci, mămico? — Dar tu? Mă bucur să te aud! Mă chinuie îngrozitor coxartroza”, putea să însemne, de pildă: „Asamblaţi bomba atomică ale cărei elemente sunt depozitate în subsolul artibasadei şi detonaţi-o la ora 12 fix.” Dar, în fine, se supraveghea, ce naiba, şi uneori se mai dădea peste câte-un ac bun în afurisitul de car cu fân.

Secretul afacerii consta în cuvintele cheie. În funcţie de circumstanţe, erau supravegheaţi chinezii, francezii, coreenii, traficanţii de droguri şi, în orice caz, ruşii şi aliaţii lor, foşti şi

actuali. Se dădea calculatoarelor ordinul de a repera toate conversaţiile în care erau pronunţate, în cutare sau cutare limbă, pe cale hertziană sau cablată, anumite cuvinte cheie. Metodă în general eficace, dar uneori de natură să ducă la rateuri supărătoare. Squareham îşi amintea fără amuzament săptămâna infernală în care tot ce conta ca sistem de supraveghere în Statele Unite trăise într-o aşteptare febrilă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, zile în şir. Se interceptase, din întâmplare, o conversaţie suspectă între Ambasada URSS şi Moscova, în ultimele luni ale războiului rece. Mai mult decât suspectă: extrem de alarmantă. Şase convorbiri telefonice de lungă durată, chipurile despre o problemă culinară. Subiectul fictiv al acestor discuţii intercontinentale era următorul: se putea prepara un borş, concomitent, din varză şi sfeclă roşie? Şi care era gradul de fermentare tolerabil pentru fiecare dintre cele două soiuri de legume?

Până şi un copil de cinci ani ar fi înţeles că era un pretext înşelător! Borş, pe dracu! Sovieticii pregăteau o lovitură-surpriză de genul cel mai sinistru; dar care? Preşedinţia îşi exprimă îngrijorarea şi deveni, din această cauză, de-a dreptul posomorâtă. „Şi în povestea aia cu borşul, cum stăm?” întrebase de mai multe ori preşedintele Ronald Reagan. La NSA şi la CIA tensiunea nervoasă şi intelectuală atinsese un punct insuportabil. Trei persoane cedară, una, pradă unei crize de nervi, celelalte două, victime ale surmenajului fizic.

Totul dură până în seara în care secretarul de stat de pe vremea aceea fu invitat la Ambasada URSS. Acolo, i se prezentă spre degustare o invenţie a bucătarului-şef, un borş din sfeclă roşie şi varză. Cu jumări. Ministrul fu cât pe ce să se înece. Borşul ăla costase contraspionajul american câteva zeci de milioane de dolari.

Squareham analiză pentru a şaptea sau a opta oară, pe teancul de foi cu marginile perforate, clasificarea informatică după lungimile de undă ale emisiilor captate. Marginile foilor deveniseră grase, de la grăsimea naturală a degetelor lui, şi începeau să se rupă. Îl interesau mai ales emisiile decimetrice. Criza se declanşase în noaptea de duminică spre luni. Şi dura încă. În mod normal, ar fi trebuit să se găsească acel „ceva” care să confirme ceea ce detectaseră, după spusele lui Comstock, cei de la Green Hill; de exemplu, o mai mare

frecvenţă a emisiilor într-o bandă dată, între 10 şi 500 de megahertzi, adică de la treizeci de metri la treizeci şi trei de centimetri.

În domeniul acesta, încercările de prelucrare pe calculator durau foarte mult şi, în plus, erau aleatorii. Între ceţurile CB-ului şi comunicaţiile telefonice din automobile, de la telefoane celulare şi emiţătoare-receptoare portabile, fără a mai pune la socoteală maşinile de poliţie, eliminate în mod automat de Cray 916, Wullenweberul înregistra, de la New York până la Washington şi de la 8 seara până la 8 dimineaţa, aproape două milioane de emisii.

„Inutilizabil!” mormăi Squareham. „Să ne gândim. Pentru a pirata informatic o bancă şi a efectua viramentele diabolice de care ştim cu toţii, nu poţi proceda decât prin modem, adică telefonic. E al dracului de complicat, când te gândeşti la sistemele de securitate bancare, dar să admitem.”

Squareham se servi cu o ceaşcă de cafea neagră, fiindcă nu suporta gustul zahărului. Apoi aprinse o ţigară.

„Viramentele nu pot fi efectuate decât după închiderea băncilor, pe la 8 sau 9 p.m., adică după ce şi ultimul funcţionar a plecat, fiindcă există toxicomani ai muncii, care rămân la serviciu până târziu pentru a-şi rezolva toate problemele din agenda zilei. Prin urmare, cei de la Green Hill trebuie c-au captat emisii suspecte cam prin jurul acestei ore, ceea ce explică faptul că împuţitul de Comstock a telefonat la 11 seara: pesemne că a fost informat, pe la 10, că s-a găsit «ceva» semnificativ, a discutat câteva clipe, a reflectat şi m-a sunat o oră mai târziu.”

Dar pentru a pirata o bancă trebuie să cunoşti codul sau codurile de acces. Iar asta nu-i cu putinţă prin modem. Trebuie să existe un alt sistem, în interiorul instituţiei, un sistem hertzian care captează codul din interior, Dumnezeu ştie cum, şi-l comunică în exterior javrei care se duce să joace la cazinou cu banii băncilor. De exemplu, prin intermediul unor microfoane. Pare bizar, dat fiind actuala ferocitate a sistemelor de securitate din bănci. Deci, treaba a început mai înainte! Şi noi, ca nişte tâmpiţi, am căutat într-o bandă orară greşită, cea corespunzătoare orelor în cursul cărora s-au trimis la plimbare capitalurile a trei sute patruzeci şi opt de bănci din New York şi Washington, care s-au lăsat violate ca nişte neghioabe! Când, de fapt, ar fi trebuit să căutăm în benzile orare care au precedat

piratarea! Piratarea a avut loc joi, deci trebuia să căutăm emisiile anormale de luni până miercuri. Dar a căuta trei sute patruzeci şi opt de emisii din două milioane ar fi o idioţenie. E vorba, cu siguranţă, de emisii de foarte mică putere, aşa cum a considerat, pe bună dreptate, Reichen. Wullenweberul nu va găsi nimic. Rombicele, nici atât. Ce şi-or fi imaginat cretinii ăia de la comandament? Că meseriaşii care-au descoperit secretul băncilor au folosit intensităţi de o sută de amperi pentru a-şi transmite informaţiile? De ce nu semafoare pe acoperişuri, dacă-i pe-aşa?”

Squareham auzi cu anticipaţie întrebarea lui Comstock: „Şi ai verificat? Eşti sigur că nu e nimic la Wullenweber şi la rombice?” Se auzi şi pe el, cu anticipaţie, răspunzându-i lui Comstock să se ducă dracului, dar asta n-ar fi servit la nimic. N-avea încotro, trebuia să se asigure că minunile supravegherii electronice americane nu percepuseră nici o frântură din faimoasele trei sute patruzeci şi opt de emisii. Squareham goli ce mai rămăsese în cafetieră; nu mare lucru. Se ridică pentru a-i cere sergentului care moţăia pe o bancă din faţa uşii şi degaja un insuportabil miros de stătut — normal, şapte ore de gardă, transpirând de căldură, fără un duş — să-i aducă nişte cafea de la popotă. Sergentul obiectă, nu fără motiv, că la ora aceea popota era închisă.

— Deschide-o şi umple cafetiera! Am nevoie de cafea, ai înţeles?

Sergentul îşi rostogoli ochii urduroşi, luă cafetiera şi porni în pas alergător spre popotă, tropăind cu bocăncioii pe podeaua de lemn. Squareham se duse în sala în care se afla minunea minunilor informaticii moderne, calculatorul Cray 916. Un ditamai lădoiul gri-deschis, ornamentat cu lămpi micuţe, care fierbea molcom în sucul său de metal, siliciu şi cablaje infernale, fără a mai vorbi de apa distilată, pentru că exista şi apă în samovarul ăsta. Maiorul se aşeză la consolă şi dactilografíe:

Selecţionează toate emisiile de la 10 la 900 MHz — de luni până miercuri.

Apăsă pe tasta de comandă. Beculeţul de activare se aprinse. Squareham îşi dădu seama că fuma, ceea ce era strict interzis, deoarece această minunată maşină avea plămânii gingaşi, sărmana, şi nu suporta absolut nici cel mai uşor iz de tutun prin preajmă; particulele de fum erau magnetízate de aparat şi

ancranşau circuitele. Maiorul înjură şi se duse să stingă chiştocul în scrumiera din faţa uşii. Îl zări, la capătul culoarului, pe sergent care se întorcea de la popotă ţinând cafetiera cu braţul întins, de parcă ar fi purtat Sfântul Graal. Reintră în sală şi închise uşa. Cray-ul chiorăia. Cl-cl-cl - grrrrr — sic — sic — sicsic — cla — tisiitt. Squareham avu impresia că-l aude scoţând chiar şi-o râgâială. Apoi mica lampă portocalie se stinse. Ecranul afişă informaţii pe care Squareham nici măcar nu-şi dădu osteneala să le consulte, fiindcă ştia bine că nu-i vor spune nimic.

Înregistrează.

Beculeţul se reaprinse pentru câteva secunde, apoi se stinse. Misiunea îndeplinită.

De luni până miercuri, ar fi trebuit să existe trei sute patruzeci şi opt de emisii în plus şi, îndeosebi, mai lungi decât în perioada corespunzătoare a săptămânii precedente. Un microfon e o idioţenie, emite neîncetat, de-asta nu mai recurg la aşa ceva decât mafioţii subdezvoltaţi şi soţii încornoraţi. Cu toate sistemele de detecţie disponibile de ani de zile, microfoanele erau pentru preadolescenţi. Ciudat că tipii ăia le folosiseră totuşi, dacă aşa stăteau lucrurile. Dar asta nu avea să se ştie niciodată la Vint Hill.

Squareham dactilografie instrucţiunile pentru efectuarea aceleiaşi operaţii la emisiile pe aceeaşi frecvenţă din zilele de luni, marţi şi miercuri ale săptămânii dinainte. Cray-ul reîncepu să chiorăie. Într-o bună zi, un operator mai sensibil avea să facă o criză de nervi din cauza acestor chiorăituri. Iată ce însemna progresul! Dispuneai de-o maşină care executa în câteva zeci de secunde o treabă la care nişte slujbaşi ar fi trudit săptămâni, şi nu-i mai suportai nici măcar zgomotele intestinale. În fine. Maşina sfârşi prin a afişa rezultatele noii munci ce i se ceruse şi pe care o considera poate, şi ea, atât idioată, cât şi plicticoasă. Luminiţa se stinse şi Squareham se întrebă dacă afurisita de maşină nu zâmbea, din întâmplare.

Înregistrează.

Clic-clic — sicsic — sic. Cloc.

Efectuează comparaţie număr de emisii
între secvenţa A şi secvenţa B.

Aceleaşi benzi? întrebă maşina, spre exasperarea lui Squareham, care puse totuşi cursorul pe comanda OK.

Cray-ul afişă o nouă serie de date. Squareham privi ecranul şi

dactilografie:

Exprimă statistic.

Rezultatul îi parveni după câteva secunde:

Statistically null.

Squareham căscă, îşi scărpină gleznele pe sub şosete şi-şi consultă ceasul: 2.17. Noaptea era pierdută. I-ar fi plăcut să facă un duş şi să se întindă leneş într-un aşternut proaspăt, pentru a citi un roman poliţist.

Înregistrează.

Cray-ul se execută.

Chiorăielile se prelungiră. Squareham ieşi pentru a se duce să-şi toarne o ceaşcă de cafea în biroul său. Lăsă uşa deschisă.

— E bună cafeaua, domnule maior?

— Băubilă, răspunse Squareham.

— Îmi permiteţi să beau şi eu o înghiţitură? Mi se închid ochii.

Squareham râse.

— Serveşte-te.

Sergentul intră cu paşi nesiguri. Luă un pahar de plastic, îl umplu pe trei sferturi şi bău o înghiţitură lungă.

— Faceţi o treabă foarte importantă, domnule maior, spuse el.

Mirat, Squareham îl privi ridicând din sprâncene.

— Ne ducem dracului, zise sergentul. Întreaga lume se duce dracului. Sunteţi un arhanghel.

— Mulţumesc, sergent, răspunse Squareham, descumpănit.

Trebuia verificat dacă sergentul ăsta nu cumva era un exaltat sau un poponar. Dar cu siguranţă că lumea se ducea dracului dacă un sergent îl lua pe maior drept arhanghel: în fine. Maiorul se apropia de limita rezistenţei. Ce naiba făceau Statele Unite? Cheltuiau milioane de dolari pentru a înregistra tot şi orice, încercând să pună stăpânire pe un lucru la fel de imaterial ca gândul — undele hertziene mulţumită cărora restaurantele chinezeşti îşi supravegheau rivalele vietnameze sau cambodgiene, de pildă. Squareham oftă. Apoi stinse lumina din sala calculatorului, încuie uşa, se duse să-şi ia jacheta din biroul său, stinse şi acolo lumina şi-i ură noapte bună sergentului.

Se întoarse pe jos acasă, mulţumind cerului că nevastă-sa plecase la sora ei, în Vermont, făcu un duş fierbinte şi se culcă, după ce pusese deşteptătorul să-l trezească la 8. La 8, da; măcar o dată să doarmă pe săturate. Munca asta era ca femeile. Le regulezi pătimaş, în aşteptarea unui orgasm, ele nu simt

nimic, absolut nimic, şi după o bucată de vreme, ca să scape odată de chestia aia absurdă, de tumoarea aia masculină, rigidă şi, din fericire, trecătoare, care le răscoleşte pântecele, îşi accelerează monologul şi fac „ahah-aaahh”. Atunci, din politeţe, te opreşti. Ţi-ai depus jertfa pe altarul copulaţiei: „Ţi-a plăcut, te iubesc, mi-a plăcut şi mie, ce frumoasă-i dragostea!” După care, te culci, întrebându-te dacă a meritat osteneala etc.

La ora 10, îi telefonă lui Comstock şi-i explică de ce întregul centru de la Vint Hill, cu sateliţi, Wullenweber şi rómbice, n-o să găsească nimic..

— Uitaţi ce e, domnule general, spuse el, pe un ton obosit, dar hotărât, poate că există ceva, însă eu nu pot găsi nimic. Nici Sherlock Holmes n-ar putea. Dacă vreţi să aflaţi adevărul, trimiteţi câţiva tipi cu scanere în localurile băncilor.

Urmă o tăcere ameninţătoare. Răspunsul veni, în cele din urmă, ca şi când ar fi fost pronunţat cu părere de rău:

— Cred că ai dreptate domnule maior. M-am gândit şi eu la ăsta. Dar treaba nu intră în atribuţiile noastre. E de domeniul FBI-ului. Păcat.

FBI-ului îi luă două zile întregi pentru a mobiliza vreo zece agenţi care se echipară cu scanere şi se duseră să se posteze, pentru început, cu titlu experimental, în cinci sau şase bănci. O făcură cu o proastă dispoziţie nedisimulată.

— Numai şcolarii cu coşuri pe faţă şi debilii mintal mai instalează microfoane! protestară el. Nimeni nu mai foloseşte chestiile astea preistorice! Toată lumea ştie că pot fi detectate în zece minute!

— Poate că tocmai de-asta le folosesc şmecheraşii noştri, obiectă şeful lor.

Bineînţeles, descoperiră microfoanele într-un sfert de oră.

Din păcate, era mult prea târziu.

28

FU DESTUL DE BRUTAL. Respectabila Mrs. Emmilyn Galsworthy, de la Bank of England, cum am specificat ceva mai la deal, fu arestată prima, în cămaşă de noapte de molton bleu cu floricele roşii, la ora la care se aduce laptele, de către patru agenţi de la Scotland Yard, între care două femei.

— Ce? făcu ea, holbându-se la ei, în vestibul.

O femeie îi arătă mandatul de arestare. Şi de aducere. Apoi îi

ceru să-şi facă toaleta, atrăgându-i atenţia, fără menajamente, că o va face sub supravegherea unui agent de poliţie.

Gura (dotată cu mai mulţi dinţi falşi) a lui Stephen C. Gottfarber rămase căscată când bancherul văzu intrând în biroul său, fără a fi anunţaţi, cinci agenţi ai poliţiei federale.

— Ce? exclamă şi el.

I se arătă mandatul de arestare. Şi de aducere. Deschise un sertar, dar un agent sări la el, cu pistolul în mână. Gottfarber voia doar să-şi ia ţigările. Îi fură confiscate. Ca şi bricheta.

Charles Lévêque şi Jean-Jacques François fură ridicaţi separat, dar şi unul şi celălalt în mijlocul unei conversaţii telefonice, de către inspectori de la Quai des Orfèvres însoţiţi de reprezentanţi ai Contrainformaţiilor.

De la Tokyo la Buenos Aires şi de la Roma la Stockholm, fură arestaţi mulţi oameni din bănci. Fură arestaţi chiar mai mulţi decât ar fi trebuit. Vreo douăzeci şi trei de mii, când ar fi fost de ajuns trei sau patru mii, presupunând că ar fi existat un motiv oarecare pentru a fi arestaţi. Printre ei, trebuie s-o spunem, se numărau toţi şefii serviciilor de securitate ale băncilor.

Cazul, însă, cel mai demn de subiectul unui roman şi care constitui, într-adevăr, sursa de inspiraţie a două cărţi şi a unui documentar de televiziune, fu cel al lui Gottfarber. După două interogatorii insistente, unul de opt ore, celălalt de şapte, la capătul cărora îşi pierdu cunoştinţa, Gottfarber fu expediat la Vint Hill şi închis într-o celulă specială, echipată cu receptoare.

Cari Loewe, specialistul de la NSA însărcinat cu stârpirea „gândacilor” din localurile băncilor, rămase perplex.

— De necrezut! Omul ăsta emite chiar şi când doarme!

Gottfarber fu radiografiat. Nu se descoperi nimic.

— Examinaţi-i dantura, ordonă directorul NSA.

Dentistul scoase coroanele de porţelan din gura lui Gottfarber. Bancherului îi rămaseră doar atâţia dinţi cât să poată bolborosi. Afurisitul de el însă continua să emită.

Loewe confecţionă un aparat special pentru acest caz, un detector cu ac, pe care-l plimbă vreme îndelungată pe deasupra corpului lui Gottfarber, întins, gol, pe o masă. După două ore de plimbare de colo până colo a unui soi de lighean peste trupul nefericitului, Loewe găsi emiţătorul din dosul urechii. Gottfarber fu dus la clinica din Vint Hill, unde i se extrase, în fine, microdispozitivul.

— Purtaţi de mult chestia asta? întrebă Loewe.
— Ce chestie?
— Emiţătorul asta.
Gottfarber căscă ochii, străduindu-se să desluşească obiectul minuscul pe care Loewe îl ţinea între degetul mare şi arătător.
— Nu l-am văzut niciodată.
— Cine vi l-a instalat?
— Nimeni nu mi-a instalat niciodată aşa ceva.
Gottfarber începu să plângă, apoi, la capătul nervilor, se apucă să urle neîntrerupt, vârându-l în sperieţi pe Loewe, care, cu ochii gata să iasă din orbite, părăsi grabnic salonul şi clinica. O infirmieră veni în fugă, însoţită de doi bărbaţi, pentru a-i face lui Gottfarber o injecţie cu un tranchilizant. În toropeala care-i deconectă receptorii neuronali, Gottfarber îşi aminti de incidentul din ascensor.
Când cazurile celor vreo trei mii de însărcinaţi cu codurile de la băncile piratate fură în sfârşit elucidate, trecuseră şase săptămâni, şi afacerea devenise aproape desuetă. Se reuşise, mai cu seamă, producerea câtorva mii de adepţi înverşunaţi ai neurolepticelor, plus a unui număr inapreciabil de divorţuri şi de dezechilibraţi sexual, precum şi cam a tot atâtor şomeri.
Gottfarber înnebunise.
— Vedeţi dumneavoastră, explică unul dintre psihiatrii care se ocupaseră de nefericitul bancher, sănătatea mintală e o chestiune de onoare. Analizaţi bine cazurile tuturor nebunilor şi veţi observa că sunt oameni care şi-au pierdut stima faţă de ei înşişi. Eu nu cred în nebunie. De altfel, poate că ştiţi, în Africa nu există nebuni. Motivul e că, acolo, ei nu sunt consideraţi nebuni. Aţi remarcat vreodată că nici grecii, nici romanii, nici egiptenii, care au descris, totuşi, destule boli, inclusiv cancerul, n-au menţionat niciodată nebunia? Pentru că nu exista! Nebunia a apărut din momentul în care am introdus ideea greşelii, care însemna decăderea.
Asta însă nu-i sluji la nimic lui Gottfarber, care deveni vagabond, apoi alcoolic, şi muri de pneumonie, într-o seară de decembrie, pe Seventh Avenue, la New York, sub o grămadă de cartoane.

29

LA PARIS, DIEUDONNÉ plecă la 8 dimineaţa către Piscină, cu o

singură idee în minte: să reasculte convorbirea aceea a lui Yagama cu Tokio, care îl intrigase.

— Hideshi. Sunt la Paris. Ce mai faci?

— Bine, tu?

— Bine. Vorbesc de sub ventilator.

— Ţi-e cald?

— Atmosfera-i apăsătoare. Se vede după insectele care mişună.

O pauză.

— Ha! Lucrezi bine?

— Foarte bine.

— O să treci examenul?

— Aşa cred.

— Ia-ţi documentaţia şi du-te să lucrezi cu unchiul tău.

— Dacă aşa vrei tu...

— Aşa vreau. Vei găsi un bilet la Roissy, poimâine. Air France.

— Sănătate.

Dieudonné opri banda. Dutertre tocmai intra.

— Cere să se găsească neapărat numărul de apel al acestei benzi, îi spuse Dieudonné. După ce demarezi treaba asta, mergem să vizităm apartamentul lui Yagama.

În momentul acela, la Washington era 4.30 dimineaţa. În clipa în care Dieudonné şi Dutertre soseau la apartamentul lui Yagama, secretarul de stat la Finanţe îşi punea papucii de casă şi halatul, îi arunca o privire soţiei, încă adormită, şi, după ce călca pe deasupra labradorului său negru, intra în baie.

— Unde dracu s-au dus toţi afurisiţii ăia de bani? mormăi el sub duş.

Era, cu deosebirea câtorva variante, a câtorva fuse orare şi a câtorva intonaţii, întrebarea pe care ajunseseră s-o urle, exasperaţi, miniştrii de finanţe ai foarte multor state de pe planetă. O comisie informatică interbancară internaţională (CIII, în Europa latină, IIIC în Europa anglo-saxonă) fusese alcătuită *ad-hoc* după îndepărtarea netrebnicilor care lăsaseră să li se strecoare microfoane-spion.

O sută şapte informaticieni de înaltă clasă, conectaţi printr-o reţea telefonică specială, izbutiră în sfârşit să localizeze destinaţia finală a capitalurilor care umblaseră creanga vreme de zece zile: Central Bank of Rehoboam.

La Bundesbank, la Bank of England, la Banco Central, la

Banque Melli, la Banque de France şi în nenumărate alte instituţii care fuseseră jumulite ca nişte curcani la presupusa aniversare a naşterii lui Cristos, reacţia guvernatorilor fu aceeaşi:

— Banca Centrală a ce?

Secretarii se repeziră furioşi la anuarele bancare şi la atlase. Rehoboam? Nici urmă de Rehoboam în publicaţiile cele mai bine documentate. Guvernatorul Băncii Angliei, sir Brian Wolfridge, al cărui ten căpătase o culoare categoric nesănătoasă, sfârşi prin a telefona la Amiralitate. Numele acestui fiu legendar al regelui Solomon era necunoscut cartografilor de la *Times* şi de la *Encyclopaedia Britannica.* Primul Lord promise efectuarea unei investigaţii urgente pe hărţile Amiralităţii.

— Rehoboam? întrebă totuşi augustul personaj, pe un ton neîncrezător.

— *Mylord,* explică sir Brian, acest loc imposibil pare să posede o bancă centrală care deţine majoritatea activelor bancare ale lumii civilizate şi chiar ale celei sălbatice — opt mii de trilioane de dolari până în momentul de faţă. Vă implor să mă ajutaţi!

Primul Lord al Amiralităţii puse la treabă perla geografilor săi, bătrânul Quentin MacFarlane, căruia îi trebui doar un sfert de oră pentru a localiza această Golcondă: 4° latitudine nordică, 81° longitudine vestică. Insuliţă nelocuită a unui mic arhipelag de recife.

— Dar cum naiba de acest loc uitat de Dumnezeu posedă o bancă, ba mai rău, o bancă centrală? exclamă sir Brian Wolfridge.

Cum să se afle, şi de la ce agenţie de informaţii? Se telefonă în dreapta şi-n stânga, la întâmplare. Cercetările durară o oră încheiată, la capătul căreia, un tânăr palid, cu sexul incert, care se străduise, dar în zadar, să spună şi el ceva în timpul forfotei din ce în ce mai dezordonate, urlă din răsputeri, chiar în biroul guvernatorului:

— Ştiu eu ce-i cu Central Bank of Rehoboam!

Liniştea căzu ca un bolovan. Toate privirile se întoarseră, stupefiate, spre elementul perturbator. Fruntea acestuia era îmbrobonită de sudoare.

— Domnule guvernator, scuzaţi-mă. Am recunoscut noi înşine, în 1991, de competenţa noastră, dominionul Rehoboam, care se află în Pacific, în largul Columbiei britanice!

— *My God!* murmură guvernatorul. Are dreptate! Acum îmi amintesc şi eu! Şi se reaşeză, consternat. Să meargă cineva să-mi aducă dosarul!

Deschise un dulăpior, din care scoase pahare şi o sticlă de whisky, în onoarea colaboratorilor prezenţi, inelusiv a tinerelului.

— Cred că am nevoie de asta, rosti el cu jumătate de glas, turnându-şi un pahar plin. Cei ce doresc, să se servească. Şi cineva să-mi facă legătura cu Amiralitatea.

Junele palid care descoperise urma sferei de competenţă bancară a teritoriului mitic reveni, triumfător, şi depuse respectuos un dosar pe biroul guvernatorului. Mâna marmorată de pete de bătrâneţe şi vene groase a venerabilului sir Brian deschise cu înfrigurare mapa. Dominionul Rehoboam era un teritoriu ecleziastic suveran, cuprinzând câteva insule din largul Columbiei. Reprezentanţa sa financiară era TransPacific Management of Canada, cu sediul la Toronto, care oferea spre vânzare, cu asentimentul Băncii Angliei, un anumit număr de bănci, pentru sume mergând de la cincisprezece mii la o sută de mii de dolari, cu drepturi de depunere şi, printre alte privilegii, o dispensă fiscală.

— Ce-nseamnă, pentru numele Atotputernicului, un teritoriu ecleziastic independent?

— Un teritoriu acordat de papă, conform convenţiei de partaj din 1521, oricărui descoperitor al unor ţinuturi aflate la vest de linia de partaj a pământurilor regelui Spaniei, cu condiţia ca acest teritoriu să aibă un episcop. Nimic nu s-a schimbat de atunci. Rehoboam a aparţinut primului episcop al Canadei.

Primul Lord al Amiralităţii îi telefonă lui sir Brian. Numele şi coordonatele infernalului loc fiind adeverite, stăpânul prestigioasei Royal Navy consideră că era de datoria lui să-l informeze imediat pe primul-ministru, care oferea un dineu în Downing Street. Afacerea trebuia predată în mâinile lui. Între timp, guvernatorul însuşi îl sună pe secretarul de stat american la Finanţe şi-l informă referitor la situaţie şi la descoperire. Americanul aranjă o teleconferinţă cu participarea controlorului monedei. Acesta, la rândul lui, făcu apel la arhivele sale informatice şi se descoperi că Banca Rehoboam avea, într-adevăr, o agenţie pe Strada a 18-a la Washington. Se trimiseră numaidecât două maşini cu reprezentanţi, care îl informară telefonic pe controlor că administratorul imobilului nu văzuse

decât o femeie care venea să ridice corespondenţa o dată pe săptămână.

— Cea mai nebunească mistificare pe care-am văzut-o vreodată! declară guvernatorul Băncii Angliei.

— Cu permisiunea dumneavoastră, trebuie să-l informez pe secretarul de stat al Afacerilor Externe, spuse secretarul de stat la Finanţe.

Conferinţa se încheie cu aceste cuvinte. Secretarul de stat la Finanţe îi telefonă aşadar secretarului de stat al Afacerilor Externe, care lua cina pe fluviul Potomac, în compania unor bancheri. La Londra, primul-ministru îl informă de urgenţă pe ministrul Apărării. La Washington, secretarul de stat al Afacerilor Externe îl informă direct pe consilierul preşedintelui, care, la rândul său, telefonă preşedintelui şi, apoi, Pentagonului. O oră mai târziu, Bundesbank şi Banque de France erau la curent. Apoi cancelarul Germaniei şi preşedintele Republicii franceze.

O nouă videoconferinţă internaţională

— Trebuie să fie informaţi toţi şefii de stat ai ţărilor interesate, spuse preşedintele francez.

— Vom organiza de urgenţă o expediţie navală, replică preşedintele Thorpe. Nu putem include nave din toate aceste ţări. Vă daţi seama cât ar dura pentru a mobiliza un astfel de convoi?

— În cazul acesta, va trebui să cereţi o reprezentare internaţională, zise preşedintele francez..

— N-avem nevoie de o autorizaţie internaţională pentru a ne duce să recuperăm propriul nostru avut de pe această Rebo… Rabo… vreau să zic Rehoboam!

— Permiteţi-mi să vă atrag atenţia că, în cazul de faţă, nu vă duceţi să recuperaţi numai avutul dumneavoastră, ci şi pe cel al comunităţii bancare internaţionale, obiectă preşedintele Franţei, în orice caz, trebuie să vă spun că îi voi informa despre acest lucru pe preşedinţii Italiei, Spaniei, Portugaliei, Greciei, ai ţărilor scandinave şi ai celor din Europa de Est…

— Asta va întârzia expediţia, spuse preşedintele american, agasat.

— Puteţi obţine reprezentarea, printr-un vot al Naţiunilor Unite, mâine dimineaţă.

30

DUTERTRE POSTĂ LA INTRARE doi agenţi în civil; lăcătuşul examină cu atenţie broasca şi începu s-o gâdile cu un şperaclu „umbrelă”.

— Nu-i prea complicată, mormăi el.

— Înseamnă că nu mai e nimic, deduse Dieudonné.

Un apartament de două camere, nu prea curat. Rogojini pe podea, afişe de cinema, flori de hârtie. Storuri coborâte, *tatami* desfăcut, aşternut nu tocmai proaspăt spălat.

— Pubelele au fost ridicate ieri, spuse Dutertre, de parcă ar fi citit gândurile lui Dielidonne.

Acesta se aplecă deasupra Macintosh-ului.

— A luat discul hard.

— Tot echipamentul electronic a dispărut, confirmă Dutertre. Ieri după-masă au venit doi oameni şi l-au încărcat într-o camionetă. Au făcut două drumuri cu ascensorul. Ne-a spus paznicul.

— N-a reţinut numărul camionetei?

— Nu. O camionetă Citroen gri-albastră.

— Mai aveţi nevoie de mine, domnilor? întrebă lăcătuşul.

— Dă o raită şi vezi dacă nu mai există şi alte încuietori, răspunse Dieudonné.

Dutertre deplasă *tatami*-ui şi găsi dedesubt nişte bucăţi de hârtie scrise de mână şi o fotografie înfăţişând o tânără japoneză surâzătoare în compania unui tânăr zvelt şi înalt.

— El e? întrebă Dieudonné.

— O să verificăm.

Dutertre vârî totul într-un plic de hârtie. Se pregătea să intre în chicinetă, când un reflex pe un afiş de cinema îi atrase atenţia; o uşoară proeminenţă agăţa lumina. Dieudonné îl văzu scoţând pionezele care fixau afişul; o foaie manuscrisă, purtând mai multe numere, căzu pe podea. Alunecase în spatele afişului de mai multă vreme, deoarece era plină, de praf. Dieudonné studie numerele; unul dintre ele era urmat de menţiunea „24 E 6th”. O adresă din New York. Recunoscu apoi şi un număr de telefon, de asemenea newyorkez. Nimic în chicinetă, decât ceşti, boluri şi tacâmuri murdare. Nimic în baie. Prosoapele erau uscate. Tot nimic în dulapuri, în afară de o pernă ruptă şi nişte ciorapi găuriţi. Nu prea grijuliu cu persoana sa, Yagama. Un

amănunt reveni în memoria lui Dieudonné; se întoarse în baie şi se lăsă în patru labe pentru a afla ce-i scrâşnise sub tălpi. Un fel de praf grosolan, negru. Adună fărâmele eu o bucată de hârtie igienică şi observă prezenţa mai multor particule de mărimea unor firimituri mari de pâine. Semănau cu nişte bucăţele de cauciuc solidificat. Culese totul într-o pungă improvizată din curpapir şi se spălă bine pe mâini.

Înainte de a părăsi imobilul, Dutertre îi ceru paznicului corespondenţa. O carte poştală în japoneză, cu o semnătură ilizibilă, trimisă din Mont-Saint-Michel. *Ike şi cu mine îţi transmitem gândurile noastre afectuoase.*

— O să am nevoie de situaţia conturilor lui bancare. Şi de originea biletului de avion, spuse Dieudonné, urcând în maşină.

Telefonul sună în Citroënul de serviciu.

— Domnul Dieudonné? O clipă, vă rog. Vă dau legătura cu Palatul Elysée.

— Dieudonné? Ai văzut ce se întâmplă? Ai găsit ceva?

— Poate, domnule preşedinte. Dar soarele n-a răsărit încă deasupra mea.

— Poftim? Ah, înţeleg. Treci pe la mine mâine dimineaţă înaintea consiliului de miniştri. La micul dejun. Dă-i bătaie, timpul presează. Succes.

Dieudonné se uită la funcţionăraşii care forfoteau pe stradă; şi, în clipa aceea, avu măsura vârstei sale. Mai întâi, îşi dori în mod absurd („capriciu senil”, îşi spuse) trupul Nadei, apoi deveni conştient de frivolitatea nerăbdărilor unui preşedinte de „mare stat modern” confruntat cu înţelepciunea câtorva bonzi puşi pe şotii.

— Ce credeţi că urmăresc aceşti terorişti? întrebă Dutertre.

— Să arunce dracului rahatul ăsta de modernitate în fundul unei catacombe, răspunse Dieudonné.

Desluşi un icnet înfundat şi înţelese că Dutertre hohotea în sinea lui. Era zguduit de o criză de râs lăuntric. Până la urmă, îşi zise Dieudonné, ostrogotul ăsta merită atenţie.

31

PE TOATÂ DURATA ZILEI URMĂTOARE se dezbătu, la Naţiunile Unite din New York şi la Consiliul Europei de la Strasbourg, problema modalităţilor de mobilizare a unei escadre internaţionale. India ceru un observator ales de către Consiliul

de Securitate al ONU, în timp ce China pretindea prezenţa unui observator independent chinez şi se opunea celei a unui observator din Taiwan. Beneluxul trebui să se alăture părerii Luxemburgului, conform căreia delegarea unei comisii de sechestru ameninţa secretul bancar cu care se mândrea, punct de vedere pe care Elveţia îl susţinu necondiţionat în faţa Tribunalului Internaţional de la Haga.

— Aşa n-o să ieşim la liman niciodată! exclamă preşedintele american.

Fu, aproape cuvânt cu cuvânt, concluzia la care ajunseră, la interval de câteva ore, regele Arabiei Saudite, cancelarul Germaniei, preşedintele Argentinei, emirii Kuweitului, Omanului şi ai altor locuri, sultanul Bruneiului şi primul-ministru al Suediei.

Patruzeci şi opt de ore mai târziu, riscând tot ce putea fi mai rău, preşedintele Thorpe apăru la televiziune, argumentând că un timp preţios era pierdut de comunitatea internaţională în discuţii care, dacă se respecta legalitatea consensuală, ar fi durat cel puţin trei luni.

— Va trebui să trimitem o escadră înainte de închiderea acestor discuţii, dat fiind că n-avem nevoie de aprobarea Naţiunilor Unite pentru a recupera capitalurile americane care au fost jefuite.

Congresul aplaudă această hotărâre bărbătească şi Casa Albă hotărî, în consecinţă, ca escadra a 8-a din Pacific să ridice numaidecât ancora pentru a porni spre acel punct total misterios, purtând numele unui rege sau al unui patriarh din trecutul îndepărtat şi situat la 4° latitudine nordică şi 81° longitudine vestică, plus-minus câteva minute. Problema fu însă că satelitul francez de observaţie, Helios II, şi satelitul indian Na Indra detectară aproape imediat mişcările escadrei americane care părăsea rada portului San Diego şi că, în ora care urmă, preşedintele Republicii franceze ceru să se dea ordin navelor flotei ancorate în Tahiti să pornească neîntârziat şi cu toată viteza spre misterioasa insuliţă numită Rehoboam. Culme a perfidiei, la puţin timp după ce mobilizase flota din Pacific, preşedintele francez îi informă pe australieni şi pe neozeelandezi, care pierduseră şi ei, în noua aventură a Joii Negre, esenţialul activelor lor, că americanii se pregăteau să pună stăpânire pe secretul afacerii, ale cărui coordonate fură comunicate pe loc, de către Ministerul francez al Marinei,

autorităţilor navale corespunzătoare.

Serviciile de spionaj taiwanez şi chinez care nu pierduseră nici o frântură din conversaţiile franco-australe se grăbiră să-şi trimită, la rândul lor, bastimentele flotelor, însoţite de avizouri, torpiloare şi alte escortoare de escadră, către faimoasa insuliţă Rehoboam.

După ce deliberară îndelung, canadienii, chilienii şi columbienii expediară, şi ei, navele lor cele mai adecvate către acelaşi punct strategic.

Şi, astfel, într-o sâmbătă după-amiază pe la 5, ora la care, cândva, uvrierul parizian îşi invita midineta la şantan, rândunicile de mare şi pescăruşii din Rehoboam văzură orizontul încărcându-se de umbre, mai întâi cenuşii, apoi ceva mai precis colorate. Erau navele de război ale unei întregi flote, arborând, în această împrejurare, pavilioane de fraieri.

Debarcarea fu plină de peripeţii. Pentru început, Rehoboam era doar un pic mai mult decât o baligă mare, străjuită de recife coraliere. Nici măcar nu se putea pune problema unei acostări la ora fluxului. Şase elicoptere de pe portavionul american *Saratoga*, înarmate până-n dinţi, survolaseră locul şi raportaseră, a mic, că era imposibil de aterizat, şi b mic, că era imposibil de acostat cu ambarcaţii având un pescaj mai mare de un metru. Pe distanţă de aproape o milă marină, împrejurimile Rehoboamului, înţesate de stânci la nivelul apei, erau împresurate de adâncimi variind între zece şi trei picioare. Singurul mijloc de acostare: bărcile pneumatice. Americanii, ajunşi primii, dar înciudaţi, pierdură incredibil de mult timp pentru a găsi bărcile necesare. Contaseră pe o adâncime suficientă ca să poată acosta cu şalupele, dar se înşelaseră amarnic.

Viceamiralul Leonard F. Harriwell era încă în *dinghy*-ul său, în fruntea unui şir de patru altele, pline ochi cu infanterişti marini, când fu informat că îşi făcuseră apariţia francezii. Apoi canadienii. Apoi columbienii, taiwanezii, australienii, şi nu mai conta cine. Orizontul era punctat de mici pete negre pe un fond de pete gri. Cele negre erau bărci, cele gri — nave ale forţelor maritime. Curând, fură semnalaţi şi japonezii, veniţi degrabă în căutarea yenilor pierduţi.

— *Goddamit!* mârâi viceamiralul Harriwell, cu *talkie-walkie*-ul lipit de ureche.

— Hai, băieţi! strigau ocupanţii *dinghy*-urilor care veneau tare în spatele americanilor.

Erau francezii, la nici trei sute de metri.

— *Avanti! Sù! Arriviamo prima di loro!* striga căpitanul de escortă italian.

Se auzeau, căci nu erau prea departe, chinezii care vociferau în propriile lor bărci pneumatice. În acest timp, australienii se opinteau din greu şi ameninţau să ajungă din urmă pe toată lumea, la potou. Vacarmul ceresc era insuportabil: vreo treizeci de elicoptere de toate tipurile se învârteau pe deasupra locului.

Cu binoclul înfipt în orbite, Harriwell se forţa să distingă vreo formă interesantă pe movila ce se înălţa din ocean, ceva care să justifice anvergura expediţiei internaţionale ce se improvizase. O cazemată, umbrele de soare, tunuri, orişice. Chiar şi oameni. Or, nimic.

— Verificaţi de la joasă altitudine dacă nu există structuri îngropate, ordonă Hariwell comandantului escadrilei de elicoptere.

Cărăbuşii americani se desprinseră de pluton şi se lansară spre Rehoboam, la altitudinea de zece metri. Piloţii semnalară prezenţa unei construcţii joase, pătrate, după toate aparenţele alcătuită din structuri de lemn şi pânză.

— Ce altceva se mai vede? întrebă Hariwell.

— 0 umbrelă de soare repliată, două prosoape de baie şi două lăzi goale de bere Budweiser, răspunse pilotul. Ah, şi-o sticluţă de ulei de plajă.

— Budweiser? făcu Hariwell, scandalizat de ideea că nişte bandiţi îşi permiteau să bea o bere de oameni civilizaţi.

— Poate că m-am înşelat.

În rest, Rehoboam nu părea locuită decât de petrei şi rândunici de mare, pe care elicopterele le contrariau, fără nici cea mai mică îndoială.

Hotărât lucru, nu era ceva câtuşi de puţin serios, toată această armada internaţională care avea să cucerească, pare-se, o cabană de plajă, un parasol, două prosoape şi două lăzi goale de Bud. Hariwell strânse din dinţi. Chestia asta mirosea de la o poştă a capcană. Trebuia să se aştepte la tot ce putea fi mai rău. De exemplu, o bombă atomică a cărei explozie se va produce chiar în momentul debarcării. Hariwell se gândi la soţia sa şi la gloria de care avea să aibă parte când presa va anunţa

că el pierise în epicentrul unei ciuperci atomice. Bomba putea fi îngropată în mijlocul insulei, care va exploda în mod apocaliptic exact în clipa în care el va pune piciorul pe sol. Va fi ucis de-un fragment de rocă, iar cadavrul său va fi dus de valul seismic ce va urma. Fu cât pe ce să izbucnească în plâns.

Americanii şi francezii acostară aproape în acelaşi moment, la vreo sută de metri unii de alţii. De la distanţă, Hariwell îl privi semeţ pe viceamiralul Touzey de Saint-Marian care, mare comandant, îi întoarse privirea cu egală semeţie, în vreme ce infanteriştii marini, de-o parte, şi puşcaşii marini, de cealaltă, se coceau la soare în bărcile pneumatice.

— Suntem aici în calitate de reprezentanţi ai Europei unite, declară cu calculată tărăgăneală, şi cu crăcii pantalonilor uzi până la genunchi, viceamiralul Touzey de Saint-Marian, după ce făcuse doi paşi în direcţia lui Harriwell.

— Suntem aici la ordinul guvernului Statelor Unite ale Americii, replică Harriwell.

Amândoi luară o poză impunătoare, pe care fotografii se grăbiră s-o imortalizeze. Tăcerea care urmă fu destul de apăsătoare. Infanterişti şi puşcaşi se măsurară din priviri. Aveau să tragă unii în alţii? Întrebarea fu obliterată de sosirea cu sufletul la gură a australienilor. Viceamiralul Harriwell se întreţinu telefonic cu Pentagonul, care-i dădu ordinul să rămână neutru. Ceea ce, de altfel, era preferabil, deoarece chinezii şi taiwanezii tocmai acostaseră şi-şi trăgeau bărcile pe plajă. În cursul orei care urmă, vreo duzină şi jumătate de şefi de escadră stătură în mod destul de stângaci pe plajă, sporovăind care mai de care în telefoane, pentru a-şi informa cartierele generale despre situaţie. Nisipul era alb, apa limpede şi călduţă, şi pifanii de toate naţionalităţile rezistau unei pofte nebune de a se dezbrăca în pielea goală şi a se bălăci în această piscină.

— Sunt de părere să trecem la explorarea Rehoboamului, rosti în cele din urmă Harriwell.

— Pentru asta suntem aici, replică Touzey de Saint-Marian.

Comandantul de escadră australian, Oweri McMarty, dădu să spună şi el ceva, dar Harriwell îl întrerupse cu un aer solemn:

— Trebuie, domnilor, să ne pregătim pentru tot ce poate fi mai rău. Nu exclud posibilitatea unei încărcături nucleare care ar urma să explodeze exact în clipa în care am descoperi secretul.

Viceamiralul Touzey de Saint-Marian îşi potrivi ochelarii fumurii, fără a părea altminteri emoţionat de acest avertisment. Comandantul de escadră Owen McMarty se întoarse către cameramanul echipei sale şi-i şopti ceva. Videocamera australianului începu să bâzâie şi Harriwell afişă un aer ofensat, apoi întoarse spatele. Chinezii începuseră deja să escaladeze stânca. O parte din cei două mii o sută şase oameni care debarcaseră pe acel excrement geologic cu nume maiestuos îi urmară, pe când ceilalţi continuau să lipăie prin apă cărându-şi echipamentul împovărător: lansatoare de grenade, puşti-mitraliere, telefoane de campanie ultimul răcnet, truse medicale, provizii şi aşa mai departe.

— *Hey! Hey!* striga Harriwell către chinezi, fără ca acest lucru să aibă cel mai mic efect asupra hotărârii asiaticilor.

Până la urmă, toată lumea ajunse aproape deodată la celebra cabană de pe plajă. La uşă se produse o busculadă care mai-mai că se lăsă cu încăierare. Touzey de Saint-Marian fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul, dar se agăţă de umărul unui gradat asiatic din nu mai ştia nici el care ţară.

Era o cabană cu pereţi de pânză şi un acoperiş din plastic ondulat. Un banc improvizat se mândrea cu ceea ce părea, la prima privire, o copie destul de reuşită a unui calculator Cray 908. Un soclu de beton comporta un ansamblu de tuburi metalice despre care şi-un *boy-scout* şi-ar fi dat seama că era o antenă telescopică. În dreapta, un grup electrogen. Chinezii îl puseră imediat în funcţiune.

— Atenţie! strigă Harriwell.

Pitou Lenfant, informaticianul pe care-l adusese Touzey de Saint-Marian cu el, nu se sinchisi de avertisment şi se aşeză la consolă, sub privirile uluite ale celor prezenţi. Toată lumea comentă defavorabil această iniţiativă intempestivă, chiar insolentă, dar nimeni nu făcu nimic. Degeaba protestă Harriwell, Lenfant îi răspunse că nu înţelegea engleza şi nu se mişcă de la locul său, gata să-i ardă viceamiralului american un pumn dacă ar fi fost nevoie. Alt subiect de discordie, lămpile cameramanului australian proiectau asupra scenei o lumină prea vie, care-l deranja pe cameramanul marinei americane, ceea ce iscă o altercaţie. Un zumzet promiţător umplu cabana. Luminiţele calculatorului clipiră. După două minute, ecranul se aprinse în sfârşit. Toată lumea îşi ţinu răsuflarea. Un mesaj

apăru pe ecran:

Tigrul Celest vă salută.
Toate datele din această maşina şi maşina însăşi
se vor autodistruge acum în onoarea dumneavoastră.

Apoi răsunară şuierături ameninţătoare. Luminiţele se stinseră. Pocnituri înfundate zguduiră carcasa. Un fum negru ieşi din aparat. Din toate părţile începu să ţâşnească apă. Într-adevăr, într-un Cray există o grămadă de apă.

— La dracu! bombăni Lenfant. Mii şi milioane de miliarde de franci care se cărăbănesc în nori de fum!

— Toată lumea afară! zbieră Harriwell, înspăimântat.

Dar nimeni nu-i dădu ascultare, toată lumea înţelesese. Calculatorul se autodistrusese, după cum anunţase. Ieşiră totuşi să respire puţin aer curat, deoarece fumul era înecăcios. Toate lovelele alea care se duseseră ca o băşină de dragon! Touzey de Saint-Marian îşi înăbuşi cu greu un zâmbet sarcastic. McMarty îi întinse o cutie de bere rece. Francezul o deschise cu plăcere şi cei doi comandanţi ridicară cutiile, fiecare în sănătatea celuilalt, spre indignarea reprezentanţilor celorlalte forţe maritime naţionale. În timpul acesta, agenţii serviciilor de informaţii din cinci sau şase ţări scotoceau cabana şi împrejurimile, în căutare de indicii: un muc de ţigară, o bucăţică de hârtie, o brichetă folosită...

Americanii, conştiinciosi şi meticuloşi, telefonară după întăriri pentru a duce rămăşiţele fumegânde ale falsului Cray la bordul uneia din navele lor, spre oţăreala australienilor şi-a indienilor. Cei mai vehemenţi în această privinţă fură însă chinezii — taiwanezi şi continentali. Cu toate astea, infanterişti marini în maiou şi cu mănuşi albe veniră să ridice maşina. Touzey de Saint-Marian decretă o jumătate de zi de scaldă şi se întoarse imediat pe nava-arniral pentru a-şi întocmi raportul.

Până la urmă, ziua fu destul de veselă.

32

LA MORGĂ FU ADUS UN CADAVRU a cărui mână ţinea strâns un ziar. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, foarte cuviincios îmbrăcat şi ras impecabil, care fusese accidentat de o maşină, de bună seamă într-un moment de rătăcire. Lui Robbie îi repugnă ideea de a-l lăsa să ajungă în cer ţinând în mână un

obiect atât de prozaic, adică nu, profan, ca un ziar. Trudi câteva clipe bune pentru a extrage publicaţia din degetele încleştate ale cadavrului. În sfârşit, izbuti, nu fără a fi scăpat vreo două înjurături. Aruncă o privire pe ziar şi observă că unele pasaje dintr-un articol fuseseră subliniate cu stiloul, fără îndoială de către defunct. Publicaţia era *Wall Street Journal* şi, după ce se întoarse în biroul său, Robbie se aplecă asupra cotidianului pe care omul acela îl citise probabil înainte de a-şi lăsa sufletul să părăsească învelişul său pământesc.

O LECŢIE SUMBRĂ CARE ÎNDEAMNĂ LA PRUDENŢĂ

> Distrugerea monedei scripturale mondiale, petrecută pe o mică insulă nelocuită din Pacific, comportă o lecţie de filozofie economică. Ea reaminteşte, într-adevăr, că această monedă era o convenţie a civilizaţiei, adică o ficţiune. Pământul continuă să se rotească, electricitatea alimentează casele noastre şi mă îndoiesc că au existat copii care să nu fi avut lapte din cauza acestui eveniment extravagant, cu aspect apocaliptic.

Robbie nu avea nici cea mai mică idee ce însemna termenul „monedă scripturală” şi nu desluşea absolut deloc firul gândirii autorului, deţinător al Premiului Nobel pentru economie. Se sili să-şi menţină efortul intelectual şi continuă lectura.

> În aparenţă, sistemele noastre de credit ne îngăduie tuturor să cumpărăm în continuare bunurile de primă necesitate, şi chiar unele care sunt mai puţin utile menţinerii legăturii cu trupul a sufletelor noastre. Dacă tranzacţiile bursiere s-au întrerupt pentru un număr de zile nedeterminat, nu este mai puţin adevărat că speranţa, dacă nu certitudinea, reluării lor este profund ancorată în psihismul internaţional. De îndată ce conturile vor fi fost restabilite, prin descifrarea şi reconstituirea situaţiei lor, totul va fi ca înainte. Cel puţin aşa credem noi. Totuşi, experienţa pe care tocmai am trăit-o, şi care aşteaptă să-şi găsească explicaţia, comportă consecinţe de o extremă gravitate. Căci ar fi suficient ca această catastrofă să se producă de două sau de trei ori, pentru ca aceeaşi opinie publică să înceapă a-şi pune întrebări în legătură cu esenţa monedei scripturale. Întrebări insidioase se vor infiltra în acelaşi psihism, astăzi zdruncinat, dar încrezător. Şi dacă această monedă era, la urma urmei, inutilă? Dacă ea nu era decât un parazit al

economiilor reale, în sensul în care poate înţelege asta un cetăţean care nu e la curent cu secretele economiei? În definitiv, va judeca el, ea nu mă împiedică nici să trăiesc, nici să iubesc, nici să mănânc. Pe cine slujeşte ea? Şi pe cine lezează absenţa ei? Ne va fi, în acel moment, dificil, mie şi colegilor mei de breaslă, să explicăm acestei opinii publice că circulaţia monedei scripturale contribuie la prosperitatea tuturor. În ce măsură? vom fi întrebaţi. Puteţi demonstra acest lucru? Nu e adevărat că unii se aleg de pe urma ei cu beneficii nechibzuite, care nu le revin decât graţie unui sistem artificial, fragil şi chiar periculos? Aceste întrebări plutesc, în stare latentă, în inconştientul tuturor acelora, şi ei sunt numeroşi, care nu au studiat economia, şi chiar în cel al câtorva alţii care, deşi au studiat-o, rămân sceptici. Vom fi confruntaţi, în acea clipă, cu o situaţie de înfrângere de un gen pe care capitalismul nu l-a mai cunoscut niciodată, nici chiar în vremurile cele mai agresive ale marxismului, cele în care un oarecare revoluţionar cubanez, numit Ernesto „Che” Guevara, visa la abolirea oricărei circulaţii fiduciare.

Autorii acestei acţiuni demente, fără precedent în istoria omenirii, nu vor fi putut omite să-i calculeze consecinţele. Aşadar le-au aprobat. Şi, în acest caz, va trebui să admitem că au acţionat conform unor convingeri filozofice, dacă nu religioase, de a căror putere ar fi, după părerea mea, periculos să nu ţinem seamă.

Robbie puse ziarul pe birou şi oftă. Îi părea rău că nu ştia destulă carte. Ghicea că autorul acestor rânduri spunea ceva important şi regreta că articolul depăşea puterea lui de înţelegere. Pe de altă parte, tocmai se adusese alt cadavru.

33

LA ACEA ORĂ, la Londra, o femeie de vreo patruzeci de ani, cu un corp bine conservat, trase perdelele din salon, apoi de la celelalte ferestre ale apartamentului ei. Se duse în baie, se dezbrăcă şi scoase dintr-un dulap un combinezon subţire ca pânza de păianjen, având ici şi colo pastile metalice. Îl îmbrăcă atentă, având grijă să nu tragă cu imprudenţă de fire, dar să le întindă bine pe piele. Se asigură că pastilele erau dispuse cum se cuvine pe pubis, pe sâni, în interiorul coapselor. Apoi se instală într-un fotoliu de catifea roşie, care-i învăluia în mod

plăcut trupul alb, şi se întoarse cu faţa spre ecranul videofonului. Formă un cod pe telecomandă şi ecranul se lumină. Mai întâi apăru un tânăr gol, care cu gura întredeschisă şi buzele lucitoare, de pomadă, cu siguranţă, se străduia să ia o expresie seducătoare. Ecranul cu strat dublu de cristale lichide îi conferea un oarecare relief. O inscripţie scânteia sub imagine: „55091, Leeds, Lenny”. Femeia scrută corpul tânărului, apoi sexul său, apoi chipul, şi le găsi prea puţin sugestive. Apăsă pe un buton al telecomenzii; apăru un oriental vânjos, care etala în mod favorabil un corp masiv, cu pielea smeadă, în timp ce-şi mângâia sexul. „80112-B, Manchester, Ali”. Din nou, femeia apăsă pe buton. Imaginea următoare fu stupefiantă: un septuagenar care-şi maltratase reprezentarea şî a cărui burtă făcea mult prea multe cute. În plus, purta o perucă absurdă care-i atârna pe sub pungile de sub ochi. Clic. Un bărbat cu un fizic de rugbist, aşezat pe un taburet ridicol de mic pentru corpolenţa sa. Părea stânjenit, cu un zâmbet crispat întipărit pe faţă. Sexul era considerabil. „367001, Cardiff, Ben”. Femeia îl găsi pitoresc şi conectă sunetul.

— Alo, Ben, sunt Valerie.

— Alo, răspunse o voce puţin răguşită.

— Prima oară pe circuit?

— Ăăă, nu, nu chiar. Dar e puţin... în sfârşit, puţin timorant. Pot să te văd?

Îşi ascundea cu stângăcie sexul, prevăzut cu patru captoare. Ea apăsă repede pe „Schimb de imagini” şi putu aprecia efectul înfăţişării ei asupra lui Ben.

— Phii, arăţi straşnic! Eşti, într-adevăr...

Lăsă fraza neterminată.

— Nici tu n-arăţi rău, Ben. E numele tău adevărat?

— Da. Şi al tău? întrebă el, cu mâna încleştată pe telecomandă. Poseda, realmente, un sex impresionant.

— Da. Ce program ai ?

— Poftim?

— Ce program interactiv ai? Uită-te pe ecran. E scris jos, cu litere verzi.

— Ah! HL8.

— Heavenly Love 8, e un program de anul trecut, rosti ea, formând pe telecomandă două cifre care transmiseră descărcări decisive la Cardiff şi-i provocară instantaneu o erecţie

interlocutorului ei. Dar e compatibil cu al meu.

— Uah! exclamă el, apăsându-şi sexul. Are putere, nu glumă!

— Acum încerci prima oară?

— Nu, nu tocmai. Dar data trecută n-a fost atât de puternic.

— Şi tu? Tu ce-mi faci?

— *Baby, baby*, ce-ţi fac eu?! strigă el cu o asemenea sinceritate, încât ea izbucni în râs.

Recepţionă, la rândul ei, o serie violentă de descărcări pe pubis, apoi pe sâni. Tipul butona cu o celeritate uimitoare pentru un mocofan ca el.

— Hei, mergi prea repede! Nu aşa iute. . .

— *Lovey bird*, să-ţi lucrez niţel sânii, ce zici? spuse el, transmiţându-i pe piept descărcări care produseră efectul scontat.

Ea îi privea faţa, în prim-plan — o faţă încordată, în aşteptarea plăcerii.

— Simţi ceva? întrebă el, mângâindu-şi sexul, înălţat ca o rachetă balistică pe rampa de lansare.

— Ba bine că nu! răspunse ea, expediindu-i descărcări pe sfârcuri şi pe sex.

— *Haw!* strigă el. Cum de ştii că am sfârcurile sensibile?

— Se vede, Ben.

— Eşti înnebunitor de frumoasă, bolborosi el, cu ochii închişi. Te iau acum, te iau, intru, ies...

Ea gâfâia, imaginându-şi suferinţa voluptuoasă provocată de un sex atât de enorm şi dur brăzdând mătasea lucioasă a vaginului ei.

— Mă săruţi, Ben?

El întinse buzele într-un sărut şi-i expedie amantei sale vituale o serie lungă de descărcări pe pubis. Ea scoase un ţipăt înăbuşit.

— Da, da, încă.

El recidivă, ea îşi arcui trupul. Apoi trimise, la rândul ei, o serie de descărcări accelerate. Glasul lui Ben deveni şi mai răguşit.

— Da, *baby*, da, te străpung de moarte, de moarte. Eşti a mea, păpuşa mea...

Dintr-o parte şi alta, din Londra şi din Cardiff, îşi expediară rafale de descărcări electrice. După patru minute, juisară aproape deodată. El, ca un primitiv, închise ochii în timpul

orgasmului. Ea îl observă cu de-amănuntul, urmărindu-i grimasele, zvâcnetul coapselor, coloraţia corpului.

— Ha, *baby, baby*, vin imediat la Londra, te...

Ea întrerupse contactul. Orişicât... doar n-avea să-şi complice viaţa cu un rugbist. Apoi se întinse, îngândurată. Genul ăsta de raporturi era, totuşi, preferabil agasantelor legături reale, unde trebuia să suporţi zece ocale de mizerii pentru a avea un dram de sublim. Trecuseră doi ani buni de când nu mai avusese de-a face cu un bărbat în carne şi oase şi, cu toate că resimţea câteodată unele lipsuri, sfârşise prin a se acomoda. Toate acele corpuri rău mirositoare şi grele, toţi acei inşi care sforăiau în neştire... cu care trebuise să se mulţumească altădată! Pe când aşa, gândi ea ridicându-se, nu culegea decât mierea vieţii. Mâine avea să încerce să-l regăsească pe negrul ăla din Liverpool, care o tulburase atât de mult cu trei seri în urmă. Sexul virtual era totuşi o invenţie excelentă, conchise ea, vârându-se în aşternutul de percal, apretat şi parfumat.

34

DIEUDONNÉ SE APLECĂ peste corpul cufundat în somn al Nadei, îi examină cu atenţie sexul şi se întrebă de ce, pentru sute de milioane de bărbaţi, generaţii după generaţii, cucerirea acestui orificiu avusese atâta importanţă. Şi de ce, într-un amestec de teroare şi fascinaţie, întreaga lume se întorcea acum către un act sexual lipsit de realitate, prin intermediul electronilor.

„Un vicleşug al naturii pentru a ne constrânge să ne reproducem”, gândi el, dar explicaţia i se păru banală.

Nade întredeschise ochii. Un reflex metalic, evocând ochii unui lup, scânteie în ei. El puse mâna pe un sân. Ea îşi petrecu un braţ peste umerii lui. El se aplecă atât cât buzele sale să le poată atinge uşor pe-ale ei, dar nu mai mult. Ea răspunse mângâindu-i gura cu o răsuflare. El îi sărută comisura stângă. Ea se lipi de el şi viaţa urcă în trupurile lor, ca un râu subteran umflat de o viitură.

Adrien Dieudonné renunţă încet la solitudinea sa, la autonomia sa, la echilibrul său impasibil. Se făcu sclav. Dar sclav dincolo de corpul său. Fu sclavul unei voci, al unor priviri, atitudini, vechi împărtăşiri. Fu sclavul încrederii. Corpul Nadei părea cel al unei înotătoare, a cărei mare era Adrien Dieudonné.

Ea făcu din el un delfin, o caracatiţă, o murenă. Coborâră împreună în adâncuri, care părură purpurii şi roz, ea nu mai avu aer, se agăţă de el, el pierdu hotarele epidemiei sale şi fu marea învăluind-o pe cea care se scălda. Apoi urcară la suprafaţă şi patul semână cu o plajă.

Nade îşi trecu o mână peste buzele lui, cu un gest visător. Apoi lăsă mâna să urce către păr.

— E frumos cenuşiul, rosti ea.

El se întrebă dacă, dat fiind că artificiile medicinei îngăduiau şi puteau ajuta cenuşiul să redevină blond, ar fi dorit ca părul său să-şi recapete culoarea din tinereţe. Nu era sigur.

Telefonul întrerupse aceste reflecţii. Era tânăra de la CNRS la care ajunseseră, pentru analiză, particulele negre culese de el din apartamentul lui Yagama.

— Ca să mă exprim în termeni simpli, zise ea, este cauciuc pulverulent. După aparenţe, cauciuc folosit la protecţia cablurilor electrice. La examenul microscopic am descoperit bacterii de un gen necunoscut. Încercăm să le identificăm.

Dieudonné îi mulţumi şi-şi consultă ceasul: 8.30. Avea suficient timp pentru a prinde primul avion spre New York. Majoritatea plecărilor se situau în jur de 11.30. Se ridică pentru a pune de cafea, telefonă din bucătărie cerând să i se rezerve un bilet pe Air France şi să i să aducă la aeroport o provizie de voiaj, vreo treizeci de mii de franci.

— Nade, plec la New York pentru câteva zile.

— Nu cinăm împreună deseară?

— Îmi cer iertare.

— Să-mi telefonezi de-acolo, spuse ea.

Şi se culcă la loc.

Bacterii necunoscute, gândi el. Se felicită că-şi spălase mâinile după ce adunase acele rămăşiţe. Simţea ceea ce numea colici cerebrale. O idee era în curs de cristalizare în capul său, dar nu reuşea s-o distingă. Ridică din nou receptorul şi ceru Ministrului de Interne să anunţe la CIA sosirea lui.

Îşi imagina deja primirea sa la Langley, sediul ilustrei instituţii. Avea să fie tratat cu o condescendenţă amabilă şi invitat să ia masa la cantină. Ridică din umeri. Nade se trezi din nou când el coborî o valiză de pe dulapul din hol. Se întrebă cum era vremea la New York şi se bucură dinainte la gândul că va cina la Shezan, un excelent restaurant indian de pe Fifth Avenue.

35

OPT ZILE SE SCURSESERĂ de la ceea ce lumea numea, o dată în plus, Joia Neagră. Întrucât nici un nou incident notabil nu venise să se impună drept subiect unic al presei internaţionale, guvernele începeau să spere că alarma trecuse şi că misterioşii lor inamici sfârşiseră prin a depune armele, descurajaţi de ceea ce personajul de pe plaja din Mâine numise „inerţia sistemelor”.

Simultan, două incidente dovediră că acalmia nu fusese decât un armistiţiu înşelător.

La ora închiderii birourilor, la Londra, un zumzet straniu umplu cerul deasupra cartierului City. Oamenii de afaceri şi funcţionarii care se întorceau la domiciliile lor ridicară capetele, şi uimirea cedă repede locul panicii. O escadrilă de vreo două sau trei sute de avioane, aparent bireactoare, survola cartierul la joasă altitudine. Era imposibil de determinat tipul aparatelor, dar nici n-avu nimeni răgazul s-o facă, deoarece toată lumea se grăbi să se refugieze în imobilele din preajmă şi, vechi reflex cultivat de filmele de război, să coboare cât mai repede cu putinţă în pivniţe. Numeroase strangulări se produseră la intrările acestor pivniţe, care, în primul rând, erau în majoritatea lor încuiate şi care, apoi, după ce erau descuiate, se dovedeau a nu mai fi câtuşi de puţin amenajate pentru a face faţă unei asemenea afluenţe.

Erau pline de butoaie de bere, mobile supranumerare sau lăzi cu hârţoage; în plus, scările erau foarte strâmte. Aşa se întâmplă că cinci persoane muriră strivite.

Dar, mai cu seamă, tot aşa se întâmplă că pietonii nevoiţi să rămână în stradă remarcară, în ciuda panicii lor, un fapt deconcertant: era imposibil să se determine altitudinea reală şi, în consecinţă, dimensiunile misterioaselor avioane.

— Dar... par a fi aeromodele! exclamă, în culmea stupefacţiei, un agent de poliţie lipit de vitrina unei prăvălii de săpunuri de toaletă şi parfumuri.

Nu avu însă vreme să-şi verifice ipoteza, deoarece avioanele lansară bombe care aterizară şuierând pe carosabil şi pe trotuare, apoi explodară cu zgomotul înfundat al unui pepene care cade şi se sparge. Străzile din City se umplură de ţipete. Martorii adunaţi la ferestrele clădirilor nu văzură mare lucru în afara faptului că bombele nu explodau normal, ci se deschideau

la partea de jos şi degajau un fum alb sau gălbui. Fumul se răspândea cu o iuţeală surprinzătoare. Nu era cu adevărat irespirabil, dar, în starea lor de panică, oamenii avură impresia că se sufocă.

În mai puţin de două minute, întregul City era cufundat într-o pâclă groasă şi albicioasă. Noi urlete dominară vacarmul şi harababura care urmară, îndeosebi din eauza taxiurilor şi a maşinilor blocate pe carosabil din lipsă de vizibilitate:

— Război bacteriologic! Gaze!

Năuciţi de groază, oamenii încercară să fugă, dar, dezorientaţi, bâjbâind, se izbiră de ziduri, de alţi fugari, de vehicule. Câteva zeci de norocoşi, care reuşiră să ajungă în cartiere mai puţin afectate, rătăceau buimaci, cu ochii holbaţii, în Charing Cross, în Westminster, ba chiar şi în Marble Hall, incapabili să se oprească, de parcă ar fi fost infestaţi de-un virus de perpetuum mobile.

Când şi când, explozii punctau panica şi fragmente de obiecte neidentificate zburau prin aer sau de-a curmezişul străzilor.

Din interiorul maşinii sale, Anthony Sallwaite, director adjunct la o companie de agenţi de schimb, văzu deodată bancnote care zburătăceau în ceaţă. Hârtii de zece lirje sterline pluteau dezordonat în aer, înainte de a se pierde în neantul lăptos. Sallwaite le observă cu atenţie şi chiar coborî pentru o clipă geamul maşinii, încercând să prindă una din zbor, într-atât de puternică era iluzia. Mâna sa reteză aerul, apoi întâlni corpul unei femei tremurând spasmodic. Sallwaite ridică geamul şi deschise portiera.

— Intraţi repede! spuse.

Femeia se aruncă în maşină şi el se aplecă pe deasupra picioarelor ei pentru a reînchide uşa. Femeia izbucni în lacrimi. Sallwaite tăie contactul şi trase frâna de mână, temându-se de şocul pe care putea să-l cauzeze un imbecil care-ar fi încercat să înainteze, la volanul maşinii, în acest bizar *porridge.*

— Nu mai pot... nu mai pot! îngăimă femeia printre hohote de plâns.

— Ce nu mai puteţi? întrebă calm Sallwaite.

— A înnebunit lumea, se lamentă ea, smiorcăindu-se.

— Credeţi că a fost vreodată rezonabilă? mormăi el.

Fumul începea să se risipească şi Sallwaite întrezări spatele unui taxi care se aflase în faţa lui când afurisitul de fum

halucinogen se abătuse asupra cartierului. Ultima bancnotă virtuală de zece lire pluti o clipă în depărtare înainte de a se volatiliza. Sallwaite îşi examină partenera de ocazie. Circa treizeci de ani. Cochetă, dichisită, înstărită, rafinată. Picioare frumoase. Mult prea emotivă. Şi fără bărbat, altminteri ar fi dat cu siguranţă dovadă de ceva mai multă stăpânire de sine. Reporni motorul. Circulaţia se urni, mai întâi la pas. Pe măsură ce fumul se disipa, se iveau, lipiţi de zidurile caselor, de felinare, de cabinele telefonice, oameni înspăimântaţi, cu gura deschisă, cu ochii rătăciţi, plus destui imbecili care râdeau provocator. În faţa unei librării porno pe care o cunoştea bine, Sallwaite prinse cu coada ochiului spectacolul unei femei în genunchi, care se ruga, cu mâinile împreunate privind ţintă cerul. Fiindcă, într-adevăr, cerul începea să se întrevadă, şi nu avea deloc o înfăţişare plăcută; semăna cu o palisadă cenuşie de şantier de construcţii.

— Unde mergeaţi? întrebă Sallwaite.

— Nu mai ştiu, răspunse femeia, epuizată. Presupun că mă întorceam acasă.

— Unde locuiţi?

Ea întoarse spre el un chip a cărui privire i se păru lui Sallwaite uşor alarmată.

— Curzon Street, îi răspunse, ca şi când ar fi spus Taj Mahal sau Kremlin. Şi, după câteva clipe, în timp ce el cotea pe Oxford Street: Vă păstraţi întotdeauna acelaşi sânge rece?

— Nu mă impacientez decât când e strict necesar, răspunse el. Apropo, numele meu e Anthony Sallwaite.

— Aţi inhalat fumul ăla?

— Ca toată lumea, presupun.

— Nu vă temeţi de un atac bacteriologic?

— Declanşat de cine?

— Nu ştiu… Musulmanii, IRA, Libia…

El pufni în râs.

— M-ar mira peste măsură să aibă atâta imaginaţie. Aeromodele! Asta e treabă de oameni deştepţi. Farsori de înaltă clasă! Toată chestia seamănă al naibii cu un gag de studenţi la Oxford! Bancnotele alea nu erau decât holograme.

Ea scoase din poşetă o batistă de hârtie şi-şi şterse discret nasul, apoi întoarse spre el o faţă în acelaşi timp imatură şi ameninţată de ofilire.

— Povestea asta, urmă el, mi se pare a face parte din aceeaşi vastă acţiune de demoralizare a lumii, care a început cu discursul delirant al lui Thorpe şi a continuat cu dispariţia banilor din bănci şi nu mai ştiu ce alte năzbâtii.

— Credeţi că e vorba de acţiunea unor... fiinţe umane?

De data aceasta, Sallwaite izbucni într-un hohot de râs nestăvilit.

— Scuzaţi-mă. Da, cred că-i vorba, într-adevăr, de fiinţe umane, nu de marţieni. Un soi de puşlamale bătrâne, puse pe şotii, care vor să dea o lecţie lumii industriale şi electronice.

— *God!* suspină ea. Mă mai liniştiţi într-o oarecare măsură, adăugă apoi, întinzându-şi picioarele.

— Apropo, legaţi-vă centura, vă rog. Poliţaii sunt în stare să aplice amenzi chiar şi în împrejurări ca acestea. De ce doar într-o oarecare măsură?

— Ce se va întâmpla dacă izbutesc într-adevăr să destabilizeze întreaga lume?

— În ceea ce mă priveşte, o să mă retrag la ţară şi-o să mă hrănesc cu legume din grădina mea.

— Chiar nimic nu vă sperie?

— Am să mă mai gândesc.

— Puteţi să mă lăsaţi la colţul străzii.

El opri şi o privi lung. O văzu desprinzându-şi centura cu un aer preocupat, parcă un pic cu părere de rău.

— Vă rog să mă scuzaţi că v-o spun. Regret că trebuie să vă părăsesc. Or să mă năpădească iar temerile.

— Trăiţi singură?

Scrută ochii albaştri-verzi care-l fixau, sigur că avea să urmeze o minciună.

— Da.

— Atunci, nu mă părăsiţi.

Ea îl măsură cu neîncredere.

— Şi dumneavoastră, tot singur?

— Nu. Sunt căsătorit, dar soţiei mele nu-i pasă.

— Poftim?

— Soţiei mele nu-i pasă. Are un amant, sau doi, nu mai ştiu. E o excelentă prietenă. Vă pot invita fără probleme la cină împreună cu ea. Dar aş prefera să cinăm doar noi doi.

— Nu cumva sunteţi gangster? întrebă ea, doar pe jumătate în glumă.

— Deloc, după câte ştiu. Sunt un guler alb. Şi un tip foarte simplu. Vă invit la cină şi, dacă-mi îngăduiţi să vă spun, ideea nu pare să vă displacă.

— Nu-mi displace, într-adevăr, recunoscu ea, cu un oftat.

De atâta masturbaţie electronică, redevenise virgină şi acum resimţea fascinaţia juvenilă a fetei pentru corpul bărbătesc. Aerul era curat. Ai fi putut să juri că scena de mai înainte fusese doar o fantasmă.

— Mai întâi trebuie să fac o baie caldă, zise ea. Vreţi să reveniţi să mă luaţi peste o oră?

— Nu ştiu cum vă cheamă..

— Valerie Dix. Locuiesc acolo, în faţă. Codul e 88 A 88.

— Uşor de ţinut minte. Nu uitaţi numele meu: Anthony Sallwaite.

În momentul în care ea punea un picior pe trotuar, un domn în vârstă, îmbrăcat într-un pardesiu scurt, de culoarea bronzului coclit, traversă Curzon Street, rotindu-şi braţele ca şi când ar fi imitat o moară de vânt. Valerie îl urmări cu privirea, apoi ochii ei întristaţi se întoarseră din nou către Sallwaite.

— Peste-o oră, îi strigă el.

Bancnotele fictive de zece lire îl puseseră, totuşi, pe gânduri. Aprinse televizorul, pe când robinetul îi umplea cada de baie. Prezentatorii i se părură agitaţi de ticuri.

„Avantajul unei educaţii alese”, îşi spuse în timp ce se dezbrăca, „este că nu te poţi lăsa înşelat de prostiile care fac deliciul norodului.”

26

LA 8.30, HOTĂRÂT LUCRU ora preferată a preşedintelui Republicii franceze, Dieudonné avu parte de o săpuneală straşnică din partea primului demnitar al ţării. Dacă un raid de felul celui ce avusese loc la Londra ar fi avut drept obiectiv Parisul, s-ar fi lăsat cu tulburări violente pe străzi. El, unul, se săturase de interpretări savante, voia rezultate etc. Dieudonné îi arătă, o dată în plus, că, dacă Statele Unite, cu imensele lor mijloace, nu putuseră să descopere nimic, Franţa, cu cele trei capete de sfoară ale ei şi cursele sale de şoareci ruginite, nu putea pretinde mai mult. Era genul de argumentaţie care-l făcea pe preşedinte să fiarbă de furie timp de două ore. Dar era adevărat că Dieudonné nu avea mare lucru de oferit în materie

de rezultate.

La aceeaşi oră, Amiralitatea britanică oferea spectacolul unui furnicar peste care călcase un elefant. La etajul al doilea, unde Primul Lord tocmai convocase un consiliu de urgenţă, uşile se trânteau, telefoanele sunau neîncetat, feţele luceau de sudoare.

Şase bărbaţi se aşezară în jurul mesei acoperite cu invariabilul postav albastru-închis, aranjând în faţa lor mape.

— N-avem decât zece minute, anunţă Primul Lord, William Osserley. La ora 9.30 ţrebuie să fiu în Downing Street. Dispunem de o listă a navelor care au navigat în largul coastelor noastre la ora atacului?

— Avem o primă listă, aceasta, răspunse primul-secretar al Amiralităţii. Dar ea nu evidenţiază nimic deosebit. Având în vedere raza de acţiune presupusă a aeromodelelor, ne-am limitat la o zonă situată între 1 şi 2 grade longitudine estică şi 51 şi 52 de grade latitudine nordică. Traulere, cinci nave comerciale, navigând sub pavilion panamez, japonez, german, american şi norvegian, câteva vase de agrement. Tot ce poate fi mai obişnuit. Orice cargou ar fi putut să servească drept portavion de ocazie pentru lansarea acelor aparate. În plus, ne e imposibil să cunoaştem cu certitudine dacă vasul de lansare naviga spre strâmtoarea Dover venind din Marea Nordului sau dacă venea dinspre Canalul Mânecii.

— Direcţia de zbor era într-adevăr est-nord-est? întrebă Primul Lord.

— Da. Pe la 16.25, locuitorii din Southminster au observat escadrila, dacă îi pot spune aşa, care se îndrepta spre interior şi s-au mirat de numărul avioanelor şi de zgomotul redus pe care-l emiteau, dar altminteri nu le-au dat atenţie. Survolarea City-ului a început către ora 17.30, ceea ce ne-a permis să calculăm că viteza aparatelor era de aproximativ nouăzeci de kilometri pe oră. Acest calcul pare confirmat de faptul că poliţia din Southend-on-Sea, printre altele, a fost surprinsă să vadă escadrila venind dinspre interior şi îndreptându-se către mare la 18.30.

— Ar fi posibil, după părerea dumneavoastră, să se estimeze distanţa eventual parcursă de aceste aeromodele? întrebă ofiţerul de legătură interarme, generalul de brigadă Clive Torough.

— Nici măcar nu am încercat. Această distanţă ar putea fi de

minimum cinci sute de kilometri, dus-întors, dar s-ar putea prelungi şi până la o mie. De la introducerea aparatelor de acest gen, RPV Pioneer, cu ocazia războiului din Golf, în 1991, ştim că aceste avioane-robot au o anduranţă uimitoare. Unele dintre ele au rămas în zbor douăzeci şi patru ore, parcurgând sute şi sute de kilometri. Şi mai ştim şi că modelele Mart, franceze, şi CL-89, canadiene, au fost în mod considerabil perfecţionate. Marturi experimentale au zburat din Malta până la Marsilia fără nici cea mai mică problemă.

— Se cunosc ţările care efectuează cercetări în acest domeniu? întrebă Primul Lord.

— Oficial, acestea sunt Marea Britanie, Statele Unite, Canada, Franţa şi, de puţin timp, Germania şi Suedia. Dar tehnologia e accesibilă oricărui aeromodelist amator.

— Rezultatul căutărilor de epave în larg? se interesă Primul Lord.

— Avioanele noastre din paza de coastă, survolând împrejurimile la foarte joasă altitudine şi ţinând cont de curenţii nord-sud, n-au reperat nici cea mai mică urmă de epavă. Ori că aparatele s-au prăbuşit în valuri, la comanda teroriştilor, şi s-au scufundat foarte repede, ori că au revenit la baza lor de lansare. O primă anchetă mă îndeamnă să înclin, personal, pentru a doua ipoteză.

— De ce ?

— Un poliţist din Southend-on-Sea ne-a raportat că aparatele păreau să zboare foarte jos, ca şi când ar fi intenţionat să amerizeze. El le-a estimat altitudinea la mai puţin de o sută de metri. Dacă ar fi trebuit să se prăbuşească în mare, ar fi coborât în picaj. Poliţistul este un pasionat de aviaţie, care se duce ori de câte ori are posibilitatea la salonul aeronautic de la Farnborough. Consider că este un martor demn de încredere. A estimat chiar şi anvergura aeromodelelor.

— Adică?

— Aproximativ trei metri cincizeci.

— O versiune necunoscută a RPV-urilor pe care le utilizează americanii şi pentru care aveau, la un moment dat, o bază în Albania, în scopul observării operaţiilor din fosta Iugoslavie, interveni un expert de la Departamentul Aviaţiei Maritime.

— Se ştie câte aparate au survolat City-ul?

— Mărturiile londoneze nu par fiabile, din cauza panicii. La

Southminster, s-a spus că treizeci. Poliţistul din Southend-on-Sea a fost însă mai precis: el a menţionat cifra de douăzeci şi şase.

— Nu i-a trecut prin cap să le fotografieze?

— Ba da, iată pozele, răspunse primul-secretar. Din păcate, sunt făcute contra luminii şi comportă prea puţine indicii utilizabile.

— Avem rapoartele de la sateliţi?

— Nici un satelit militar, adică dotat cu camere având o putere de rezoluţie mulţumitoare, nu acoperea zona la ora atacului.

Aşteptăm, totuşi, să fie anunţat Pentagonul, pentru a afla dacă există fotografii ale regiunii la ora respectivă, declară primul-secretar, dând cuvintelor sale o tentă interogativă.

Dar Primul Lord nu răspunse. Cu un aer preocupat, le mulţumi colaboratorilor săi, îmbrăcă în grabă un impermeabil şi se îndreptă cu paşi repezi spre uşă.

În Downing Street, îi găsi pe ceilalţi şefi de Stat-major, pe ministrul Apărării şi pe cel al Afacerilor Externe adunaţi în jurul primului-ministru. O oră mai târziu, aceiaşi îl primeau pe ambasadorul Statelor Unite, însoţit de ataşaţii militar şi naval americani. La prânz, depeşe codate erau expediate diferitelor centre NATO, preşedintelui Statelor Unite, cancelarului Germaniei, preşedintelui Republicii franceze. După două ore, era anunţat Pentagonul. În cursul după-amiezei, Kremlinul şi ţările membre ale Uniunii Europene erau puse la curent.

— Ticăloşii ăştia cunosc toate tehnologiile noastre şi se slujesc de ele împotriva noastră, mârâi generalul Casey, bându-şi cafeaua, cu ochii aţintiţi la rapoartele care tocmai îi aterizaseră pe birou. Ar fi putut foarte bine să lanseze asupra Londrei bombe adevărate.

37

DUPĂ CE TRECUSE PESTE LECŢIA sumbră pe care i-o prilejuise faptul de a se vedea nevoit să-şi acopere amanta cu o folie de plastic alb, într-un sertar al morgii din New Jersey, având mai întâi ocazia să evalueze pe sub sprâncene vătămările aduse de gloată unui trup pe care îl îndrăgise — fracturi şi contuzii ce luaseră o nuanţă închisă de violet, bătând în verde —, şi după ce, mai apoi, îndurase durerea de a vedea acelaşi trup aşezat

într-un coşciug şi de a asista la coborârea lentă a acestuia în groapă, Robbie Cashman o luă pe micuţa Nella în braţe şi se întoarse acasă, cu faţa scăldată în lacrimi.

A doua zi, merse la primărie pentru a completa actele cererii de adopţiune a Nellei, apoi se duse la serviciu, ca de obicei, deoarece era un tip conştiincios. Nu se putea împiedica să se gândească la cuvintele Mafaldei: semnele acestea prevesteau cu siguranţă sfârşitul lumii. Era clar că nu mai putea continua să trăiască într-o bulboană vinovată.

Mafalda fusese mielul de jertfă care îi arăta Calea luminii. Unde oare găsise aceste cuvinte? Nu ştia. Nu le găsise, de bună seamă, ci ele îi erau dictate de Cer, prin intermediul Mafaldei.

Fu adus cadavrul unui bătrân care murise electrocutat de un combinezon de realitate virtuală defect. Un circuit neizolat îi arsese moşneagului organele genitale.

— Păcat şi osândă! mormăi Robbie.

Ar fi vrut să se roage, dar uitase cuvintele tuturor rugăciunilor.

— Slăvit fie Domnul unic! strigă el deodată atât de tare, încât Tax cărăuşul tresări şi scăpă din gură chiştocul.

Şi, cu un gest prea energic, Robbie Cashman împinse sertarul pe şine, făcând un zgomot înfiorător.

Robbie şi Tax se priviră, cu atitudini ameninţătoare, de la extremităţile opuse ale coridorului verde şi îngheţat al şirului numărul 3 al morgii.

— Slăvit fie Domnul unic, am zis! strigă din nou Robbie.

— Nu ţi-am spus şi io, boule?! Slăvit fie Dumnezeu!

— Dumnezeu unicul! zbieră Robbie, în pragul crizei.

— Era şi timpul, stricatule, să iei aminte! mârâi Tax. Ai preacurvit toată viaţa ca un dihor şi acu' te deştepţi! Îţi dai seama cum se uită la tine, acum, Dumnezeu?

— Şi tu, tu n-ai preacurvit, mârţoagă bătrână?

— Io m-am oprit când mai era încă timp, sulă ambulantă! Aşa că pun'te în genunchi, Cashman! Fincă ai să sfârşeşti şi tu într-un sertar şi viermii diavolului or să te mănânce într-o clipită dacă nu te căieşti în genunchi!

— Şi îndurarea Domnului, prostată zbârcită ce eşti, uiţi de ea? strigă Robbie.

— Domnul nu are îndurare pentru şobolanii şi lăzile de gunoi ca tine. În genunchi, Cashman! urlă Tax.

Soneria de la intrare zbârnâi. Un nou-sosit în anticamera veşniciei.

— Dacă-ţi închipui c-o să îngenunchez în faţa unei jigodii de teapa ta..., mârâi Robbie, înaintând către Tax.

— Că mi-o fi şi frică de tine, căcănar sifilitic! replică Tax.

Se năpustiră unul asupra celuilalt. Robbie îl înşfăcă de gât pe Tax, care-i aplică o lovitură în boaşe. Se rostogoliră pe linoleum, mârâind ca nişte fiare. Brancardierii se iviră în clipa aceea, împingând o targă, şi-i despărţiră.

— Slăvit fie Domnul! urlă Robbie.

— Io sunt ăl de zice slăvit fie Domnul, avorton scos pe bandă rulantă! urlă Tax.

— E momentul potrivit, aveţi un client! strigă unul dintre brancardieri, scuturându-1 pe Robbie.

Tax ridică un colţ al cearşafului şi rămase împietrit.

— Cerule mare! hohoti el. Nepotu-miu!

Un urlet sfâşietor, unul în plus, răsună sub bolta şirului numărul 3 al morgii. Tax căzu în genunchi, cu capul proptit în podea, ca apucat de colici mortale, hohotind de i se rupeau fălcile. Robbie se aplecă să-l ridice.

— Tax! Tax! bolborosi el, strângându-l în braţe pe bătrân, pentru a-l consola, şi privind, pe deasupra umărului său, trupul întins pe targă al tânărului cu cămaşă însângerată, în care nişte găuri de gloanţe făceau puncte negre. Tax, nepotul tău! Doamne Dumnezeule!

— Nu e nepotul meu, Rob! Nu e nepotul meu! hohoti Tax. Rob, e fiul meu! Şi Tax scoase un urlet de lup. Rodu' incestului!

Brancardierii se retraseră. Tax continua să plângă în hohoţe şi Robbie îl conduse încet spre birou, plângând şi el.

Plecară să cineze împreună, peste drum. Se făcură criţă şi ieşiră pe la 11 seara, zbierând;

— Lăudaţi-l pe Domnul !

Un camion fu cât pe ce să-i doboare, dar, până la urmă, îi doborâră disperarea şi somnul. O fiinţă umană poate rezista doar până la un anumit punct, nu mai mult.

38

ALES CU DOAR ŞASE LUNI ÎN URMĂ, preşedintele Mexicului suferi o depresiune nervoasă, despre care presa de opoziţie dădu de înţeles, printre rânduri, că era suspectă.

Se pretinse că preşedintele Cesar Santosospir de Los Montes înnebunise. Că ieşise din biroul său, urlând: „Da, da, Quetzalcoatl mă fute-n cur!” *(Si, si, me chinga Quetzalcoatl!)*

Dar nebunia preşedintelui era, neîndoios, contagioasă, deoarece secretara sa trebuise să fie, şi ea, internată. Rostea cuvinte la fel de obscene. Pe de altă parte, mai mulţi martori, care aşteptaseră să fie primiţi de şeful statului, declarară că auziseră cu urechile lor, venind din biroul acestuia, un bâzâit misterios în care se desluşea foarte bine un mesaj aproximativ corespunzător aserţiunii preşedintelui Los Montes.

Arhiepiscopul capitalei mexicane se duse să exorcizeze biroul preşedintelui.

Nu era de râs. Un incident similar se petrecuse ceva mai înainte, cu preşedintele Bangladeshului. Cazul nu scăpă nici unui observator: o putere malefică ataca preşedinţii.

Ţărani din provincia natală a preşedintelui Los Montes organizară, la rândul lor, o slujbă de exorcizare. Nu citiseră un articol din cotidianul *Excelsior,* care explica în amănunţime cum, din interiorul unei simple camionete, oricine putea fi făcut să audă orice, îndreptând către geamul ferestrei sale închise un fascicul infraroşu ale cărui modulaţii erau calchiate după cele ale unei voci omeneşti.

Arhiepiscopul din Ciudad de Mexico trăi el însuşi nefericita experienţă două zile mai târziu, când auzi exact aceleaşi cuvinte fatidice care-l făcuseră pe jumătate nebun pe preşedintele Los Montes.

39

TREI BĂRBAŢI ÎMBRĂCAŢI în halate albe, purtând pe cap bonete de aceeaşi culoare şi având feţele acoperite de măşti igienice, stăteau aplecaţi deasupra unei cuşti mari de sticlă. Un laborant în aceeaşi ţinută manipula un cleşte mare, în interiorul cuştii, cu ajutorul unei mănuşi de protecţie. În cuşcă se aflau câteva cutii Petri dreptunghiulare. Iar în cutii, ceva ce semăna cu nişte bucăţele de cablu. Toată lumea părea fascinată şi mulţumită.

— Iată rezultatul după o incubaţie de trei zile, spuse laborantul. Observaţi că fibrele de sticlă aproape s-au dezintegrat. În dreapta, aveţi rezultatul infecţiei la o varietate mâncătoare de cupru; nu e la fel de elocvent ca în

macrofotografii, dar este, totuşi, detectabil cu ochiul liber. Remarcaţi cum firele, iniţial rectilinii, s-au ondulat. Pe macrofotografii se disting foarte bine punctele în care curentul electric nu mai trece sau trece la praguri critice.

— Se poate pune în aplicare? întrebă unul dintre vizitatori, cu tenul ca fildeşul vechi.

— În orice moment.

— V-aţi gândit şi la nişte vectori?

— Amicii noştri, şobolanii.

— Care sunt efectele bacteriei asupra fiinţei umane?

— Absolut nule. Am consumat eu însumi came însămânţată cu o cultură din aceste bacterii şi... mă vedeţi!

I se ghicea zâmbetul în spatele măştii.

— De fapt, reluă laborantul, doar aproximativ trei procente din bacteriile cunoscute sunt periculoase pentru om. Sunt ceea ce noi numim bacterii idioate, deoarece compromit sănătatea gazdelor lor. Marea majoritate a bacteriilor a învăţat, de milioane de ani, să trăiască în bună înţelegere cu fiinţele vii. Noi înşine n-am putea rămâne în viaţă dacă nu am avea bacterii care să degradeze celuloza în intestinele noastre, cel puţin într-o oarecare măsură.

— Dispuneţi de date referitoare la lungimea de cablu pe care o infecţie o poate distruge într-un timp dat? întrebă alt vizitator, un bărbat masiv, tuns zero, cu fantele ochilor deosebit de înguste.

— Am stabilit trei stadii ale infecţiei, răspunse şeful laboratorului. Stadiul unu: iregularităţi în transmisia semnalului, cauzate de eroziunile învelişului şi primele atacuri asupra conductorilor. Zece până la douăsprezece ore, pe opt sute până la o mie o sută de metri: Stadiul doi: după şase până la opt ore, risc de întreruperi grave ale semnalului pe aceeaşi lungime, efectele stadiului unu reproducându-se pe o lungime egală, suplimentară. Stadiul trei : segmentul iniţial devine pulverulent pe numeroase porţiuni şi mesajul este complet întrerupt. În cazul releelor, acestea devin total inoperante. Ceea ce înseamnă că o reţea este distrusă în şaisprezece până la douăzeci de ore.

— Aţi testat efectul celor două varietăţi asupra calculatoarelor, după cum ne-aţi raportat că veţi face? întrebă cel de-al doilea vizitator.

— Am testat trei varietăţi, îl corectă şeful laboratorului. A treia, cea care afectează calculatoarele, acţionează în felul următor: siliciul este, în mod normal, atacat de oxigen, dar la temperaturi înalte. În această reacţie, stratul de SiO_2 care se formează serveşte, teoretic, drept protecţie până la adâncimea de un micron. Bacteria noastră, Sir-5, posedă o enzimă care nu acţionează decât atunci când temperatura internă a calculatorului ajunge la aproximativ 30°C. În momentul acela, ea ridică temperatura oricărui component de siliciu la vreo 70°C, provocând formarea rapidă, în două până la trei minute, a unui strat de oxid de siliciu suficient pentru a perturba trecerea electronilor şi a duce la arderea componentului. În anumite cazuri, am observat o foarte stranie derivaţie a mesajelor, printr-un fenomen comparabil cu cel care se produce într-un creier lezat de o comoţie. Se creează circuite anexe, total imprevizibile.

— Imprevizibile? întrebă vizitatorul.

— Ele depind de configuraţia calculatoarelor. Unele funcţii sunt afectate, altele nu. Singurul lucru cert este că cele zece calculatoare pe care le-am testat se comportă, toate, în mod aberant.

— Adică?

— Adică încep să se creeze legături absurde acolo unde semnalul încă mai trece. Trimiţi o informaţie către Paris, să zicem, şi ea este dirijată spre alt oraş.

— Raportul dumneavoastră indica faptul că infecţia se propagă şi la dischete, reluă vizitatorul.

— Într-adevăr, în circa douăsprezece ore o dischetă e scoasă din funcţiune.

— Nu există nici un mijloc, în cazul acesta, de a salva datele dintr-un calculator?

— Singura modalitate de a le salva ar fi copierea lor înainte de a fi infectate. Pe de altă parte, o dischetă sănătoasă introdusă într-un calculator bolnav este, în mod inevitabil, infectată.

— Bacteria afectează toate calculatoarele, oricare-ar fi originea lor? întrebă vizitatorul.

— Electronica nu are patrie, răspunse, zâmbind, şeful laboratorului. .

Vizitatorii dădură diri cap. Părăsiră laboratorul, îşi scoaseră măştile şi bonetele, apoi halatele şi încălţările de protecţie. În

ascensorul care îi readucea în holul clădirii, se mulţumiră să-şi arunce priviri. Abia când se aflară în vacarmul străzii riscâră să schimbe câteva observaţii.

— A demarat bine, spuse cel mai vârstnic dintre ei.

— Tigrul e bucuros, rosti unul dintre însoţitorii săi.

— Să mergem la masă, zise vârstnicul.

— Tandreţea Tigrului e nemărginită, spuse al treilea.

Urcară într-o limuzină obişnuită. Neoanele cartierului Ginza aşterneau, în goana maşinii, culori schimbătoare pe feţele lor zâmbitoare. Se opriră în faţa unui restaurant cu o firmă discretă. Fură întâmpinaţi cu deferenţă. Cinară cu sobrietate.

40

PEISAJUL AR FI PĂRUT, într-un film, ridicol prin convenţionalism şi sentimentalism. Lumina lunii scălda cireşii în floare şi arginta catifeaua ierbii. O privighetoare cânta.

Legănându-se uşor în suflarea brizei, un lampion difuza o reverberaţie portocalie pe faţada unui templu de lemn, puţin ros de carii. Cincisprezece limuzine luceau la mică distanţă, vegheate de şoferi cu cizme înalte.

În interiorul templului, vreo patruzeci de bărbaţi şedeau, cu picioarele îndoite sub ei, în două cercuri concentrice. În faţa lor se aflau boluri mici. Un călugăr tânăr trecea, în răstimpuri, să le umple cu ceai. Unul dintre participanţi, singurul care ţinea în mână o baghetă de trestie, luă cuvântul:

— Întrunirea din seara aceasta a fost organizată la cererea mult stimatului nostru coleg; Ketsuke Imamishi. Cererea sa a fost înaintată venerabilului maestru Akio Hitahito, care a considerat că nu există nici un motiv ca ea să nu fie prezentată onorabilei adunări. Are cuvântul Ketsuke Imamishi.

Nimeni nu întoarse capul. Un bărbat din primul rând îşi înclină aproape imperceptibil bustul.

— Mulţumesc respectuos venerabilului maestru Akio Hitahito pentru extrema sa bunăvoinţă faţă de mine. Mulţumesc asesorilor săi, precum şi colegilor mei pentru răbdarea de care dau dovadă în legătură cu solicitarea mea. Reamintesc că sunt tânăr şi că nu am fost instruit de maeştri atât de auguşti cum sunt cei aflaţi aici de faţă. Am aderat imediat la Proiectul Tigrul în virtutea nobleţei sale strălucitoare. Inima mea s-a umplut de bucurie la ideea de a colabora la o acţiune atât de eroică şi

folositoare împăratului şi ţării noastre. Am angajat, fără nici cea mai mică rezervă, floarea efectivelor mele şi am avansat, fără a le număra, toate sumele ce mi-au fost cerute. Doresc să repet că mă simt copleşit de onoarea de a fi fost ales ca asociat. Totuşi, în ignoranţa mea, există unele întrebări pe care aş vrea să le ridic în faţa onorabilei adunări, deoarece ele îmi sunt uneori puse şi fiindcă mi le pun eu însumi, fără a le găsi răspuns.

Îşi îndreptă privirea spre un bărbat care şedea între cei doi stâlpi mari ai templului. Era un bătrân cu un păr bogat, alb. Bătrânul înclină în mod desluşit capul. Bărbaţii aşezaţi în dreapta şi în stânga sa îl imitară.

— Mulţumesc augustului maestru Akio Hitahito şi asesorilor săi pentru răbdarea lor. Prima mea întrebare este următoarea: măreţia noastră naţională este sau nu este legată de prosperitatea noastră?

Bătrânul păru să fixeze cu privirea bolul de ceai.

— Măreţia este independentă de prosperitate, rosti el. Nici un porc gras nu face cât un cal costeliv. Am pierdut un război, cu o jumătate de secol în urmă, dar geniul nostru a triumfat atât de repede, încât învingătorii noştri s-au neliniştit. Însă, între timp, am comis greşeala de a ne identifica prea mult cu învingătorii noştri. Greşeala a devenit vizibilă în ochii tuturor: ce s-ar întâmpla cu leul dacă s-ar identifica pe de-a întregul cu porcul pe care-l mănâncă?

Imamishi dădu din cap, în vreme ce un freamăt de ilaritate parcurse adunarea.

— A doua întrebare pe care vreau s-o pun este următoarea: ţara şi concetăţenii noştri nu vor avea de suferit de pe urma izbânzii Proiectului Tigrul?

Bătrânul înălţă capul.

— Omul beat nu ştie că suferă. Nu ştie nici că va suferi şi mai mult din cauza consecinţelor beţiei sale. Înţeleptul bea ca să se încălzească, nebunul, ca să uite. Virtutea stă în abstinenţă. Ca şi forţa. Vei fi, fără doar şi poate, mai puţin bogat, Imamishi. Dar, în acelaşi timp, vei fi mai puternic. Ce preferi? Două paturi şi două perechi de pantofi? Sau respectul?

Imamishi se înclină, cu umbra unui surâs pe chip.

— A treia mea întrebare este următoarea, reluă el. Dacă se va afla cine sunt organizatorii Proiectului Tigrul, nu vom fi acuzaţi

de hegemonism?

Bătrânul clătină din cap.

— Omul împresurat de lupi e nevoit să-i omoare pe toţi. Asta însă nu-l face regele lupilor.

Un zâmbet larg destinse trăsăturile primului său asesor. Imamishi se înclină de trei ori, cu palmele lipite.

— Mulţumesc augustului nostru maestru Hitahito. Constat încă o dată cruda carenţă de a nu fi avut prilejul să fiu instruit de el. Mintea sa e limpede ca apa de izvor şi ascuţită ca tăişul săbiei.

Primul asesor se aplecă spre Hitahito şi, după o scurtă conversaţie în şoaptă, dădu din cap. Bărbatul cu bagheta de trestie rosti:

— Are cuvântul preaonorabilul nostru maestru Issei Omamiro.

Issei Omamiro, un bărbat cu faţa rotundă şi craniul tuns scurt, milităreşte, înălţă capul pe care-l ţinuse până atunci aplecat, într-o atitudine meditativă.

— Toate acestea au fost expuse încă de la primele discuţii referitoare la Proiect. E însă bine să le reamintim. Ţara noastră este infiltrată în mod insidios de curenţi ce par, la prima vedere, inofensivi. Forţa acestor curenţi îşi are obârşia în presiunile ce ne sunt impuse neîncetat în numele comerţului internaţional. Cel mai insistent dintre ei vrea să ne inoculeze ideea că acest comerţ este esenţial pentru pacea lumii. Am avut destule prilejuri să constatăm că nu e deloc aşa. Lumea-i trecută prin foc şi sabie de când s-a încheiat ultimul război mărturisit, iar comerţul nu apără de război mai mult decât apără de foc hârtia uleiată. Un alt curent pretinde că acelaşi comerţ întreţine pacea socială. Nici acest lucru nu e adevărat. Comerţul accentuează dezechilibrele interne. Crima a devenit prima cauză a mortalităţii în Statele Unite, ţară comercială prin excelenţă. E mai periculos să traversezi anumite cartiere ale oraşelor americane, decât ar fi să străbaţi deşertul Gobi în miezul verii. Răul a atins, de altfel, şi Tokyo, şi Osaka, şi Yokohama, unde face ravagii o criminalitate pe care nu am cunoscut-o în vremuri mai puţin prospere. Pari a avea de pus o întrebare, Imamishi?

— Da, *roshi.* Trebuie să considerăm comerţul drept un lucru nefast?

— Nu comerţul în sine este nefast, ci divinizarea lui. Ţăranul trebuie să-şi vândă orezul şi porcul. Dar dacă pune orezul şi

porcul mai presus de respectul pe care-l datorează celorlalţi, nu merită nici una, nici alta. Un popor care nu trăieşte decât pentru comerţ îşi pierde virtutea şi compasiunea. Ce l-ar putea îndemna să facă acest lucru? Speranţa de a dobândi puterea. Să zicem că a dobândit-o. Înseamnă că nu i-a păsat de suferinţa pe care ea va fi provocat-o altora şi, astfel, a contravenit atât bunului simţ cât şi învăţăturii strămoşilor noştri, spuse pe un ton mai apăsat Omamiro, întorcându-şi ochii spălăciţi către interlocutorul său. El va considera că suferinţa celorlalţi i se cuvine. Ca atare, va abuza de puterea sa. Asta însă nu poate dura. Legea echilibrului va face ca suferinţa să genereze revolta, deci nedreptatea, deci şi mai multă suferinţă.

Bău puţin ceai, pentru a lăsa auditoriului timp să-i asimileze cuvintele şi să aştepte altele.

— Aceste lucruri sunt simple, dar ele se uită, reluă el. Îîn altă ordine de idei, se întâmplă că puterea generează lenea, mai întâi cea a corpului, apoi cea a inimii, apoi cea a minţii. Eşti puternic, şi prin urmare, crezi tu, totul ţi se cuvine, ţie, copiilor tăi şi generaţiilor ce vor descinde din copiii tăi. Astfel creezi nedreptatea, care poartă în ea germenii dezordinii. Tinerii noştri încep să manifeste aceleaşi simptome ale răului ca majoritatea celor din Occident: îşi pierd interesul pentru efort, devin pasivi şi, mai grav, indiferenţi. Abuzul de imagini şi de emoţii artificiale i-a adus în situaţia de a le confunda pe acestea cu realitatea şi de a confunda durerea altuia cu imaginile virtuale ale acestei dureri. Adolescenţii occidentali omoară alţi adolescenţi crezând că moartea este artificială.

Sorbi din nou o înghiţitură de ceai şi continuă:

— Există printre noi şi alţi tineri care, asemenea lui Imamishi, au fost atraşi de eroismul Proiectului Tigrul, dar care nu-i percep în permanenţă urgenta, imanenta necesitate. Ei s-au obişnuit cu un anumit mod de viaţă, iar distrugerea sa poate că îi dezorientează. Ţin să-i asigur pe toţi de compasiunea noastră vigilentă.

O tăcere curtenitoare şi respectuoasă urmă acestei declaraţii. Deşi rămânea impasibil, chipul lui Hitahito părea să exprime un sentiment de plenitudine.

— Cum se explică rătăcirea Occidentului, *roshi*? întrebă un alt tânăr, aflat în cercul al doilea. Şi de ce e pradă rătăcirii doar Occidentul?

Omamiro păru să cugete, apoi se aplecă spre Hitahito, care făcu un gest cu mâna şi dădu din cap.

— Occidentul e marcat de religia sa. Aceasta este contradictorie. Ea spune, pe de o parte, că Dumnezeul său a coborât pe pământ şi, pe de cealaltă, că paradisul — numele pe care-l dă unui loc al fericirii veşnice şi divine — nu se află pe pământul acesta. Cum occidentalii nu sunt siguri că vor ajunge în paradis, se ataşează de bunurile pământeşti ca de nişte bunuri supreme, dar, în acelaşi timp, pretind că trebuie să ajungă acolo în numele Dumnezeului lor. Conform celor propovăduite de religia lor, ei zic că bunurile pământeşti sunt demne de dispreţ şi că Dumnezeul lor le-a spus să le dispreţuiască, însă în clipa în care ajung să le dobândească pretind că asta s-a întâmplat graţie binecuvântării Dumnezeului lor. Când marxismul a biruit în numele celor săraci, religia lor a condamnat marxismul şi a trecut de partea celor bogaţi. Când au biruit cei bogaţi, ea a spus că marxismul trăieşte. Occidentul creştin e o lighioană imposibilă, care vrea, în acelaşi timp, să fie mascul şi să cunoască graviditatea, să fie femelă şi să însămânţeze lumea.

Bău iar puţin ceai şi adăugă:

— Noi am înfruntat şansa armelor. Nu ne-am schimbat sexul ca nişte şopârle.

— Ţara noastră a investit mulţi bani în tehnologie, *roshi,* interveni alt tânăr. Ne-am înşelat, oare, urmând exemplul Occidentului, căruia îi distrugem astăzi tehnologia?

— Nu ne-am înşelat, răspunse Omamiro. Am demonstrat Occidentului că inteligenţa noastră ne îngăduia, în ciuda înfrângerii militare pe care am suferit-o, să fim egalii săi. Unde greşesc unii dintre noi, este când îşi închipuie că această tehnologie e suverana lumii.

— Şi nu este?

Omamiro întoarse capul spre locul de unde venise vocea — al doilea cerc, în umbră.

— Yoishi, tu eşti?

— Eu, *roshi.*

— Poate că n-am fost un învăţător bun, Yoishi. Mi se pare că am dezbătut deja întrebarea ta, în seara când s-a născut fiul tău.

— N-aş suporta un asemenea gând, *roshi.* Iartă-mi, te rog,

zăpăceala şi impertinenţa.

— Am să-ţi răspund din nou, în folosul tuturor celor prezenţi. Ştiinţa şi tehnologia au prelungit durata vieţii. Au adăugat, aşadar, existenţei umane vreo treizeci de ani de mizerie. Tatăl tău a murit în mod glorios, subit, de o hemoragie cerebrală, la vârsta de cincizeci şi opt de ani. Ţi-a lăsat o amintire excelentă. Astăzi, ar fi viu şi infirm, cu capacităţile sale intelectuale diminuate, căci nici un savant n-a învăţat să contracareze urmările scurgerii timpului asupra cărnii noastre. Ţi-ar lăsa o amintire lamentabilă. E destul de probabil, Yoishi, că tu vei muri senil şi că vei lăsa o amintire lamentabilă copiilor tăi, uşuraţi de a nu mai fi nevoiţi să cureţe sub tine şi să-ţi audă prostiile.

Hitahito ridică aproape imperceptibil capul.

— Ştiinţa şi tehnologia, continuă Omamiro, au fabricat milioane de automobile. Rezultatul este că astăzi, în toate oraşele lumii, se circulă cu viteza calului de acum un secol, dar cu cheltuieli mult mai mari. Am înmulţit cu miile canalele de comunicaţie şi tot cu atâta am înmulţit numărul proştilor. Îţi aminteşti că ţi-am spus toate astea, Yoishi? încheie el, cu o notă de nerăbdare.

— *Roshi*, până în ziua cea de pe urmă a vieţii voi mulţumi geniilor rasei mele pentru a mi te fi scos în cale şi voi rămâne umilul tău servitor.

Omamiro dădu din cap şi ridică mâna.

— Dorinţa Tigrului este de a restatornici avântul valului şi înflorirea piersicului.

O lungă tăcere urmă acestei peroraţii.

— Suntem pe cale să biruim, *roshi.* Se poate bănui ce se va întâmpla? întrebă o altă voce din cercul al doilea, categoric cel mai preocupat.

O mişcare a capului lui Hitahito către asesorul său din stânga dădu cuvântul acestuia din urmă. Era un bărbat slab, cu un barbişon argintiu şi ochelari ale căror reflexe îi ascundeau privirea.

— N-aş putea decât să parafrazez cuvintele maestrului nostru, al tuturor. Dacă Proiectul Tigrul izbuteşte lumea va înceta să mai mănânce aer. Bani care nu există. Imagini care nu au nici un conţinut şi care nu înseamnă nimic. Idei mai puţin durabile decât o ploaie de vară. Emoţii mai puţin vrednice de stimă decât nerăbdarea unui ţânc.

Hitahito îşi goli bolul de ceai. Era semnalul că întrunirea luase sfârşit. Se ridică în picioare. Adunarea, de asemenea. În linişte care se aşternu asupra oamenilor, bătrânul rosti:

— Suntem în slujba împăratului.

O jumătate de oră mai târziu, templul era gol. Luna scăpătase. Maşinile plecaseră. Privighetoarea încă mai cânta. Crengile molizilor fremătau în noapte. Lampionul agăţat de frontonul templului continua să se legene. Un călugăr închise uşa, oferindu-şi craniul ras luminii portocalii, sub care luci o clipă. Apoi răcoarea miezului de noapte făcu să amuţească greierii.

41

NEW YORKUL este genul de oraş unde nu există cale de mijloc: nu poţi fi decât slab sau puternic. Hotelurile celor slabi sunt şi mai supravegheate decât ale celor puternici. Dieudonné alesese Plaza. Două intrări, trei restaurante. Asta îngăduia o oarecare supleţe în derularea plecărilor şi venirilor.

Abia instalat în camera sa, telefonă la Paris, fetei de la CNRS căreia îi încredinţase firimiturile de cauciuc.

— Ai găsit ceva?

— Bizar. Arheobacterii care n-ar avea ce căuta pe uscat.

— Arheobacterii?

— Bacterii foarte vechi, care, în marea lor majoritate, se află pe fundul mărilor. Încercăm, în momentul de faţă, să le identificăm pe-ale dumneavoastră.

— Care-s caracteristicile arheobacteriilor?

— Sunt mâncăcioase, răspunse râzând tânăra.

— Adică?

— Halesc orice. Metale grele, de pildă. Şi-s rezistente. Trăiesc şi chiar se simt foarte bine la trei sute de grade Celsius. Mănâncă plumb, cupru, dracu' mai ştie ce.

— Mulţumesc. Te mai sun eu.

Dieudonné îşi frecă bărbia. Vasăzică înfulecau material electric. Electronic. Nu numai banii, ci şi mijlocul lor de transport.

Sângele economiilor, reţelele electronice. Îşi spuse din nou că nu avea nici un fel de sorţi de izbândă. „Sunt singura persoană din lume care ştie despre ce-i vorba”, murmură el. Formă numărul de telefon la care sunase Yagama. Două sunete de

apel, apoi un declic, o bandă, o voce nazală, indubitabil extrem-orientală :

— *Please leave a message after îhe signal.*

— *Scraggy-horse calls Yagama*, spuse Dieudonné cu un accent impecabil. *Call back room four fourteen, Plaza Hotel.*

„Cal costeliv îl caută pe Yagama.” Calul costeliv era o temă rară a filozofiei zen, cunoscută doar de câţiva iniţiaţi. Dieudonné era conştient că îşi asuma mari riscuri. Dar esenţialul era să intre în contact cu spiritele tenebrelor — tactică veche, ale cărei merite îi fuseseră, cândva, lăudate. Când nu cunoşti chipul duşmanului tău, provoacă-l. Pentru a vindeca boala unui prieten sau a unei rude, invocă demonul răspunzător. Îşi frecă din nou bărbia şi coborî să-şi cumpere ţigări. Holul fremăta de paşi înfundaţi, de râsete, de chemări discrete şi frânturi de muzică răzbătând dinspre Oak Room Bar. Minunatul Occident, sigur de puterea sa, în pofida tuturor maşinaţiilor. Dieudonné găsi o tutungerie la trei străzi depărtare, profită de ocazie pentru a adulmeca aerul New Yorkului, amestec stătut de electroni şi iod, apoi reveni la hotel, făcu un duş şi, în ciuda decalajului orar care-i îngreuna puţin picioarele, coborî să bea un pahar la Oak Room Bar.

— Un dry Martini. Uşor agitat. Măslină.

Ronţăia arahide, urmărind ou coada ochiului genul de femei despre care te întrebi dacă o favoare genetică este cea care le-a făcut picioarele atât de lungi şi fusiforme sau dacă o defavoare culturală a generat preferinţa pentru acest tip de gambe, când un chelner în vestă roşie trecu printre mese, întrebând de Mr. Dieudonné. Dieudonné ridică mâna şi telefonul i se aduse la masă.

— *Scraggy horse ?* întrebă o voce.

— *Scraggy horse*, răspunse Dieudonné, destul de surprins.

— Adrien Dieudonné de Montchouart? reluă celălalt în franceză, cu un râs scurt.

— Adrien Dieudonné de Montchouart în persoană. Cu cine am onoarea?

— Hideshi Yagama. Mă căutaţi?

— Am venit anume de la Paris.

— Prea multă onoare! La dispoziţia dumneavoastră.

— Sunteţi departe?

— Vreţi să mă invitaţi la Oak Room, domnule Dieudonné?

— Exact. Am putea merge să cinăm după aceea.
— Cunosc un excelent restaurant japonez pe Park Avenue.
— O să discutăm.
— Îngăduiţi-mi răgazul necesar ca să ajung.
Dieudonné lăsă jos aparatul. Ai naibii de tari, gândi el. Nu se tem să se arate la faţă. Îşi goli Martini-ul şi comandă altul, dar nu se atinse de el. Partidă pierdută. Mă întorc la Paris, declar abandonul şi mă retrag la casa mea din Ariège. Grădinărit, capre, lecturi clasice. Moralul îi scădea văzând cu ochii. În bar intră un tânăr oriental în costum negru, cămaşă bleu, cravată închisă, de bun-gust. Dieudonné îl privi insistent şi ridică braţul, tânărul se îndreptă spre el, îi întinse mâna şi se aşeză la masa lui de parcă ar fi fost o cunoştinţă veche.
— Ce beţi?
— Un gin-fizz.
Yagama îl fixa cu o privire ironică.
— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Dieudonné?
— Reprezint guvernul francez.
— Îmi închipuiam, dată fiind amploarea informaţiilor dumneavoastră.
— Sunteţi participant la acţiune?
— Ce acţiune?
— Demolarea generală.
Yagama izbucni într-un râs tineresc.
— Intervenţie antibiotică, domnule Dieudonné.
Sorbi o înghiţitură de gin-fizz.
— Reacţie normală a sistemului imunitar al omenirii, adăugă el.
— E pentru prima oară când văd un sistem imunitar intervenind cu arheobacterii, replică Dieudonné, nereuşind să împace tinereţea interlocutorului său cu anvergura proiectului pe care îl bănuia.
— Staţi bine cu informaţiile, observă Yagama cu o oarecare surprindere, dând de mai multe ori din cap. Dar asta nu-mi spune ce pot face pentru dumneavoastră.
— Să mă informaţi. Ce vreţi?
— Eu? Nimic. Nu sunt decât un biet novice în slujba celor mai în vârstă decât mine.
— Şi ei ce vor?
— Să restabilească echilibrul, nu-i limpede?

— Distrugând structurile Occidentului? Ale Orientului? Inclusiv ale Japoniei?

— Structuri, domnule Dieudonné? Presupun că vă înfrânaţi un zâmbet când folosiţi cuvântul acesta. Lumea asupra căreia intervin cei mai în vârstă ca mine are tot atâtea structuri câte are o tumoră canceroasă. Proliferează haotic, având drept unic efect, în cele din urmă, distrugerea ţesuturilor sănătoase.

Altă înghiţitură de gin-fizz.

— Cunoaşteţi Japonia, domnule Dieudonné. Nimic din ceea ce vă spun n-ar trebui să vă surprindă.

— Vom interveni. O să vă arestăm.

— E normal să reacţionaţi. S-ar putea chiar ca, până la urmă, să ne arestaţi. Dar binele va fi fost deja făcut.

— Binele? întrebă Dieudonné, dând pe gât Martini-ul.

— Şocul. Lumea se va fi trezit din narcoza provocată de bani, de electronică, de frivolitatea psihotică. Reacţia dumneavoastră va coincide, fără îndoială, cu retragerea noastră.

— Şi dacă ea se va produce mai înainte?

Yagama zâmbi.

— Nu ne puteţi aresta înainte de vreme, domnule Dieudonné. Sunt însărcinat să vă transmit acest mesaj. Abia aţi sosit, nici măcar n-aţi luat încă legătura cu colegii dumneavoastră americani, n-aţi putea să mă arestaţi nici măcar pe mine — eu, un nimeni, un biet amator de electronică. Nu mă puteţi acuza de nici un delict, de nici o contravenţie, n-aveţi nici o dovadă. Mâine, deseară, peste trei zile, voi fi dispărut. Nu voi mai fi decât o amintire. Voi continua să lucrez acolo unde mi se va cere s-o fac. Cât despre arestarea celor mai în vârstă ca mine, sunteţi prea inteligent ca să vă gândiţi la aşa ceva. Nu le cunoaşteţi nici măcar numele. Nu ştiţi unde vor lovi, nici în ce fel. Sunteţi total dezarmat, iar puterea tuturor serviciilor americane e derizorie.

— Vă credeţi invincibili?

— Suntem invincibili, fiindcă suntem neştiuţi, fiindcă avem viclenia muştei şi omniprezenţa vântului. Întoarceţi-vă la Paris, domnule Dieudonné. Reflectaţi. V-am învăţat filozofia noastră. Ştiţi că lupta pe care o ducem e dreaptă.

Francezul fu uluit de incredibila aroganţă pe care-o emana interlocutorul său. Apoi resimţi o arsură; tânărul acesta îl trata ca pe-un serv şi-un înapoiat mintal.

— Aveţi un tupeu fără margini! exclamă el.

— Nu mă faceţi să râd, replică Yagama. Îmi permiteţi să vă invit la cină?

— Nu! răspunse cu bruscheţe Dieudonné, încăpăţânat, conştient de insultă.

— În cazul acesta, adio! spuse Yagama, ridicându-se.

Şi plecă fără ca Dieudonné, rumegându-şi umilirea, să aibă timpul de a formula o replică. Francezul achită nota, ceru să i se servească cina în cameră, urmări posomorât un film la televizor şi se culcă. Pe la 2 noaptea se trezi — din cauza decalajului orar crezu el — şi se duse să privească de la fereastră New Yorkul în repaus. Occidentul o fi, poate, prost, gândi el, dar nu e o gloabă neputincioasă. Mucosul ăla uită că Japonia mi-a dat mai mult de o lecţie. Dacă e să murim, o vom face cu sabia în mână.

Genul acesta de hotărâre eroică se spulberă însă a doua zi dis-de-dimineaţă. Un telefon de la Paris îl informă pe Dieudonné, că agentul care fusese trimis la adresa corespunzătoare numărului de telefon de la Tokio, determinat după apelurile lui Yagama, încasase o chelfăneală care îl expediase la spital.

— Se pare că seamănă cu o conopidă, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Ce facem?

— Nimic, deocamdată, răspunse Dieudonné.

42

SILUETA UNEI FEMEI GOALE se aşeză pe marginea patului, în întuneric. Întinse braţul spre noptieră şi aprinse discret o ţigară. Flacăra brichetei îi lumină pântecele şi cutele, poate prea numeroase, care-l brăzdau.

— Deja? murmură vocea bărbatului culcat lângă ea.

— N-am fumat de aseară.

— Voiam să spun, te-ai trezit deja?

— Sexul îmi reduce nevoia de somn.

Bărbatul, până atunci ghemuit pe-o parte, se întinse. Puse o mână pe coapsa femeii.

— Nu cumva eşti obsedat sexual, Anthony? întrebă ea. De trei ori! Nu credeam că e cu putinţă.

— Poate că aveam chef să te las gravidă.

— N-ai copii?

— Ba da, câţiva.

— Câţiva! Câţi?

— Sincer vorbind, nu-s sigur. Doi cu nevastă-mea, patru, sau trei, sau cinci cu alte femei, ce contează!

— Imaginea perfectă a iresponsabilităţii. Nu ţi se pretind bani?

— Ar trebui să se facă dovada.

— Se poate face.

— Ar merita osteneala, desigur, dacă aş fi bogat. Dar nu-s. E lucru ştiut, rosti el cu o urmă de zeflemea în glas, în timp ce mângâia pântecele femeii, că numai oamenii săraci fac mulţi copii.

— Faci întotdeauna dragoste cu atâta pasiune?

— Nu.

— înseamnă că eu sunt cea care... scuze. Atunci, de ce, în noaptea asta?

El se ridică în capul oaselor.

— O oarecare revoltă, fără îndoială. Absurditatea celor întâmplate ieri. Bancnotele alea inexistente care pluteau în jurul nostru. Nebunia lumii, din ultimele două săptămâni. Şi spectacolul nefericirii tale, Valerie. Dă-mi şi mie o ţigară.

— Spectacolul nefericirii mele? exclamă ea, întinzându-i o ţigară.

El îşi înăbuşi un râs ironic.

— Caracteristica adevăraţilor nefericiţi este de a nu şti că sunt nefericiţi. În Statele Unite, abolirea sclaviei a fost cea care i-a făcut conştienţi pe copiii şi nepoţii sclavilor de suferinţele părinţilor lor. Tu erai o sclavă, Valerie. Sclava masturbaţiei prin modem cu amanţi imaginari, cărora nu le-ai simţit niciodată mirosul, gustul, alunecarea între coapsele tale. O nefericită călugăriţă electronică, o Maică Tereza fără iluminare, incapabilă să înţeleagă ce înseamnă celălalt. Ei bine, cu deplorabilul meu instinct cavaleresc, am simţit nevoia să te eliberez.

Se sprijini pe pernă şi îşi aprinse ţigara. Fu rândul ei să-i răspundă cu un râs ironic.

— Şi-ai crezut că mă eliberezi vârându-ţi chestia în vaginul meu? Sună ca o replică din anii douăzeci. Ar trebui să figurezi într-o vitrină de la British Museum! *Macho* arhaic. Genul de mascul care-şi imagina că socoteala lui era paloşul fermecat Excalibur!

— Ceea ce nu te-a împiedicat să ai orgasm mai mult de trei ori, replică el.

— Excesul e întotdeauna excitant. Exces, excitant, cuvintele

sunt apropiate. Şi de ce simţi nevoia, pentru a-ţi justifica priapismul, să vânturi idei grandioase? Revolta, zici? Revolta contra ce? Eşti încă tânăr, nu trăieşti în mizerie, te bucuri de o sănătate...

— Moartea. Traversăm mlaştinile morţii, nu-ţi dai seama? O lume întreagă e pe cale să moară. Banii. Imaginile. Chiar în momentul ăsta, sute de milioane de oameni agonizează. Sunt vii şi se dau jos din pat ca să se ducă să urineze, dar lumea lor este moartă, iar ei privesc cu tot atâta incredulitate descompunerea care-i înconjoară, ca oamenii din satele inundate care-şi văd masa din sufragerie ducându-se pe firul apei.

Ea izbucni în râs.

— Vrei să pui scrumiera între noi? o rugă el.

— Dar... iarăşi eşti în erecţie! constată ea.

— Dacă nu vezi nici un incovenient, Valerie, am să te călăresc din nou.

— Nici să nu te gândeşti. Abia mai pot să mă mişc.

— Am să te consider persoană handicapată şi-am să te violez. Am să fac să-ţi explodeze păsărica şi sânii! rosti el cu voce scăzută, strecurându-şi o mână între coapsele ei şi sugându-i uşor sânul drept.

— *Lord!* şopti ea, pipăind fără a-i veni să creadă sexul pe care începea să nu-l mai cunoască de atâta descoperire a realităţii.

Răstignită, rătăcită în topografia propriului ei corp, în răstimpuri mirându-se că sexul masculin nu-i traversa intestinele şi stomacul pentru a-i ieşi pe gură, înecată de aburii transpiraţiei, în cutele cearşafului şi-ale trupului care-o pistona ca un iepure, aşteptându-se ca arteziene de lapte să-i ţâşnească din sâni şi ea să-l nască pe Anthony, pentru a-l alăpta în timp ce o penetra, redusă la ceea ce refuzase să fie deşi o dorea în mod mistic, Valerie îşi dori un al doilea iubit, care să o elibereze de prezenţa exclusivă a lui Anthony Sallwaite. Şi, la al patrulea lor orgasm, aproape desăvârşit, ţipă, plânse, îşi trase de păr amantul şi-l strânse în braţe, cu torsul scuturat de spasme.

— Anthony! Anthony! Anthony! Asta-i tot ce există pe lume? bolborosi ea.

Readormiră şi se sculară pe la amiază.

— Ştii maxima lui Mae West? întrebă el, venind de la duş.

Ea continua să-şi contemple pantofii, nevenindu-i să creadă că picioarele care aveau să-i încalţe erau aceleaşi ca în ajun.

Apoi privirea îi alunecă spre patul vraişte.

— Nu, răspunse ea fără chef.

— Too much of a good thing can be wonderful! spuse e. Ea izbucni în râs şi, în acelaşi timp, se gândi că, de fapt, nu-l iubea pe Anthony Sallwaite. O copleşise peste măsură. Nu mai lăsase visului nici cel mai mic interstiţiu prin care să se strecoare.

„Îl urăsc, de fapt. Îl urăsc”, îşi spuse.

43

SFÂRŞIT DE CONVERSAŢIE între Adrien Dieudonné şi preşedintele Republicii franceze, către ora 4 a după-amiezei, la telefonul consulatului general.

— Aproximativ o şansă la o mie, răspunse cu voce posacă Dieudonné la întrebarea care i se pusese.

Apăsă în mod indiscret pe butonul care permitea celorlalte persoane prezente să asculte convorbirea. Dutertre, care abia sosise la New York, şi Baeker, consulul, încetară orice mişcare.

— Îţi arde de glumă, replică preşedintele.

Dieudonné şi-l imagină cu ochii scăpărând de mânie.

— Dacă Occidentul e atât de vulnerabil, înseamnă că-i condamnat.

O clipă de tăcere la celălalt capăt al firului.

— Recunoaşteţi, domnule preşedinte, că dădea semne grave de boală, reluă Dieudonné, aprinzându-şi o ţigară. Am meritat scărmăneala. Corupţie de sus până jos. Judecători, miniştri, oameni de afaceri, prefecţi de poliţie, politicieni arestaţi. Ştiţi foarte bine. Comunicaţii care s-au lăbărţat pe toată planeta cu viteza luminii, telecomunicaţii de natură să provoace psihoze bacteriilor. Lumea e inundată de fantasme, în timp ce câţiva barosani trag sforile şi fac lovele în prostie. Credeţi că Montesquieu aşa ceva visa?

— Dieudonné! urlă preşedintele. O să fim decenii în şir servitorii unei bande de călugări fascişti! Îndrugi palavre de servitor! Îmi raportezi că un japonez care n-a împlinit nici douăzeci de ani a venit să-ţi spună că nu poţi face nimic — fatalitate! — şi dumneata te supui, gata să suporţi toate insanităţile acestor integrişti budişti?

— Găsiţi pe altcineva în locul meu, răspunse Dieudonné, provocator.

Dutertre şi Baeker făcură ochii mari. Câtă dezinvoltură!

— Nu, eu te consider pe dumneata, şi numai pe dumneata, răspunzător!

— Răspunzător de soarta Occidentului? Eu? Eu singur? CIA, FBI, NSA n-au reuşit să împiedice nici o clipă acţiunile acestor călugări. Credeţi că voi reuşi eu? De unul singur? Mă luaţi drept Roland la Roncevaux?

Râs sec şi amar al preşedintelui Republicii franceze.

— Ai s-o faci, Dieudonné, acum sunt sigur.

— De ce sunteţi sigur?

— Eşti disperat. La capătul răbdării. N-ai s-o faci pentru patrie. Nici pentru mine sau pentru vreo cauză nobilă. Ai s-o faci din orgoliu.

— Poate, răspunse Dieudonné.

Comunicaţia fu întreruptă. Ataşatul de la cifru îl privea pe Dieudonné fără a-i veni să creadă ce auzise. Viaţa nu e destul de plină de accidente de acest gen. Dieudonné se ridică pentru a părăsi biroul.

— Credeţi că se va reuşi? întrebă ataşatul.

— Ce anume? zâmbi Dieudonné. Să vi se salveze leafa?

Şi îl luă la dejun pe Dutertre. Începuse să-l simpatizeze pe acest fals golan. Simpatie de natură paternă, fără îndoială. Nu se împăcase niciodată cu gândul că nu avusese un fiu. Simţea o anumită satisfacţie să-i împărtăşească lui Dutertre o experienţă atât de ieşită din comun ca a lui. Uşoara euforie pe care i-o inspira acest sentiment de superioritate se risipi, totuşi, sub un şoc neplăcut.

— Întindeţi prea mult coarda, spuse Dutertre. Încă un pic şi v-aţi ars.

— M-am ars? exclamă Dieudonné. De unde ştii dumneata?

— Ştiu. Baudrier crede că sunteţi un poet. Mi-a dat ordin să mă întorc. I-am răspuns că, pentru moment, dumneavoastră sunteţi superiorul meu. Toate serviciile cer capul dumneavoastră. Nu vă mai ţine decât un singur fir, cel al preşedinţiei. Trageţi mult prea tare de el.

Dieudonné îşi pierdu pofta de mâncare.

— Vreţi să vă spun ce gândesc eu, de fapt? reluă Dutertre. Nu este atât vorba de faptul că partida e dificilă, cât de acela că dumneavoastră n-aveţi chef ca budiştii s-o piardă.

Dieudonné îşi înghiţi un zâmbet amar.

— Nu e cu totul fals, admise el. E ideea lui Baudrier?

— Nu, a mea.
— Şi? Mai departe?
— Cum nu aveţi tragere de inimă, nu aveţi nţci imaginaţie. Deci, nu aveţi idei. Totuşi, n-am traversat Atlanticul, doar ca să depistăm un tip oarecare, ca nişte ajutori de băgători de seamă de la Quai d'Orsay.
Dieudonné reîncepu să mănânce, încet, tulburat.
— Şi ai dumneata vreo idee?
— Contra unor asiatici, e nevoie de alţi asiatici, declară Dutertre. Nici dumneavoastră, nici americanii nu veţi ajunge la nici un rezultat folosind mijloacele clasice. Sunteţi în urmă cu un război.
— Care alţi asiatici? întrebă Dieudonné.
— Chinezii.
— Chinezii? strigă Dieudonné. Dar n-am nici o autorizaţie să...
— Cereţi-o, rosti cu putere Dutertre pe un ton aproape imperios. Trebuie neapărat să mergem la Beijing cât mai degrabă.
— Eşti bolnav, replică Dieudonné fără convingere.
Se reîntoarseră, totuşi, la consulat. După-amiaza fu petrecută la telefon. Abia pe la 9 seara un apel de la preşedinţie îl informă pe Dieudonné că guvernul chinez accepta să-l primească, în cel mai scurt termen, pe emisarul personal al preşedintelui Republicii franceze. Ultimul Concorde plecase; îl luară pe cel de a doua zi, cu destinaţia Paris, şi, două ore mai târziu, plecară mai departe chiar cu aparatul prezidenţial. Timpul îi zorea. Aproape că-i simţeau în ceafă răsuflarea.
În avion, pe când Dutertre încerca zadarnic să-şi întindă în voie picioarele lungi, Dieudonné scoase din geantă o tăietură din *New York Times*, numărul din ajun, pe care nu avusese încă timp s-o citească.

RĂZBOIUL PSIHOLOGIC ESTE DE ORIGINE ORIENTALĂ susţine un istoric de la Harvard.

Acţiunile subversive care afectează în momentul de faţă întreaga lume şi ameninţă să destabilizeze mai multe guverne de pe cele cinci continente sunt de inspiraţie filozofică, iar aceasta inspiraţie pare a-şi avea obârşia în Asia. Ţintele lor sunt expresiile verbale ale puterilor politice, sub forma lor electronică, mai cu seamă televizuală. Dar şi expresiile electronice ale diferitelor culturi, sub forma video,

au făcut obiectul unora dintre operaţiile de subversiune cele mai eficiente pe care lumea ar putea să şi le imagineze. Cel puţin, aşa consideră Dr. Owen T. Mahboub, profesor de istorie la Universitatea Harvard şi specialist în studiul culturilor asiatice. Mahboub evidenţiază, în analiza sa, două puncte esenţiale: distrugerea credibilităţii electronice a comunicaţiilor, sub toate formele lor, şi deriziunea. Toate incidentele survenite în cursul ultimelor săptămâni tind să ridiculizeze declaraţiile şefilor de stat aparţinând unor culturi atât de net diferite unele de altele ca Iranul şi Statele Unite, fără a cruţa nici Europa, nici Americile, nici Asia. „Avem de-a face cu oameni, fără îndoială puţini la număr, care se consideră desprinşi de scena internaţională şi care au adoptat o atitudine superioară, aristocratică şi sarcastică faţă de sistemele instituite. Această atitudine duce cu gândul la cea, de ascendenţă anarhistă, a dadaiştilor de după primul război mondial, dar şi mai mult la cea a budiştilor de obedienţă zen", declară Dr. Mahboub. „Se poate descifra în ea o voinţă de hegemonie prin intermediul distrugerii, care mi se pare a reflecta un curent filozofic de natură să înflorească într-o cultură în acelaşi timp ameninţată şi relativ liberă. Exclud din numărul posibililor suspecţi budismul tibetan, prea ocupat cu rezistenţa opusă puterii comuniste. Cred că budismul indian al Marelui Vehicul şi budismul singalez al Micului Vehicuil trebuie, de asemenea, excluse din rândul suspecţilor, deoarece cultivă, ambele, valori cărora deriziunea le e străină. Singurul budism care mi se pare capabil să genereze operaţii în mod atât de subtil şi eficient subversive este budismul zen japonez, care a strălucit întotdeauna printr-un simţ superior al ironiei şi un spirit care, în expresiile sale cele mai originale, se înrudeşte cu nihilismul occidental", susţine Dr. Mahboub. „Simţul ironiei, la aceşti terorişti, poate fi evaluat după faptul că se folosesc de tehnicile cele mai avansate pentru a distruge tehnologia care susţine sistemele politice şi sociale din întreaga lume." „După părerea mea", conchide Dr. Mahboub, „investigaţiile întreprinse de statele ce fac obiectul actualului terorism trebuie să încerce să stabilească dacă nu cumva la originea războiului psihologic în curs se află o falangă derivată din budismul nipon. Ea ar putea fi sprijinită de mijloace materiale

considerabile, de felul celor pe care numai Japonia le poate furniza în ziua de astăzi.”

Dieudonné întoarse capul spre Dutertre, care adormise ţinând încă mâna pe cupa de şampanie. Îl privi îndelung. Da, i-ar fi plăcut, într-adevăr, să-l aibă drept fiu.

44

SPRE AMIAZĂ, cerul se acoperi de rufe murdare şi o ploaie furioasă, ca o femeie care zgârie, biciui Jersey City. Oraşul, deja nu prea colorat, viră pur şi simplu pe-un gri funebru, mânjit cu maro. Prin ferestrele morgii, care dădeau spre spatele arţăgos al unor antrepozite de mobilier de birou, şi pe deasupra unui teren de parcare, Robbie desluşi semnele anunţate în Scripturi. Exact care semne şi care Scripturi, n-ar fi fost în stare să spună, însă inima unui om nu poate să se înşele: hidoşenia asta nu putea fi decât preţul răului şi-al păcatului. Preţ de o clipă, avu imaginea de vis a unor pajişti presărate cu cireşi înfloriţi, printre care se plimbau sufletele curate, sub un cer de azur incandescent. Nu cunoştea nici originea acestei viziuni, poate imagini întrevăzute într-o biserică (sau în vreun film?), dar, era sigur de asta, sufletele curate nu-şi târau în nici un caz paşii prin această spălătorie jegoasă.

Există momente ale zilei şi ale săptămânii în care se moare mai mult decât în altele. Astfel, sfârşiturile de săptămână sunt, în general, calme, accidentele rutiere reîncepând doar duminică noaptea. Lunea, predomină sinucigaşii. Fără îndoială fiindcă le displace să strice un weekend. Cele mai puţine intrări la morgă se înregistrează la ora prânzului. Cei care mai sunt încă în stare să se hrănească singuri mănâncă, iar cei care au dat în primire sunt lăsaţi să aştepte până ce iau masa viii. Robbie avea deci oarece timp liber pentru a reflecta şi, de fapt, reflecta mult, de când murise Mafalda. De Nella avea grijă, contra cost, o vecină, şi fetiţa părea foarte mulţumită la Mrs. Pamfrey, a cărei bucătărie era întotdeauna plină de prăjituri. Aşa că Robbie dispunea de şi mai mult timp pentru a reflecta.

Adevărul era că o fiinţă înzestrată cu o fărâmă cât de mică de simţ moral nu mai putea să trăiască în lumea asta, al cărei sfârşit era, în mod incontestabil, aproape. Mai multe scenarii posibile ale acestui eveniment îl obsedau pe Robbie, fără ca el să se poată hotărî să tranşeze în favoarea unuia dintre ele. Cel

mai frecvent comporta o strălucitoare apariţie a Domnului pe bolta cerească, înconjurat de miriade de îngeri. La un gest divin, morţii ieşeau din morminte şi începea Judecata de pe urmă. Dar această interpretare a Apocalipsei era întrucâtva prea administrativă pentru gustul lui Robbie şi ea ceda repede locul unei puneri în scenă mult mai spectaculoase. Un scurtcircuit stingea soarele, apoi stelele, într-un vacarm celest intolerabil. Motivele acestui vacarm rămâneau obscure. Dar, în sfârşit, misterele erau mistere şi, oricum, flăcări izbucneau din scoarţa Pământului şi nu mai rămânea piatră pe piatră în nici un oraş din lume, inclusiv în Jersey City. Oamenii urlau fără încetare, în beznă. După care, Domnul îşi făcea apariţia reglementară, cu îngerii în fundal. Morţii începeau să se agite, chiar şi în sertarele morgii, şi urma Judecata de apoi. Era, deja, ceva mai bine, dar nu destul.

Robbie cultiva şi alte reprezentări, chiar mai impresionante. De exemplu, o revărsare înspăimântătoare de diavoli gheboşi şi rânjiţi, în toate oraşele lumii, în timp ce răsunau trâmbiţele arhanghelilor. Ultimii oameni vii de pe Pământ erau vânaţi şi muşcaţi cu sălbăticie de aceste creaturi hidoase, până la apariţia tunătoare a Domnului, într-o lumină de neîndurat.

În orice caz, înţelepciunea îndemna la reculegere în rugăciune şi la purificarea salvatoare. Dar unde? Robbie urmărise timp de mai multe zile emisiunile religioase de la televizor; comandase chiar şi emisiuni în virtual, în Gospel 5, care te făceau să traversezi, în trei dimensiuni, împărăţia Morţilor, înainte de a ajunge la splendoarea Paradisului, dar găsise aceste imagini cam fade. Şi-apoi, toate acestea erau ceva impersonal şi solitar. Nu puteai să-ţi cauţi mântuirea în solitudine. Pentru asta era nevoie de o viaţă comunitară.

O viaţă comunitară! Lumină! Robbie se gândi, pe dată, la Pocăiţii Apocalipsei, care se retrăseseră în Utah pentru a se pregăti de ceasul cel de pe urmă în ritualuri purificatoare. Ah, da, Pocăiţii Apocalipsei! O va lua cu el pe micuţa Nella şi, amândoi, se vor reculege sub ultimele raze ale soarelui, înaintea ordaliei finale, aşteptând să străbată poteca îngustă care-i va aduce de la căinţă la tărâmurile divine ale izbăvirii şi-ale păcii cereşti.

Robbie se foi în fotoliu şi-şi scărpină bărbia ţepoasă. Cum ploaia încetase, un ochi senin scăldă într-o lumină galbenă zidul

antrepozitelor. Întâmplare meteorologică pe care Robbie o interpretă fără ezitare ca fiind încuviinţarea Cerului. Sună la informaţiile naţionale şi obţinu numărul Pocăiţilor Apocalipsei.

— Pocăiţii Apocalipsei? întrebă el cu vocea sugrumată de emoţie, de parcă ar fi chemat-o pe secretara Sfântului Petru la ghişeul de la poarta raiului.

— Da.

— Aici Robbie Cashman. Vă telefonez din Jersey City.

— Da?

— Aş vrea să mă alătur comunităţii dumneavoastră. Ce trebuie să fac?.

— Sunteţi în virtual?

— Da.

— Puteţi conecta vizualul dumneavoastră pe realitate?

— Desigur, scuzaţi-mă. y

— Nici o problemă, frate.

Robbie se grăbi să ia o atitudine degajată şi efectuă manevra cerută.

— Mulţumesc, acum te văd.

— Eu însă nu vă văd, spuse Robbie, care nu observa în vizeta sa decât imaginea unor flăcări ce mistuiau silueta unui călugăr cu mâinile împreunate, în timp ce o lumină irizată sclipea deasupra acestei incinerări aparent perpetue.

— Nu mie mi te adresezi, frate, răspunse vocea, pe care Robbie putu s-o identifice ca fiind cea a unui negru relativ tânăr, care locuise în sud, dar, cu siguranţă, şi la New York sau pe Coasta de Est. Te adresezi comunităţii. Eu nu-s decât un companion printre alţii. Nu e necesar să mă vezi. În pocăinţă, înfăţişarea noastră fizică nu mai are importanţă.

— Înţeleg, zise Robbie, un pic necăjit că identitatea sa fizică trebuia să dispară chiar înaintea intrării lui în împărăţia Cerurilor.

— Vrei să ni te alături, frate?

— De-asta vă telefonez.

— Eşti creştin, frate?

— Da.

— De ce credinţă?

— Baptist.

— Avem mulţi baptişti printre noi, frate.

Această insistenţă asupra fraternităţii îl agasă pe Robbie. Nu

era cu adevărat rasist, dar, în sfârşit, negroteiul ăsta prea îşi făcea de cap.

— Ce trebuie să fac?

— Exact ceea ce eşti pe cale să faci, frate, să răspunzi la întrebările noastre. Ce meserie ai?

— Sunt contabil

— Contabil la ce întreprindere, frate?

— La morga din Jersey City.

— Eşti proprietarul casei în care locuieşti?

— Da.

— Eşti căsătorit?

— Nu.

— Ce vârstă ai?

— Patruzeci şi şase de ani.

— Ai patruzeci şi şase de ani şi n-ai fost niciodată căsătorit, frate? întrebă Pocăitul cu o uşoară notă de mirare în glas.

— Aveam o prietenă.

— Ai părăsit-o?

— M-a părăsit ea. Nădăjduiesc că-i în Cer.

— Sufletele curate şi pocăite sunt hărăzite Cerului, frate. Fii sigur de asta.

— Tocmai, era pocăită.

— A făcut parte din confreria noastră?

— Nu, vreau să spun că se căia pentru păcatele ei, şi ultimele săptămâni pe care le-am petrecut împreună au fost caste.

— Înţeleg. Pentru început, frate, va trebui să obţii un certificat de evaluare a casei tale, precum şi a tuturor bunurilor materiale pe care le posezi, şi să-l legalizezi la un notar.

— Pot să te-ntreb de ce?

— Cum să nu, frate. Pentru a ne asigura autonomia în Jericho Valley şi pentru a ne apăra de atacurile slujitorilor diavolului, trebuie să ne asumăm cheltuieli materiale. Fiecare frate şi fiecare soră contribuie pe măsura mijloacelor sale.

Robbie deveni brusc conştient că, în fiecare secundă a acestei convorbiri, enigmaticul său interlocutor îi urmărea în vizetă expresia. Se putea chiar ca imaginea din vizetă să fie proiectată pe un ecran uriaş de la sediul Pocăiţilor Apocalipsei şi analizată de o echipă de psihologi. Asta îl făcu să se întrebe, pentru o clipă, asupra alegerii pe care-o făcuse. Poate că existau alte asociaţii de pocăiţi, mai primitoare şi mai puţin interesate de

disponibilităţile materiale ale aderenţilor. Se felicită, oricum, pentru celebra impasibilitate a feţei lui întreţinută de grosimea şoriciului său facial.

— Pari a sta pe gânduri, frate?

— Mă gândeam, într-adevăr. Confreria acceptă copii?

— Bineînţeles. Ai copii?

— O am în întreţinere pe fetiţa prietenei mele.

— Înţeleg. Eşti tutorele ei?

— Da.

— În cazul acesta, nu uita să ne trimiţi şi un certificat de evaluare a moştenirii copilului.

— Mda, răspunse Robbie, spunându-şi că se vorbea cam mult despre bani la un prim contact cu Pocăiţii Apocalipsei.

— Prezenţa Domnului fie cu tine în seara asta, frate.

— Mulţumesc, răspunse Robbie, întrerupând puţin prea brutal comunicaţia. Nişte escroci! mormăi el, profund deziluzionat.

Tocmai fuseseră aduşi patru puştani care se revolverizaseră pe rupte în zorii zilei, la ieşirea dintr-un local de noapte. Robbie examină feţele juvenile, încremenite de moarte. Trei băieţi şi o fată. Aveau să ajungă în iad?

45

ZECE OAMENI alcătuiau detaşamentul special, desemnat de generalul McLane pentru a cerceta, în sfârşit, starea cablurilor prin care se transmisese trucajul care înlocuise discursul prezidenţial pe tronsonul dintre regia finală şi staţia de retransmisie spre sateliţi (decizia de a interveni în fine la locul faptei avusese nevoie de treizeci şi trei de ore de deliberări). Oamenii coborâră unul după altul, în ţinută de luptă şi cu talpa şovăitoare, fusceii fixaţi în peretele puţului ce ducea la tunelurile prin care treceau cablurile cu pricina. Aceste tuneluri, parcimonios luminate, aparţineau reţelei de canalizare a Washingtonului. Ca toate canalele, erau construite pe un modul de secţiune ovală, betonat, cu trotuare de inspecţie, late de cincizeci de centimetri, de-a lungul pereţilor. Sub bordurile trotuarelor clipoceau apele uzate, care cărau excrementele umane, resturile menajere şi miile de litri de detergenţi casnici spre staţiile de epurare şi, de acolo, în Potomac. Cablurile străbăteau tunelurile, la un metru şi jumătate deasupra trotuarului.

— Rahat! strigă unul dintre oameni.
— Ce-i?
— Un şobolan!
— Unde?
— I-am făcut vânt în zoaie.
— Cică în canalele astea sunt uneori pitoni şi crocodili.
— Atunci n-ar trebui să mai fie mulţi şobolani, glumi altul.
— De un' să vină crocodili?
— Puii pe care turiştii îi aduc din Florida şi care ajung să crească într-atât, încât trebuie să-i arunce la budă înainte de-a le hali copiii.
— Aprindeţi toate lanternele, ordonă locotenentul Jeff Longo, care comanda detaşamentul Nu se vede mai nimic. Şi căscaţi ochii. Un indiciu infim poate fi revelator. Dan, controlează centimetru cu centimetru starea cablurilor. Asta-i misiunea noastră. Să reperăm locul în care apare, cu siguranţă, o derivaţie sau o ruptură.
Nu parcurseseră nici zece metri, în şir indian, când soldatul din frunte murmură:
— Dumnezeule sfinte! Ce-i asta?
îşi aţinti lanterna asupra unei apariţii neaşteptate. La câţiva metri în faţă, doi omuleţi metalici ce păreau a fi montaţi pe rotile, ca jucăriile inspirate de „Războiul stelelor” şi alte trăsnăi, îi fixau cu ochi luminescenţi. Un bec roşu clipea în fruntea fiecăruia din ei, dacă li se putea atribui o frunte acestor androizi înalţi de vreo şaptezeci de centimetri.
— Opriţi-vă! ordonă locotenentul Longo. Chestiile astea sunt, poate, înarmate.
Cei zece oameni rămaseră nemişcaţi cu privirile la androizi, în timp ce o spaimă amestecată cu stupoare punea stăpânire pe ei încetul cu încetul. Aşteptară astfel câteva minute bune, înghiţindu-şi saliva.
— Putem sta aşa până mâine dimineaţă, zise cineva. Mă duc să văd ce-i.
— Mai întâi să tragem în ei, opină altcineva.
— Nu. Nu trebuie să-i deteriorăm! strigă locotenentul.
— Atunci, să tragem la picioare, zise cel care vorbise primul.
— Bine, trageţi la picioare dacă puteţi să ochiţi ca lumea. Phil, tu eşti bun trăgător, încearcă-ţi norocul.
Şi, mereu, afurisiţii ăia de ochi fosforescenţi şi luminiţele roşii

care clipeau în mod neregulat. Poate că blestemăţiile astea erau încărcate cu proiectile atomice, gaze toxice sau Dumnezeu ştie ce. Pe locotenentul Jeff Longo îl încercau frământările unui cruciat, făcându-l să evoce banalităţi ca „Stârpirea răului”, .Apărarea patriei”,,Atitudinea curajoasă”.

Phil puse un genunchi în pământ şi, cu pumnii împreunaţi, ochi zgaibaracele androidului cel mai apropiat. Glonţul nimeri drept în ţintă. În mod bizar, beculeţele ambilor androizi se stinseră simultan şi un nor gros de fum alb ieşi din toracele intruşilor, care se întoarseră la dreapta, apoi la stânga, şi sfârşiră căzând în apa neagră a canalului. Din păcate, curentul îi ducea în direcţia în care înainta detaşamentul. Trei oameni se aruncară în apă, dacă se putea numi apă, încercând să-i ajungă din urmă.

— La dracu'! Trebuie să-i prindem cu orice preţ! urlă locotenentul Longo, plonjând.

Alţi trei săriră, după el, în lichidul infect.

Cinci sute de metri mai la vale, izbutiră să pună mâna pe cele două maşini. Micile pocitanii erau însă astfel concepute, încât se paradeau singure de cum le atingeai. Trei sau patru ansambluri nelămurite se pierdură, astfel, în reziduurile de materii fecale şi urină amestecate cu scursori de carne alterată şi zoaie provenind de la băile pudeilor. În ciuda temperaturii glaciale a apei dubioase, piesele frigeau. Dar partea cea mai rea urmă abia după aceea. Când cei şapte oameni, şiroind de lături, reuşiră să se caţăre înapoi pe trotuarul de inspecţie, bocancii uzi leoarcă alunecau pe beton. De cum lăsară jos prada — două cutii de metal şi plastic pline cu Dumnezeu ştie ce mecanisme infernale —, aceasta emise un mic zgomot suspect în clipa următoare, jeturi albe şi lipicioase ţâşniră din infamele obiecte, şi oamenii se pomeniră încolăciţi de macaroane ca o pastă de dinţi ejectată de nişte tuburi apucate de pandalii. Porcăriile dracului ţinteau feţele, şi încă atât de bine, încât locotenentul, orbit, îşi pierdu echilibrul şi recăzu în supa de rahaţi, de unde nu fu scos decât cu mare greutate de oamenii săi. Cu mare greutate, într-adevăr, căci pseudopasta de dinţi se întărea cu o rapiditate nebănuită, imobilizându-i pe oameni în legături dintr-un soi de plastic elastic de care le era cu neputinţă să se descotorosească. Detaşamentul ar fi rămas acolo cine ştie cât timp, dacă unul dintre soldaţi n-ar fi avut prezenţa de spirit să

cheme ajutor prin *talkie-walkie.*

În sfârşit, întăririle sosiră. Membrii detaşamentului fură eliberaţi, cu ajutorul cuţitelor, şi retrimişi la suprafaţă, buimaci, gâfâind, uzi până la piele şi şiroind de mizerii.

Între timp, cutiile pescuite cu atâta trudă explodară într-un miriad de bucăţele, care recăzură în canal, în timp ce locotenentul Longo urla de ciudă. Nu se mai putu recupera aproape nimic din androizi.

Amănuntele acestei expediţii nefericite fură ţinute secrete, în ciuda intensităţii cercetărilor, abia trei zile mai târziu un detaşament reuşi să descopere punctul în care cablul de transmisie fusese alterat. Un contor Geiger plimbat fără încetare de-a lungul cablului indică o radioactivitate puternică imediat în aval de releul de emisie, un component electronic care, la ieşirea din regie, relua impulsurile electrice care-ar fi trebuit să dirijeze emisia originală către staţia de transmisie hertziană. Cablul fusese retezat în mod invizibil de radiaţii ionizante foarte puternice. Era aproape sigur că emisia-pirat fusese injectată în restul reţelei, rămas intact, cu ajutorul unui solenoid inclus într-unui din androizi.

— E echivalentul lui Pearl Harbor, spuse, în lipsă de alte clişee, generalul Elijah Peck, când i se prezentară rezultatele anchetei. Îi telefonă imediat preşedintelui Thorpe pentru a-l sfătui să evite orice apariţie la televiziune.

— O să avem de furcă, preciză el. Voi discuta despre asta cu dumneavoastră între patru ochi.

Prima reacţie a specialiştilor de la Pentagon fu panica: li se furaseră, cu siguranţă, „pistoalele cu rahat”, SFG-urile sau *Sticky Foam Guns* pe care laboratoarele Sandia le puseseră la punct în 1994. O anchetă fu imediat declanşată pentru a se controla inventarele arsenalelor militare şi ale magaziilor laboratoarelor Sandia, precum şi cele ale depozitelor Gărzii Naţionale, care fusese deja echipată cu aceste arme. Şase ore mai târziu, inventarele erau comunicate Pentagonului: nu lipsea nici un singur SFG, nici o singură canistră cu substanţă activă. Consternarea urmă panicii, după ce laboratoarele Sandia analizară o mostră din plasticul care îi imobilizase pe oamenii generalului McLane.

— Nici o legătură cu formula noastră. Asta e, dacă se poate spune, mult mai eficace.

— Mai eficace? repetă pe un ton neîncrezător locţiitorul generalului Peck.

— E polistiren expandat cu adaos de clei. Credeţi sau nu, dar se întăreşte mai repede şi lipeşte mai bine. O să studiem această formulă, pentru că-i foarte interesantă.

— Sfinte Sisoe! murmură ofiţerul, punând la loc receptorul.

O conferinţă fu convocată de urgenţă. Ea începu pe un ton funebru şi, trei ore mai târziu, sfârşi într-o atmosferă aproape voioasă. În afara restaurării unei Rusii revanşarde, un al doilea pericol se ivea la orizont. Nu mai era de glumă. Trebuia ca, începând din această clipă, Congresul să acorde armatei credite mai generoase, mult mai generoase. Fu nevoie, totuşi, de încă o expediţie, pentru a efectua examenul şi inventarul pagubelor suferite de cabluri. Treburile astea nu-s chiar atât de simple, ce să-i faci.

46

TREI TURIŞTI SE OPRIRĂ pe poteca de munte ce ducea spre cabana unde se serveau gustări pentru cei veniţi să contemple apele de un albastru ideal ale lacului Louise, din parcul naţional Banff, în inima provinciei canadiene Alberta.

— Sunt, cu adevărat, apele cele mai albastre din lume, spuse unul dintre ei, exprimând o admiraţie de netăgăduit.

Ochii săi, deja înguşti, se strânseră până ce nu mai fură decât două crăpături pe o faţă de fildeş.

— Foarte albastre, într-adevăr, spuse altul.

— Cum se numeşte albastrul acesta, cobalt sau lapislazuli? întrebă al treilea, cel mai tânăr.

— Lapislazuli deschis, aş zice.

— Prietenul nostru Ozi e un artist cu experienţă, spuse cel de-al doilea turist, cel mai vârstnic. O dovedesc acuarelele sale.

— Nu sunt decât un amator, zise Ozi, sfios şi stânjenit.

— Amatorul este cel care lucrează din dragoste pentru arta sa, rosti Bătrânul.

— Complimentele dumneavoastră mă tulbură, *roshi.*

— Omul înţelept recunoaşte complimentele îndreptăţite, Ozi. Ştii ce plăcere îmi face şi acum paravanul pe care l-am achiziţionat din atelierul dumitale şi care ţi-a fost inspirat de ceaţa din munţi la apropierea iernii. Mi se pare că este unul dintre bunurile acestei lumi pentru care mă invidiază colegul

nostru Seiji, aici de faţă. Ştii, de asemenea, că, în ceea ce mă priveşte, consider talentul dumitale artistic ca fiind indisociabil legat de magistrala pricepere de care dai dovadă în materie de electronică.

— E adevărat. Nădăjduiesc că, într-o zi, Ozi va realiza şi pentru mine o operă atât de desăvârşită ca *Neguri de toamnă*, spuse Seiji, zâmbind.

— Fiţi sigur! Fiţi sigur! rosti cu voce însufleţită Ozi. Sunt preasupusul dumneavoastră servitor!

— Iar eu sunt preaumilul dumitale admirator.

Coborâră până la malul lacului, unde se zbenguiau copii zgomotoşi, îmbrăcaţi în haine multicolore.

— Panica bancară n-a afectat în mod simţitor starea sclavilor, spuse Bătrânul.

— Banii fiind fictivi, au avut posibilitatea să reconstituie o masă fiduciară provizorie, observă Seiji. Cu toate acestea, după cum ei înşişi mărturisesc, le va trebui un an sau doi înainte de a-şi repune în ordine conturile. Timpul necesar pentru refacerea unor reţele informatice fiabile.

— Aici, pare-mi-se, va trebui să intervenim, zise Bătrânul. După cum ştim cu toţii, tigrul nu este cu adevărat mort decât când blana lui îţi ornamentează podeaua.

Ozi şi Seiji întoarseră capetele către Bătrân, care părea să zâmbească uşor. Dar zâmbetul dispăru când Ozi spuse:

— Yagama s-a întâlnit cu un agent francez.

— Hideshi a făcut bine că s-a întâlnit cu el, spuse Bătrânul. Ştiu ce i-a spus.

Privirea lui alunecă spre lac.

— N-am folosit, pare-mi-se, albastrul acesta, Ozi.

Ozi îşi scărpină uşor fruntea. Părea preocupat.

47

O MAŞINĂ DE RĂZBOI psihologic destul de remarcabilă fu pusă în funcţiune de Pentagon ca urmare a afacerii androizilor, şi aceasta într-un termen record de trei zile. Prima ofensivă o reprezentă difuzarea prin presă a unor informaţii diferite şi contradictorii. Conform unora dintre ele, fragmentele recuperate ale androizilor purtau „semnătura” oţelurilor japoneze, conform altora era vorba de oţel rusesc, iar după altele, de oţel ceh. Ofensive ulterioare, conduse de surse la fel de „autorizate”, dădură asigurări că materialul era cel mai neaoş oţel american,

ceea ce demonstra că androizii fuseseră proiectaţi şi fabricaţi chiar în Statele Unite şi că o societate secretă pregătea, pe teritoriul american, răsturnarea guvernului federal.

Câteva ipoteze apocaliptice veniră colac peste pupăză: Casa Albă risca să fie invadată de un detaşament de roboţi ucigaşi, debarcaţi din avioane silenţioase. Aceşti androizi teleghidaţi vor ucide întregul personal cu ajutorul unor proiectile conţinând otrăvuri exotice cu acţiune letală instantanee. După care, înşişi preşedintele şi soţia sa vor fi asasinaţi sau, dacă nu, luaţi ostatici pentru a satisface dictatele unei înfricoşătoare societăţi secrete. Roboţi speciali vor fi însărcinaţi să le administreze preşedintelui şi soţiei sale droguri care le vor anihila voinţa şi vor face din ei marionete în slujba unor puteri oculte.

Paranoia atinse culmi fără precedent în istoria omenirii. Cititorii devorară articolele care le biciuiau cel mai mult angoasele, adică articolele inspirate de imaginaţiile neînfrânate ale gazetarilor. Preşedintele dispăruse de trei zile şi nimeni nu era în măsură să spună unde se afla. Directorul CIA, susţineau cu tărie unii, fusese deja asasinat şi înlocuit cu un clon creat într-un laborator de bioenergetică din Franţa. Îl dăduse de gol mersul mecanic. Adevărul era că, suferind de coxartroză, şeful CIA avea uamers cam ţeapăn şi sacadat, şi avu de furcă pentru a dovedi că nu era un clon. Tirajele presei scrise, singura în care se mai avea încredere, se dublară, apoi se triplară în decurs de zece zile. Reclame demente duseră la îmbogăţiri peste noapte. Nişte escroci încercară să comercializeze detectoare de cloni. Alţii vândură pistoale chimice care nu omorau decât „fiinţele artificiale” ce ameninţau să cotropească teritoriul SUA. Unele cazuri fură de-a dreptul senzaţionale: *Louisville Clarion*, un cotidian care nu trăsese până atunci mai mult de douăzeci şi cinci de mii de exemplare, atinse o difuzare de o sută de mii. *Jacksonville Courier* trecu de la o sută zece mii la trei sute cincizeci de mii de exemplare. Bombardarea fictivă a Londrei de o escadrilă de aeromodele fu evenimentul care agită cel mai mult spiritele. Un expert militar de la revista *Jane's* declară:

> Aparatele de acest fel, care au început să fie folosite după declanşarea războiului din Golf din 1991, şi a conflictului bosniac din 1993, şi care, teoretic, sunt destinate doar misiunilor de recunoaştere, scapă detectării tuturor sistemelor radar, după cum s-a constatat în cazul Londrei. Ele

sunt prea mici pentru a lăsa o semnătură pe ecrane şi zboară mult prea jos pentru a putea fi depistate, chiar de sistemele cele mai perfecţionate. Or, ele pot să lanseze nori de substanţe bacteriologice sau gaze anesteziante, ca acelea care au fost testate cu ocazia aceluiaşi război din Golf. Mă înfior la gândul a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă o asemenea escadrilă ar bombarda Pentagonul.

În urma acestor declaraţii, Pentagonul ordonă execuţia cu maximă urgenţă a unui sistem de protecţie cu prelate etanşe. Rulouri imense de asemenea prelate, instalate în vârful celor cinci faţade ale ilustrului edificiu, urma sâ se deruleze automat în cincisprezece secunde, în caz de alarmă, izolând ocupanţii de orice vapori toxici.

La Lincoln Center din New York, membrii renumitului Juilliard Quartet dădură un concert, cu măştile de gaze la picioare. Un scurtcircuit în staţia Montparnasse a metroului parizian provocă mai întâi o emanaţie de fum gălbui şi râu mirositor, apoi o panică în cursul căreia trei persoane muriră strivite şi numeroase altele fură mai mult sau mai puţin grav rănite.

Ca măsură suplimentară de precauţie, toate cluburile de aeromodelism din ţările occidentale fură puse sub supraveghere poliţienească. Cele mai modeste modele de aparate miniaturizate, dotate cu motoare cu benzină şi capabile de o autonomie depăşind o jumătate de oră, aveau nevoie de autorizaţia poliţiilor locale.

În acelaşi timp, vânzările CD-urilor de rock, de rap şi de alte *hip-hop*-uri înregistrară o cădere pe cât de catastrofală, pe atât de misterioasă. Nimeni nu putu să analizeze cu exactitate motivele pentru care tineretul american şi internaţional, cu excepţia câtorva găşti de derbedei încăpăţânaţi din Moscova şi Sankt Petersburg, îşi pierdu în decurs de câteva zile apetitul pentru ritmurile Epocii de piatră şi amplificările spărgătoare de timpane, după ce, până atunci, îşi strigase în gura mare aversiunea faţă de lumea adultă, cu societatea şi sclifoselile ei. „S-a dus vlaga!” *(The Juice Is Out!)* proclamă un număr din *Village Voice*, care explica în felul său brusca melancolie a tineretului urban şi suburban: criza comunicaţiilor şi posibilităţile infinite de falsificare a imaginilor şi-a sunetelor îi dezgustaseră pe tineri de orice producţie electronică, susţinea editorialistul. „Angoasa apocaliptică” *(The Apocalyptic Anguish),* scrise

săptămânalul *Rolling Stone*, după părerea căruia teama de un sfârşit iminent al lumii ajunsese să pună stăpânire până şi pe tineret care acum se simţea la fel de ameninţat ca şi clasele de vârste superioare.

Vânzările de antidepresive, în schimb, se dublară. Cele de casete virtuale pornografice crescură de patru ori. Ceea ce fu de natură să dezorienteze cu totul The Food & Drug Administration, deoarece toată lumea ştia că Prozacul anula orice dorinţă sexuală, în plus, epidemia îmbrăca aspecte dintre cele mai diversificate.

În saloanele vetuste ale marelui Pax Hotel din Shanghai, de exemplu, apăru o orchestră de babalâci, care se scălâmbăiau într-o interpretare foarte originală a unui vechi succes al grupului Rolling Stones, *(I Can't Get No) Satisfaction*, în timp ce la Perth, într-o sâmbătă seară de pomină, aproape întreaga populaţie se dezbrăcă în pielea goală şi încinse o bacanălă stropită cu torente de bere, consumând fudulii de cangur la grătar.

Un oarecare haos se instalase, deci, pe planetă.

48

— VA FI NEVOIE de mult mai multe informaţii decât ne-au furnizat serviciile noastre, pentru a-mi scoate din cap ideea că toată această dezordine nu este efectul unui vast plan american extrem de bine ticluit, spuse Yi Jingpeng, viceprim-ministrul Chinei, fixându-l cu o privire ceva mai piezişă ca de obicei pe generalul Chi Tenyen, şeful serviciilor de spionaj.

Ceilalţi cincisprezece membri ai adunării, care avea loc chiar la reşedinţa primului-ministru, Chu Xoyang, într-o suburbie a Beijingului, întoarseră capetele spre general, un sexagenar ce părea să fi fost supus unei comprimări verticale: avea înfăţişarea propriei sale reflexii într-o oglindă convexă din Magic City.

— Dispunem de două sute şaptesprezece rapoarte oficiale, pe care le-am prezentat Excelenţei Sale Primul-Ministru, precum şi celorlalţi miniştri desemnaţi de Excelenţa Sa, răspunse generalul Tenyen. Ele indică faptul că, de la data discursului prezidenţial care a fost în mod atât de grotesc deformat, toate structurile militare americane se află într-o stare de alertă maximă. Ele indică, de asemenea, că activităţile de

supraveghere şi de cercetare în afara teritoriului american au fost în mod considerabil intensificate. Avem copia unui ordin transmis de generalul Peck tuturor echipelor de control al sateliţilor militari. Acest ordin cere, de o manieră presantă, căutarea pe imaginile fotografice a oricărui semn al unei defăşurări militare, de indiferent ce natură, care ar putea sugera o acţiune armată în direcţia Statelor Unite. Efectivele echipelor de analiză a fotografiilor din satelit au fost dublate, pentru ca timpul lor de lucru să fie înjumătăţit.

Generalul bău o înghiţitură de limonadă şi reluă, cu aplomb:

— Toate aceste semne mă încredinţează că militarii americani sunt stăpâniţi de o îngrijorare atât de evidentă, încât nu pot fi bănuiţi de a fi organizat dezordinea pe care-o studiem.

La acest afront adresat vicepremierului, primul-ministru Xoyang dădu aprobator din cap. Pleoapele sale grele coborâră încă un pic pe faţa lui lisă, că de fiecare dată când se pregătea să vorbească.

— Colegul nostru, Yi Jingpeng, are întru totul dreptate să ceară împingerea până la ultima limită a investigaţiei, spuse el, aprinzând o ţigară. Privi fumul care urca aproape la verticală spre tavanul lambrisat. Dar, ca şi dumneavoastră, generale, am sentimentul că americanii nu sunt destul de rafinaţi pentru a organiza o asemenea dezordine şi, în nici un caz, pentru a-i instila acea ironie corozivă şi acea insolenţă fără seamăn pe care le-am remarcat la trucajul cuvântării preşedintelui american. Trase un fum din ţigară. Ca şi dumneavoastră, generale, rosti el cu subînţeles, am bănuiala că vecinii noştri japonezi sunt din plin amestecaţi în organizarea acestei dezorganizări. Presupun, deci, că aţi extins investigaţiile dumneavoastră în Japonia. Aveţi informaţii proaspete?

Generalul Tenyen se îndreptă în fotoliu. Chipul său se încordă imperceptibil. Începea să fie încolţit. Nu încăpea îndoială că mai mulţi dintre cei prezenţi veniseră la această şedinţă numai pentru a asista la eventuala sa execuţie. Dădu din cap şi-şi îngădui o strângere din pleoape care ar fi putut evoca începutul unui zâmbet.

— Am localizat ieri firma care realizează hologramele în lumină „rece” cele mai perfecţionate din lume. Este vorba de Hansai Co. Ltd., de la periferia oraşului Osaka. De câteva luni, lucrează intens. Mult mai intens decât ar justifica-o producţia

unor articole de divertisment. A angajat exclusiv personal cu înaltă calificare.

Sorbi încă o înghiţitură de limonadă şi păru să păstreze o tăcere stângace. Viceprim-ministrul Jingpeng căzu în cursă.

— Şi ce-nseamnă asta? făcu el, ironic. Nimic.

Generalul Tenyen înţelese în clipa aceea că vicepremierul plănuise, într-adevăr, execuţia lui în cursul acestei şedinţe.

— N-ar însemna nimic important, ce-i drept, dacă n-ar fi faptul că, în urma unei efracţii reuşite, am putut să subtilizăm un proiector holografic ce reproduce întocmai mirajele care i-au afectat atât de mult pe londonezi. Este vorba de bancnotele britanice.

Jingpeng se încruntă.

— Ar trebui să vedem asta ca s-o credem, spuse el, destul de acid.

— Nici o problemă, spuse generalul Tenyen. Dacă Excelenţa Sa Primul-Ministru îmi îngăduie, voi face o demonstraţie.

Se duse la uşă şi chemă un aghiotant, care dispăru pentru câteva clipe şi reveni cu o cutie pe care i-o înmână generalului. Acesta se reaşeză şi, în tăcerea desăvârşită a asistenţei, dezlegă sfoara şi scoase din cutie un aparat de mărimea unui grepfrut, pe care-l aşeză pe podea. Apoi apăsă pe un butonaş şi, brusc, aparatul se deschise ca un pepene spart, împrăştiind un fum gros, alb.

— Generale Tenyen, strigă Jingpeng, vă previn că...

— Nici o teamă, îl întrerupse generalul. Sunt aici.

Fumul umpluse aproape toată încăperea. Curând, nimeni nu mai putu să vadă pe nimeni. Dar înainte ca acest lucru să se producă, mai mulţi dintre cei prezenţi îl observară pe viceprim-ministru vârând mâna în veston şi scoţând un pistol. Se auzi un zumzet slab, şi imagini de bancnote începură să zburătăcească în fasciculul proiectorului. Toată lumea recunoscu fără tăgadă hohotele de râs ale primului-ministru. Alte hohote de râs le urmară.

— Deschideţi ferestrele! strigă generalul Tenyen după câteva minute. Şi aduceţi ventilatoarele.

În scurt timp, ceaţa se risipi. Prin ultimele şuviţe de fum alb apărură vicepremierul, livid, cu pistolul încă în mână, şi, nu departe de el, primul-ministru, încă râzând şi făcându-şi vânt cu un evantai.

— Vârâţi pistolul în toc, vă rog, i se adresă primul-ministru lui Jingpeng, pe un ton neplăcut de autoritar.

— În mod normal, aceste dispozitive se autodistrug după ce au funcţionat vreo zece minute. Pe acesta însă l-am dezamorsat. V-a fost frică, Excelenţă? îl întrebă generalul Tenyen pe viceprim-ministru.

— Fumul acela putea fi toxic, mormăi Jingpeng.

— Şi ca să vă protejaţi aţi scos pistolul? întrebă ministrul Afacerilor Externe, Kong Tantseu.

Jingpeng îi întoarse o privire întunecată. Pentru el, însă, partida era pierdută, şi sancţiunea veni:

— Generale, am să vă decorez pentru asta, spuse primul ministru.

Generalul se ridică şi se înclină cât de mult îi îngăduiră corpolenţa şi coxartroza.

— Am adus şi o altă dovadă, rosti el. Este vorba de unul dintre avioanele teleghidate de felul celor care au fost lansate asupra Londrei. Dacă viceprim-ministrul binevoieşte să mă autorizeze, voi dispune efectuarea demonstraţiei la ora la care va dori Excelenţa Sa, Primul-Ministru.

Şi generalul se reaşeză.

— Aşadar sunt într-adevăr japonezii, zise Xoyang, aprinzându-şi altă ţigară. Dar în ce scop ? Ţara lor este una dintre cele mai grav afectate de criză. Înseamnă că nu guvernul nipon este cel care a organizat această dezordine. Presupuneţi, generale, că ar putea fi vorba despre un grup de teoreticieni de sorginte budistă, finanţat de Soka Gakkai.

— Firma producătoare de holograme aparţine unui membru marcant al acestei secte, răspunse generalul, aprinzându-şi, la rândul său, o ţigară.

— Bine, dar scopul, generale? Scopul acestei acţiuni? întrebă Xoyang, aplecându-se către general.

— Las asta în seama perspicacităţii Excelenţei voastre.

Xoyang dădu capul pe spate.

— Eşti prea modest, generale.

— Cunoaştem tendinţele budismului zen, spuse ministrul învăţământului, Xa Chuyeh, intervenind pentru prima oară. Ele nu corespund spiritului care inspiră o acţiune atât de voluntară, atât de distrugătoare ca aceea la care asistăm.

— Impresia mea este că-i vorba de o acţiune de inspiraţie

naţionalistă, urmărind să restaureze valorile vechii Japonii, prin nimicirea puterilor care o ameninţă spuse generalul Ţenyen. O analiză minuţioasă a tuturor atentatelor comise de la un capăt la altul al lumii mii îngăduie să desluşesc în ele şi simţul ironiei, caracteristic filozofiei zen şi în mod just semnalat de primul-ministru. Şi mi se pare că recunosc, în strategia utilizată, încă unul dintre principiile fundamentale ale budismului zen, dezvoltat mai cu seamă în artele marţiale: obţinerea unui maximum de rezultat cu un minimum de efort. Concluzia mea este că responsabilii acţiunii sunt naţionalişti de formaţie zen.

Xa Chuyeh încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Rămâne de stabilit atitudinea noastră, murmură Xoyang. Dar asta e o altă problemă. Riposta noastră depindea de identificarea ţintei. Vom reflecta. Tovarăşi, vă mulţumesc, încheie primul-ininistru, ridicându-se.

Se înclină şi se retrase cu paşi apăsaţi spre apartamentele personale, însoţit de secretarul său.

Ploaia căzu pe toată durata drumului de întoarcere, în timp ce generalul Tenyen fuma, mulţumit, pe bancheta din spate a Mercedesului care-l ducea acasă. Îşi reaminti un vers dintr-un poem pe care-l învăţase în tinereţe: „Ploaia de primăvară nu mâhneşte decât pomii neroditori.”

49

— NU POT SĂ CRED că eşti în halul ăsta de demodat, spuse ea, golind ultimul strop al celui de-al doilea dry Martini. Vorbeşti şi te porţi ca un personaj dintr-un roman al anilor treizeci.

Îşi plimbă ochii albaştri peste decorul un pic prea poleit şi scânteietor al barului din Dorchester, ca şi când n-ar fi dorit să-i îndrepte din nou asupra vecinului ei de masă. El, în schimb, nu-şi lua ochii de la ea, şi privirea lui surâzătoare nu părea defel afectată de impertinenţele ce-i erau adresate. În taiorul ei de fai negru, cu boleroul încheiat la un singur nasture peste o bluză de mătase albă cu decolteul adânc, da, categoric un pic cam adânc, şi cu dublul (nu triplul, doar dublul) ei şirag de perle (de cultură), ar fi putut ea însăşi să figureze într-o reconstituire a anilor treizeci. Nu i-ar fi fost greu să-şi închipuie reproşurile ei pe fundalul sonor al unui foxtrot sau al unui one-step. Păstră însă o tăcere respectuoasă.

— Dacă n-ai fi atât de demodat, n-ai rezista la şocurile

realităţii contemporane, urmă ea.

Culese măslina de pe fundul paharului şi adăugă:

— Ştii ce eşti tu, Anthony? Un satir în stilul Art Déco.

Încântată de propriu-i spirit, se lăsă pradă unui acces de râs nestăvilit, puţin forţat, totuşi. El continua să surâdă.

— Încetează cu surâsul ăsta! strigă ea. E insuportabil!

— Ce-mi reproşezi, de fapt, Valerie?

— Anthony, regulezi ca un satir, dar nu eşti real, mă-nţelegi? Mai comandă-mi, te rog, un dry Martini. Am impresia că sunt o fantasmă în universul tău de absolvent eminent la Oxford sau Cambridge. Iar tu eşti de-o curtoazie impecabilă. E halucinant! Îţi dai seama de dispreţul pe care-l exprimă această politeţe ireproşabilă?

— Ai vrea să-mi put̆ă gura, să umblu neras, să vorbesc vrute şi nevrute, să fredonez melodii tâmpite în timp ce conduc, să trag la măsea şi, ocazional, să fiu necuviincios — ba chiar bădăran? Asta ţi-ar conferi un sentiment mai pregnant al realităţii mele?

Chelnerul puse pe masă două Martini-uri şi un nou bol cu migdale prăjite. Valerie Dix izbucni în râs.

— Chiar aşa, dacă ai fi doar un pic prost crescut, m-aş simţi mai în largul meu.

— Am să încerc să iau lecţii de la un tip la modă pe care-l cunosc. Iese la local seară de seară, e bisexual şi rareori bărbierit.

— Dacă nu te-aş fi văzut la treabă, pe tine te-aş fi bănuit că eşti bisexual, replică ea. Lumea-i pe cale să se prăbuşească şi am senzaţia ca până şi această prăbuşire e o fantasmă.

— Lumea nu conteneşte să se prăbuşească de când m-am născut eu, Valerie, şi nu cred că am putea remedia cu ceva situaţia, frângându-ne mâinile şi luând o expresie îndurerată.

— Lumea nu conteneşte să se prăbuşească? întrebă ea, cu un aer neîncrezător.

— În 1929, Joia Neagră din Wall Street a declanşat o criză internaţională, din care-a ieşit nazismul, s-a revărsat în lume bolşevismul, am avut un război, şi Anglia a visat vreme de cinci ani la o tabletă de ciocolată, apoi ne-am pricopsit cu bomba atomică şi pe urmă cu minijupa. Vrei să continuu această prelegere?

Ea îşi aprinse o ţigară.

— La ce visezi, Valerie? La un bărbat, unul adevărat, cum se zice în revistele pentru femei frustrate? Cauţi o imagine la modă, cu o barbă de trei zile? Ai fi preferat să te duc într-o bombă plină de beţivi gălăgioşi?

— Ţine-ţi gura! Mă faci să cred că sunt o idioată!

— Nu vrei să cinăm, mai bine?

Ea îi aruncă o privire dulce-amară, dublată de un zâmbet şui.

— Nu te-ai hrănit niciodată cu imagini? îl întrebă.

— Dacă priveşti bine lumea, n-ai nevoie de imagini. Adevăratele muzee mor în fiecare om.

— Să cinăm, mai bine, rosti ea.

Comandă melci, apoi homar la grătar, iar el, o salată de fructe de mare şi calcan cu portocale. Băură şampanie Laurent Perrier. Vorbiră despre copilăria lor, despre experienţele lor amoroase sau, mai degrabă, lipsite de dragoste, apoi despre starea lumii şi despre nebunia care punea, o dată în plus, stăpânire pe ea. Râseră mult.

Apoi plecară.

Anthony o conduse pe Valerie la domiciliul ei. Trase frâna de mână şi coborî să-i deschidă portiera.

— Ce faci? se miră ea. Nu parchezi undeva?

— Nu.

— Nu poţi să laşi maşina aici.

— Nici nu intenţionez s-o las, spuse el zâmbind, în timp ce-i lua mâna pentru a o ajuta să coboare.

Apoi se aplecă şi sărută acea mână.

— Adio, rosti, privind-o în ochi.

— Vorbeşti serios?

— Absolut.

Ea se înfăşură în mantou.

— Te răzbuni, zise.

— Nici pomeneală.

— N-ai de gând să te explici?

— În nici un caz.

— Ce defect am? întrebă ea, rămânând pe trotuar, după ce el închise portiera.

— Nici o fărâmă de bunătate, răspunse el, surâzător. Nu trăieşti decât din imagini. Teatrul tău e distractiv, dar am văzut deja piesa. Încep să cred că teroriştii noştri au foarte multă minte.

Şi, după ce se înclină uşor, urcă înapoi în maşină şi demară domol, fără vreo acceleraţie spectaculoasă.

— Anthony! strigă ea, dar ştia că nu avea s-o audă.

Se gândi că doar pentru ea însăşi îi pronunţase numele. „Ticălosul!” mârâi, scrâşnind din dinţi.

50

DIEUDONNÉ ŞI DUTERTRE fură întâmpinaţi, la aeroportul din Beijing, de primul-secretar şi de ataşatul militar ai ambasadei; formalităţile poliţieneşti şi vamale fură astfel reduse la expresia lor cea mai simplă. Privind pe fereastra Peugeotului, Dieudonné căuta China, dar nu găsea decât o copie a Moscovei.

— Sunt microfoane în maşină? întrebă el, cu inocenţă.

Ataşatul militar râse.

— V-am rezervat camere la reşedinţă, spuse primul-secretar. Domnul ambasador vă invită la cină. Avem un Camembert excelent.

— Cred că n-are importanţă dacă sunt sau nu microfoane în maşină, reluă Dieudonné. Aş vrea să pun o întrebare imediat: au hotărât prietenii noştri chinezi să riposteze la acţiunea budiştilor zen şi, dacă da, care e planul lor?

— Credeţi şi dumneavoastră că-i vorba de budişti zen? întrebă ataşatul militar.

— Sunt convins.

— Aşa par să fie şi prietenii noştri chinezi, zise primul-secretar. În orice caz, nu ştim nimic despre proiectele lor. Dacă există cineva care v-ar putea informa, acela e generalul Chi Tenyen, şeful contraspionajului, care pare a fi fost înaintat în grad de trei zile, din motive pe care nu le cunoaştem. Pentru a da curs cererii pe care aţi exprimat-o, şi care a fost confirmată de preşedintele republicii, am solicitat pentru dumneavoastră o audienţă, la generalul Tenyen.

Audienţa fu acordată pentru seara zilei următoare. O clădire neinteresantă, în mijlocul unor clădiri neinteresante. „Primăria din Aubervilliers”, gândi Dieudonné, agasat de prezenţa ambasadorului, care găsise de cuviinţă că era necesar să-i însoţească pe ataşatul militar, pe Dutertre, pe interpret şi pe el. În plus, ambasadorul optase pentru un costum ridicol de deschis la culoare, ca un consul din Shanghai în anii douăzeci.

Nu fură lăsaţi să aştepte aproape deloc. Dieudonné avu timp

să admire picioarele generalului Tenyen. „Măsura treizeci şi nouă, dacă nu şi mai mică.”

Se aşeză în faţa generalului. Ambasadorul se văzu nevoit să ia loc la capătul mesei. Se servi ceai. Dieudonné examină ceaşca, ridică privirea spre general şi rosti:

— Song.

Generalul strânse din pleoape şi zâmbi. Interpretul nu ştiu ce să zică. Dieudonné bău două înghiţituri. Frunze verzi de cea mai bună calitate. Generalul avea gusturi alese.

— Budişti zen, vorbi din nou Dieudonné.

Generalul săltă capul şi ridică din sprâncene.

— Ar trebui să-i explicăm mai întâi domnului..., începu ambasadorul.

— Daţi-mi voie, îl întrerupse Dieudonné. Avansăm rapid. Şi, întorcându-se din nou către general: Este ameninţată şi China. Pieţele ei de desfacere. Economia sa internă. Sistemele sale de telecomunicaţii. Are China vreun proiect de ripostă?

Ambasadorul îşi foi picioarele pentru a-şi exprima nemulţumirea. Generalul îl privi fix pe Dieudonné.

— Cine v-a spus că sunt budişti zen?

— A fost prima mea concluzie, răspunse Dieudonné.

Din nou, generalul dădu din cap.

— Sunteţi ager. Budişti zen şi Soka Gakkai. Proiect de ripostă, rosti el, lăsându-se pe speteaza scaunului după ce sorbise din ceai. Păru să-l măsoare pe Dieudonné cu privirea. Repetă:

— Proiect de ripostă, aşadar.

Altă pauză. Apoi:

— Guvernul japonez este depăşit de evenimente şi, mă tem, prea puţin dispus să contracareze complotul în curs. Am discutat despre asta cu miniştrii teoretic răspunzători. Unii dintre ei sunt, fără doar şi poate, în cârdăşie cu conspiratorii. O bună parte din cadrele industriale conducătoare şi din şefii economiei nu sunt câtuşi de puţin ostili loviturii de stat mondiale pe care-o pregătesc câţiva budişti şi cei care-i finanţează. Ei văd în această acţiune un mod de restabilire a supremaţiei şi a integrităţii Japoniei, slăbite de deschiderea pieţelor comerciale străinilor. în actuala stare de fapt, succesul complotului ar fi ineluctabil.

Generalul se aplecă spre interpretul său pentru a se asigura că-i tradusese cu exactitate ideea.

— Tovarăşul general insistă asupra condiţionalului ultimei sale fraze: succesul complotului ar fi ineluctabil, rosti cu trudă interpretul.

— Există dovezi indiscutabile că japonezii sunt într-adevăr autorii complotului? întrebă ambasadorul.

— Nu japonezii, rectifică Tenyen. *Nişte* japonezi. Şi... da, dispunem de dovezi indiscutabile.

— Aveţi, deci, un plan, zise Dieudonné.

Generalul zâmbi.

— Reeducare, rosti el. Apoi continuă: Informare. Sateliţi. Programe non-stop de denunţare a autorilor criminali ai complotului. Îi cunoaştem. De la primul până la ultimul, spuse el, răspicat. Vom arăta fotografiile lor.

Dieudomte ascultă propunerea acestui program fără să clipească.

— Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru de denunţare a complotului în faţa opiniei publice, atât de dragă japonezilor, nu vor întârzia să aibă un efect decisiv, spuse chinezul pe un ton doctoral.

— Chiar aşa credeţi, domnule general? întrebă Dieudonné, năucit dintr-o dată la gândul că un militar şi, pe deasupra, şef al serviciilor secrete, deci moştenitor al redutabilei Te Ke, înfiinţată de Chou En-lai, putea să ia în considerare un proiect atât de nesigur ca reeducarea japonezilor prin intermediul televiziunii.

Generalul înclină cu un aer grav capul. Dieudonné îl lăsă pe al său în jos. Reeducare, gândi el. Oare vor înceta vreodată oamenii ăştia să gândească în mod doctrinar?

Un bondar se enervă pe una dintre ferestre. Dieudonné lăsa tăcerea să macereze, apoi să se oţetească şi să înceapă a înăcri atmosfera.

— Aş vrea să vă întreb, domnule general, dacă nu credeţi că o acţiune extrem de rapidă ar fi mai eficientă.

Generalul nu răspunse şi-l ţintui pe Dieudonné cu ochi de şobolan uriaş.

— Denunţarea unor japonezi necunoscuţi marelui public ar produce, neîndoios, un efect de surpriză în primele ore, explică Dieudonné. Efectul s-ar subţia însă cu orele următoare, mai întâi din cauza repetiţiei, apoi fiindcă o asemenea emisiune ar avea aceeaşi soartă ca ştirile senzaţionale din care presa şi-a făcut o specialitate. Şi care ar fi rezultatul în ceea ce-i priveşte pe

complotiştii noştri? Şi-ar atinge scopurile, şi ar putea să continue fără jenă, prezentându-se drept eroi ai integrităţii imperiale japoneze.

Şobolanul uriaş în formă de general clipi şi duse la gură ceaşca de ceai.

— Aveţi deci, dumneavoastră, un plan, articulă pe un ton glacial.

Ambasadorul îşi înghiţi saliva. Dutertre înghiţi puţin ceai.

— Să le plătim cu propria lor monedă, răspunse Dieudonné, aruncându-i o privire stânjenită lui Dutertre, care rămânea impasibil.

Poate că expresia nu avea un echivalent inteligibil în limba chineză. Generalul păru la fel de interesat ca atunci când i s-ar fi prezentat tehnica de polenizare artificială a florilor de hibiscus Golden Glory cu soiul White Maiden.

— Ascultaţi-mă, vă rog, domnule general. Ne trebuie vreo câteva sute de avioane mici, ca acelea pe care le-au folosit ei pentru pseudo bombardamentul Londrei. Şi câţiva gravori excelenţi. Plus, bineînţeles, asentimentul guvernului dumneavoastră.

Dieudonné scoase din pachetul său o ţigară. Generalul Tenyen se aplecă pentru a i-o aprinde. Interpreţii măsurară onoarea extraordinară acordată străinului.

— Gravori? întrebă generalul.

— Falsificatori de bani, mai exact, răspunse Dieudonné.

Aparent, generalul nu înţelese imediat.

— Complotul în curs este finanţat de câţiva mari capitalişti japonezi.

Generalul, ambasadorul şi Dutertre aşteptară urmarea.

— Trebuie să ruinăm temporar Japonia, plătindu-i cu propria sa monedă naţională, spuse Dieudonné, privindu-şi ceaşca de ceai goală.

Ceaşca îi fu reumplută degrabă. Dutertre întinse gâtul.

— Să deversăm asupra întregului teritoriu japonez, dintr-o dată, miliarde de yeni. Imitaţii perfecte, bineînţeles.

Generalul izbucni în râs. Dutertre, ambasadorul şi interpretul francez păreau înmărmuriţi.

— N-o să coste prea mult, nu va face să curgă nici o picătură de sânge şi, dacă avertismentul e însoţit de un ultimatum solemn şi mondial, cred că stimabilii noştri complotişti vor

înţelege că au tot interesul să se întoarcă la greblarea grădinilor lor de prundiş. Dar trebuie să acţionăm repede, preciză Dieudonné.

— Conspiratorii au lansat deja un satelit clandestin, spuse generalul.

— Ce? exclamă ambasadorul.

— Un satelit de optzeci de centimetri diametru, menit să emită în continuu aberaţii şi pornografie. Vor mai lansa şi alţii, fără îndoială.

— Trebuie, deci, ca micile avioane şi bancnotele să fie gata cel târziu într-o săptămână, insistă Dieudonné.

Generalul păru să cadă pe gânduri.

— Aţi discutat cu americanii? întrebă el după un răgaz de reflecţie.

Dieudonné încuviinţă din cap, fără entuziasm.

— Ei se întreabă dacă o astfel de operaţie nu este imorală, explică el, ridicând ochii în tavan.

— Ce ţări sunt de partea ideii dumneavoastră? se interesă generalul.

— A dumneavoastră, dacă reuşiţi să vă convingeţi repede preşedintele. De asemenea, Australia şi Marea Britanie, desigur.

— Numai? făcu ambasadorul, neîncrezător.

Dieudonné întoarse capul spre el.

— Democraţiile, vedeţi dumneavoastră, detestă imoralitatea, răspunse el cu voce cavernoasă. Condamnarea Japoniei la un dezastru economic timp de vreo zece zile trece în ochii lor drept o acţiune imorală. Aşa se face că au lăsat jumătate din capitalurile mondiale să se prefacă în fum pe o stâncă din Pacific. Ne bănuiesc că vrem să profităm de situaţie pentru a declanşa manevre ostile Japoniei. În realitate, se tem să nu piardă piaţa niponă şi, mai ales, cele câteva investiţii pe care le-au făcut în Japonia.

Generalul aprinse o ţigară şi-l privi pe Dieudonné preţ de câteva clipe lungi, cu buza de jos împinsă în afară. Sorbi iarăşi din ceai şi spuse:

— Mă văd nevoit să constat că nu există decât câţiva oameni ca domnul Dieudonné, în stare să analizeze bine situaţia şi să nu se lase paralizaţi de consideraţii filozofice deplasate.

— Am asentimentul dumneavoastră? întrebă Dieudonné,

— Proiectul merită luat în considerare.

— Domnule general, fiecare oră ce trece trebuie socotită însutit.

— Cine va face yenii?

— O parte vom fabrica noi, cealaltă, dumneavoastră. Timpul ne presează.

— Am să vă telefonez în decurs de douăsprezece ore, răspunse generalul.

Dieudonné îşi luă rămas-bun.

În acelaşi timp, şi la capătul unei şedinţe furtunoase şi extenuante care durase opt ore, cu uşile închise, un consiliu extraordinar al miniştrilor de Interne şi de Externe ai Uniunii Europene adopta următoarea concluzie:

„Lumea civilizată face obiectul unei tentative subtile şi alarmante de destabilizare. Structurile tehnice, economice şi financiare pe care se întemeiază prosperitatea a aproape patru sute de milioane de fiinţe umane din Europa, printre altele, au fost compromise de maşinaţii perfide şi chiar criminale conform anumitor legislaturi. Pornind de la principial că nu există acţiune fără obiectiv, statele celor douăsprezece ţări ale Uniunii Europene cer celor răspunzători de această acţiune aparent ideologică, dar susceptibilă a fi încadrată în rândul crimelor împotriva umanităţii, să-şi facă neîntârziat cunoscute obiectivele, dacă nu şi propriile lor identităţi. În caz contrar, nu se va putea trage altă concluzie decât că acţiunea în cauză vizează efectiv să dăuneze omenirii, iar autorii ei vor fi consideraţi criminali. Mijloacele de acţiune ale Uniunii Europene şi ale comunităţii internaţionale neputând rămâne la infinit neputincioase, responsabilii vor fi inculpaţi din oficiu în faţa unui tribunal internaţional.”

La Casa Albă, consilierul preşedintelui în probleme de securitate intră în conflict cu secretarul de stat, în privinţa direcţiei negocierilor urmărind redobândirea de la europeni a iniţiativei în respectiva problemă, iar secretarul de stat intră el însuşi în conflict, pe aceeaşi temă, cu secretarul de stat al Apărării. După două zile de salivaţii intense irosite în ciorovăieli în surdină şi intrigi nesfârşite, secretarul de stat dădu publicităţii un comunicat conform căruia concluzia europeană era prematură şi constituia, în chiar termenii ei, o recunoaştere a neputinţei. Observatori brazilieni, argentinieni, ruşi, japonezi, chinezi şi de alte naţionalităţi se opuseră, de asemenea, acestei

concluzii, într-o falsă unanimitate care masca stângaci o vanitate rănită de faptul că nu se gândiseră ei, cei dântâi, la o asemenea iniţiativă. În opinia acestor protestatari, o astfel de rezoluţie era de resortul Naţiunilor Unite. După trei zile de manevre diplomatice febrile, rezoluţia fu amânată. Nu se află niciodată cum de textul ei parveni, totuşi, presei.

Dată fiind nevolnicia conducătorilor Franţei, Regatului Unit şi Spaniei, care considerau, în secret, că numai Statele Unite erau capabile să rezolve problema, afacerea fu pe punctul de a rămâne în acest stadiu. Apoi, la intervenţia Iranului, a Republicii Burkina-Faso şi a Egiptului, care-şi atribuiră meritul de a face pe contiliatorii, Naţiunile Unite reluară discutarea proiectului. Dar, în afara unei proclamaţii destul de singulare a reprezentantului Palestinei, care consideră că acuzaţiile violente ale comunicatului necesitau câteva atenuări, deliberările ONU nu progresară mai mult, dintr-un motiv de forţă majoră: Germania şi Rusia, cărora li se adăugară curând Grecia şi Cehia, furioase că Statele Unite se erijau în campioane ale proiectului, se opuseră violent acestei declaraţii universale adresate misterioşilor terorişti. Neîndoios, o slăbiciune a opiniilor publice naţionale din ţările în cauză contribui la acest eşec. Citind comunicatul, ai fi putut crede cu uşurinţă că pământenii adresau un ultimatum marţienilor.

La Yokohama, unde tocmai se întorsese, Bătrânul discută subiectul cu câţiva prieteni şi, cu toţii, se amuzară copios.

— Nimic nu-i mai ridicol decât vulpea care-a mâncat un pui de găină şi-apoi îşi dă aere de înţelept, declară un membru al adunării, ridicând în sănătatea celor de faţă un bol de saké şi scoţând în evidenţă un auricular căruia îi lipsea ultima falangă. Oameni care le-au injectat produse radioactive concetăţenilor lor, care au iradiat sute de mii de persoane pentru a afla dacă radioactivitatea era cu adevărat nocivă, care au transformat în săpun milioane de fiinţe umane şi care, cândva, au masacrat sute de mii de alte fiinţe umane sub pretexte religioase la fel de goale de conţinut precum carapacea unui crab căruia i-ai mâncat carnea, vorbesc astăzi de tribunale internaţionale! Onoraţi prieteni, cred că a venit momentul să le administrăm acestor neruşinaţi lecţia pe care o merită!

Toată lumea ridică bolurile de saké pentru împărat, pentru onoare şi, nu în ultimul rând, pentru deruta vulpilor. Se râse cu

poftă.
— Câinele a plecat să vâneze vulpea, conchise Bătrânul.

51

ABIA ÎN DUPĂ-AMIAZA ZILEI de 19 octombrie 1997 ajunseră, în sfârşit, Robbie şi Nella, la o oază de puritate celestă: ranchul Companionilor Ceasului de pe Urmă, lângă orăşelul Lawton, în Oklahoma.
— Ai să vezi, puişor, acolo n-or să fie decât oameni buni, prietenoşi şi evlavioşi, nu ca toţi răii şi urâcioşii pe care i-am întâlnit până acum, cu excepţia sfintei de maică-ta.
— Înseamnă c-o să murim? întrebă Nella.
— Nici pomeneală, drăguţo, de unde-ai scos una ca asta?
— Mămica zicea că numa'n rai sunt oameni buni şi că-n rai n-ajungi decât după ce mori.
— Da, puişor, e adevărat că în rai nu sunt primiţi decât oamenii buni şi cu sufletul curat, răspunse Robbie, tulburat de acest raţionament care i se părea de rău augur, dar acolo unde mergem noi e ca o pregătire pentru rai. Sunt oameni cumsecade, fiindcă şi ei ştiu că doar dacă eşti bun la suflet şi evlavios şi-ţi spui rugăciunile ai şanse să ajungi în rai.
Dar, cum nu ţinea să ajungă în rai înainte de vreme, reduse viteza, căci începuse să picure.
— O s-o revedem pe mămica? întrebă Nella.
— Mai târziu, răspunse Robbie, intrând pe bifurcaţia indicată, în timp ce, deasupra, cerul se întuneca.
Nu mai era o şosea, ci un drum de ţară accidentat, unde cu greu puteai depăşi treizeci de kilometri pe oră. La orizont, fulgere marmorau cerul cu vine incandescente şi Robbie se silea să lupte contra anxietăţii pe care i-o cauza acest decor ameninţător.
— Când? întrebă Nella.
— Nella dragă, mămica ta e în cer, iar noi n-o să urcăm acolo chiar imediat.
— Da' când? insistă Nella, în vreme ce Robbie smucea de volan pentru a evita o hârtoapă.
— Puişor, doar nu vrei să mori atât de curând, nu? replică el.
La poarta ranchului — ciudat ranch, înconjurat de palisade înalte de trei metri şi flancat de miradoare care se conturau, la fiecare fulger, pe un cer purpuriu, ca într-un film de serie B —

fură lăsaţi să aştepte vreo douăzeci de minute. Ştergătoarele de. parbriz se mişcau foarte repede şi lăsau să se desluşească, pe platformele miradoarelor, oameni înarmaţi.

— Parcă-i o închisoare aici, zise Nella.

— Nu trebuie să-ţi dai cu părerea despre lucruri pe care nu le-ai văzut, replică sec Robbie.

Nişte paznici purtând câte două revolvere la şold îi îndreptară spre biroul Companionului recepţioner. Acesta ridică spre nou-veniţi o faţă extrem de plată, cu un nas ca un cartof.

Urmă un interogatoriu de o oră măsurată pe ceas, cel puţin. Nellei îi era sete. Ar ţi vrut un suc dulce şi acidulat, dar i se indică doar un robinet de apă. Robbie, epuizat după cele zece ore petrecute la volanul maşinii, trebui să etaleze la nesfârşit documente — acte de identitate, acte de proprietate imobiliară, adeverinţe de serviciu, certificate de adopţiune a Nellei, extrase de cont bancar, certificate medicale —, apoi să completeze un formular de şase pagini, cu declaraţii pe cuvânt de onoare că el, Companionul novice, nu avusese condamnări penale, că nu avea datorii sau, dacă avea, la ce sumă se ridicau ele, că nu suferea de boli contagioase sau fatale, că nu era pasibil de urmăriri legale pentru dovedirea paternităţii

— Dar nu Dumnezeu este cel care urmează, în ultimă instanţă, să judece toate astea? întrebă Robbie.

— Trebuie să ne luăm măsuri de precauţie împortiva iscoadelor diavolului, răspunse Companionul recepţioner.

Undeva în interiorul comunităţii nişte oameni cântau psalmi, pe care-i acoperea în răstimpuri răpăitul ploii în imensa curte de pământ bătătorit aflată în centrul fortăreţei. în cele din urmă, Companionul îi întinse lui Robbie o cheie.

— Căsuţa 56 A. Nu-i decât o cazare provizorie. Lasâ-mi cheile maşinii.

„Motelul diavolului”, gândi vag Robbie în timp ce scotea valizele din portbagaj, sub ploaia torenţială.

52

ERA PRIMA ZI DE OCTOMBRIE şi la Pentagon, ca pe toată Coasta de Est, era cam răcoare. Cretinii care anunţaseră în anii şaizeci încălzirea planetei şi inundarea regiunilor joase ale uscatului de apele oceanelor umflate de topirea banchizelor polare se obosiseră de pomană.

Herbert C. Stepanczik, documentarist, îşi îmbrăcă puloverul şi se pregăti să interogheze banca de date a Bibliotecii Congresului despre arhivele sale în materie de arme neutronice. Era ora 10.15 dimineaţa.

După ce introduse codul de acces şi îşi aprinse pe furiş o ţigară, obţinu următorul mesaj:

Friptura să fie gata la ora 11.

Herbert suflă fumul pe nas şi pufni în râs. Apoi verifică în registru numărul codului, îl formă din nou şi obţinu acelaşi mesaj casnic:

Friptura să fie gata la ora 11.

Herbert strânse din pleoape şi privi ecranul cu un aer viclean, apoi efectuă procedurile obişnuite în caz de eroare, lucru care ceru oarece timp. După vreo zece minute ieşi din birou, nu înainte de a fi avut grijă să stingă, apoi să ascundă mucul ţigării şi să deschidă fereastra. Observă, atunci, că pe culoar domnea o oarecare nervozitate. Se îndreptă spre biroul colegului său, Thor, geniul casei în materie de informatică şi electronică. Nu găsi decât pe colega acestuia, Marilyn, o fată bucălată şi mioapă, renumită pentru spiritul ei caustic.

— Thor nu-i aici? întrebă el.

Ea continuă să fixeze încă o clipă ecranul calculatorului, apoi ridică o privire inexpresivă şi uşor somnolentă, care se plimbă de la scaunul lui Thor la persoana lui Herbert.

— Trebuie să enunţ verbal ceea ce-i evident? întrebă ea.

— Unde e?

— Jos. Caută un şobolan.

— Un şobolan, repetă Herbert, îngândurat.

Rămase în pragul uşii, iar ea nu-i mai acordă nici o atenţie. După mişcările rapide ale mouse-ului şi după intervalele lungi la care îi folosea tastele, s-ar fi zis că efectua o operaţie cu caracter general, ceva de genul unei corecturi. Apoi oftă şi încrucişă braţele.

— Ai aceeaşi friptură? întrebă ea.

— Ihî.

— Se pare că tot Pentagonul aşteaptă să fie gata friptura asta.

— Nu mai e de aşteptat decât o jumătate de oră, observă el.

Ea deschise sertarul din dreapta şi scoase o pilă de unghii, pe care se apucă s-o utilizeze cu cea mai mare seninătate.

— Dacă-i place cuiva friptura de şobolan, mormăi.

— Thor n-o să apară deci prea curând.

— Poţi să-ţi faci jocurile. Intre timp, America ar putea fi bombardată de marţieni.

— Telefonul funcţionează?

— N-am încercat.

Marilyn ridică receptorul şi formă un număr.

— Hank, sunt Marilyn Trask. Mă auzi? Vasăzică, linia interioară e încă în stare de funcţionare; Şi cea exterioară? Nu? Mda, cea mai scumpă friptură din istoria lumii. (Marilyn se încruntă.) Deci e ceva mai serios decât se părea. Nu, vreau să zic că mie mi s-a părut că a început să meargă prost de când cu discursul lui Thorpe. Bun, s-aşteptăm urmarea. Sper să ne vedem totuşi la cantină, mai târziu.

Puse jos receptorul.

— Legăturile telefonice cu câteva state sunt întrerupte. Nu se mai poate vorbi cu cea mai mare parte din Maryland, Virginia şi Carolina de Nord.

Îşi consultă ceasul.

— Friptura aia de şobolan o să fie gata peste unşpe minute. Trei ofiţeri trecură pe culoar. Unul dintre ei spunea că se controlaseră jumătate din joncţiunile de la cel de-al treilea subsol. Un altul mormăi foneme confuze printre care se desluşiră iniţialele „EMP”. Un anunţ intern apăru pe ecranul lui Marilyn:

Legăturile telefonice întrerupte cu cea mai mare parte a statelor Maryland, Virginia, Georgia, Carolina de Nord. Dacă aveţi de făcut comunicaţii urgente, sunaţi la 7922, biroul generalului-maior Werner P. Herrschel, pentru a obţine autorizaţia de utilizare a radiofoniei.

— Citeşte asta, spuse Marilyn.

Herbert se apropie şi se aplecă peste umărul ei.

— Miroase deja a ars friptura, comentă el.

Scoase o ţigară din buzunar, dar sergentul Marilyn Trask îi aruncă o privire severă. Herbert puse ţigara la loc în pachet.

— Poţi să te duci să bei o cafea, dacă eşti nervos, zise ea.

— Mulţumesc, pentru înţelegere.

Ieşi din nou pe culoar şi, în trecere, îşi azvârli ochii prin birourii,Unele erau goale: cele ale specialiştilor în telecomunicaţii şi informatică, plecaţi să dea ajutor în subsolurile edificiului. în celelalte, angajaţii stăteau, pur şi simplu, privind în gol. Vreo doi-trei citeau, la vedere, reviste nu tocmai militare. O coadă de şase sau şapte persoane se formase în faţa automatului de cafea.

— Împuţită pană, zise Leonard Tutt, un găligan negru, adus de spate, prodigios interpret de boogie-woogie la seratele lunare de grătar-şi-muzică organizate de Bobita Kahn, o ciufută de vreo patruzeci de ani care lucra la contabilitate.

Herbert îşi umplu un pahar de plastic.

— Aşadar inamicii s-au infiltrat pe şest în teritoriul american, spuse altul, căruia Herbert nu-i cunoştea numele. Era şi de bănuit, după filmul ăla de pomină.

— De când CIA şi FBI-ul au devenit şcoli de maici, nu mai există supraveghere în ţara asta, comentă locotenentul Dewey D. DiMasso.

Herbert se uită la ceas.

— Friptura va fi gata peste două minute, zise el.

Tutt izbucni în râs.

— Şi întreaga Americă va fi servită la fix! Două sute de minibombe cu neutroni, bine repartizate în teritoriu, vor pune capăt frumoasei istorii a Părinţilor întemeietori.

Pleoapele coborâră peste priviri dezaprobatoare. Negrii ăştia erau câteodată lipsiţi de tact. Herbert amestecă zahărul în cafea, cu ochii aţintiţi la cadranul ceasului. Bău o înghiţitură, spunându-şi vag că poate era, într-adevăr, ultima ceaşcă de cafea proastă din viaţa lui. Locotenentul DiMasso îşi privea, şi el, ceasul. Tutt, la fel. Tăcerea se aşternu încet pe tot palierul. Se aşternu, fără îndoială, peste o bună parte a Pentagonului, deoarece se auzi croncănitul corbilor de afară. Inima sistemului defensiv american aştepta ora apocaliptică la care friptura fatidică avea să fie gata.

— Treizeci de secunde, anunţă Tutt, lăsând paharul de cafea pe capacul unei pubele. Douăzeci. Zece.

Herbert trebui să admită că i se lipise cămaşa de spate. Îşi mişcă, în pantofi, degetele de la picioare, apucat subit de pofta de-a o rupe la fugă, de a se arunca pe fereastră, de-a urla.

— Zero! strigă Tutt, şi toată lumea tresări.

Hohote de plâns feminine, înăbuşite de pereţii despărţitori, ajunseră până în colţul în care se afla automatul de cafea.

Urmă un moment de incertitudine încordată. Poate că teroriştii îşi potriviseră ceasurile cu o întârziere de câteva secunde.

— Ora unsprezece un minut patruzeci de secunde, zise locotenentul DiMasso.

O fată ieşi dintr-un birou şi spuse:

— Se pare că friptura e gata, fiindcă semnalul a dispărut de pe ecrane.

— Comunicaţiile s-au restabilit? întreabă Herbert.

— Nu. Dar ştiu că, la Vint Hill, se încearcă localizarea calculatorului care-a emis semnalul.

Herbert se întoarse în biroul său. De cum intră, avu un şoc atât de puternic, încât îşi goli dintr-o înghiţitură paharul de cafea şi-şi aprinse numaidecât o ţigară. În locul inscripţiei indicând ora la care trebuia să fie gata friptura, citi următorul mesaj:

Orville, te rog să chemi un instalator de la Sasser & Champion să repare termostatul. Numărul e 4507878.

Eu o să întârzii puţin. Lorna.

Herbert C. Stepanczik îşi trecu mâna peste faţă.

53

O OARECARE NERVOZITATE se răspândi a doua zi în Europa, ca un miros care circulă într-o casă, fără a se şti de unde vine.

Sucursala londoneză a firmei Western Technical, societate americană specializată în fabricaţia de material de telecomunicaţii, încercă să trimită un fax de trei pagini la sediul din New York; acesta se plânse telefonic că nu primise decât fragmente ininteligibile. La ora 15 GMT, exasperarea ajunse la culme, la ambele capete ale liniei. Ceea ce nu rezolvă nimic; centralele societăţilor americane de telecomunicaţii sucombară din cauza suprasolicitărilor.

Dragan Rossini, mare traficant de droguri din Catania, însărcină telefonic, şi în limbaj codat, societatea fantomă care-i servea drept paravan la Paris, Generali Transporti Internazionali, să transmită un fax la Atlanta pentru a-şi anunţa corespondentul american despre sosirea unui transport masiv. Faxul nu ajunse

la destinaţie. Rossini fu cât pe ce să facă infarct la gândul că trei saci de cincizeci de kile, valorând două milioane de dolari bucata, aveau să plutească pe apă până când îi va pescui paza de coastă. Căzu la pat, medicul veni, îi prescrise vasodilatatoare. Două zile mai târziu, infernul se instală pe Pământ. Cum harababura endemică stimula cererea de droguri, şefii reţelelor din întreaga lume începură să resimtă penuria şi chinurile atroce ale lipsei de câştiguri; se apucară, prin urmare, să telefoneze cu o febrilitate şi-o imprudenţă ce creşteau în mod exponenţial. În cearşafurile sale jilave, cu ochii congestionaţi aţintiţi la un Goya furat dintr-un muzeu irlandez, Rossini începu să-şi pună întrebări despre viitorul persoanei sale, al profesiei sale şi al lumii în general. Fiindcă până şi traficanţii de droguri sunt capabili de abstractizare.

Avariile de acest gen se multiplicară până când comunicaţiile bursiere se întrerupseră şi ele. Birourile agenţilor de schimb din toată lumea sfârşiră prin a încremeni în neputinţă. Nici la Frankfurt, nici la Londra, nici la Tokyo, nici la Paris, nimeni nu mai reuşea să obţină cu regularitate indicii Dow Jones. Care, încă o dată, se prăbuşiră în mod dezastruos. Echilibrele psihologice ale multor oameni avură de pătimit din această cauză. La Basel, de pildă, domnul Hubert Stümpfli, eminent finanţist şi consilier al mai multor societăţi internaţionale, suferi depresia nervoasă neîndoios cea mai rapidă din istoria psihiatriei. Între orele 9 dimineaţa şi 1 după-amiaza, trecu de la o apatie totală la accese de delir, apoi din nou la apatie, culcându-se pe mocheta *gris-perle* din biroul său, unde rămase până ce veniră să-l ia infirmierii. Barul de la Hôtel des Trois Rois şi, la Geneva, cele de la Hôtel des Bergues şi Métropole se umplură de sexagenari înlăcrimaţi. La Londra, preşedintele uneia dintre cele mai mari bănci de afaceri din lume, Portman & Co., îşi părăsi biroul, anunţând că se duce la pescuit. La Frankfurt, în momentul în care orologiile băteau ora 3, preşedintele şi vicepreşedintele de la Bundesbank începură o conversaţie, declarând simultan:

— Ceva trebuie făcut!

Mulţi oameni erau de aceeaşi părere, fiecare însă în felul său. Astfel, neonaziştii hotărâră, şi ei, că, într-adevăr, ceva trebuia făcut, aceşti termeni vagi însemnând, din punctul lor de vedere, o tentativă de preluare a puterii, printr-o serie de atentate

spectaculoase care să-i terorizeze pe timoraţi şi pe oponenţi, şi să însufleţească spiritele îndrăzneţe. Dar cartierul lor general din Berlin, Nazional Alternativ, refuză să ia o decizie fără asentimentul confraţilor americani, care se aflau în statul Nebraska. Or, acest stat nu putea fi nicicum contactat telefonic. Una dintre facţiunile cele mai dure comise totuşi greşeala de a proiecta, fără prea multă prudenţă, o lovitură-surpriză asupra vechilor depozite de ogive nucleare ale NATO, de lângă Mannheim. Ceea ce îngădui poliţiei, care profită de faptul că în Germania telefoanele Deutsche Bundespost încă mai funcţionau, să realizeze o vastă operaţie de curăţenie şi să arunce în închisori opt sute treizeci şi şapte de lideri şi adepţi neonazişti, răcnind, cu toţii, de furie.

Cel mai nostim era că inculpaţii proferau insulte ca „Naziştilor!” la adresa poliţiei.

Pe baza unor informaţii despre care nu se ştiu niciodată dacă erau pe deplin întemeiate, pe jumătate întemeiate sau total neîntemeiate, cancelarul decretă, a doua zi la prânz, starea de urgenţă pe tot teritoriul federal. Consecinţă îndepărtată a unei misterioase avarii a reţelelor informatice americane, inculpaţii nu primiră nici măcar autorizaţia de a fi asistaţi de avocaţi.

Încă din ajun, de la ora locală 3, Washingtonul se cufundase în stagnare. Sateliţii continuau să transmită toate legăturile telefonice, însă cablurile staţiilor de retransmisie nu-şi mai îndeplineau misiunea; după ce funcţionaseră cu intermitenţe, începură să tuşească bronşitic, apoi tuberculos, apoi canceros, şi, în cele din urmă, îşi dădură sufletul, diavolului sau bunului Dumnezeu, cine ştie. Un stat-major de criză fu instalat la Casa Albă. Între timp, reţelele de televiziune şi ziarele, văduvite de corespondenţii lot din străinătate, îşi reduseră serviciile.

Financial Times fu publicaţia care dezvălui, prima, la aproape patruzeci şi opt de ore după prepararea faimoasei fripturi de şobolan:

„Întreruperi masive afectează transmisiile internaţionale — Statele Unite practic izolate” *(Huge cuts affect internaţional transmissions — United States practically isolated).*

Celebra gazetă roz nu făcea decât să constate ceea ce era evident. Procesiuni de inşi înveşmântaţi în alb, galben sau negru, în funcţie de confesiunile cărora le aparţineau, defilară pe străzile marilor oraşe americane, vestind sfârşitul lumii.

Efectele fură stranii. În acelaşi Dallas din Texas, de pildă, un bordel dădu faliment şi altul făcu avere. Drept urmare, fetele dintr-unul migrară spre celălalt. Proxeneţii se luară la pumni, apoi la revolvere, şi oraşul rămase cu şapte peşti mai puţin. La Moscova, KGB-ul se alarmă: nu era la curent cu nici o anomalie în transmisii şi nici nu comisese vreun act criminal în acest scop; aveau deci rivali? Şi ce urmăreau aceştia? Doi sau trei şnapani veniră să vândă informaţii false şi fură încarceraţi pe loc, nu înainte de a fi fost bumbăciţi cu destulă brutalitate. Generalul Vasili Staşin le făcu zile de gulag şefilor săi de servicii.

— Lumea se duce de râpă şi voi habar n-aveţi de nimic ! Până şi ultima libarcă ar şti ce se-ntâmplă, iar voi staţi aici şi pişaţi votcă!

La Paris, o grupare de criză se constitui de urgenţă la Elysée. Şase dintre cei mai bine pregătiţi oameni din Europa în materie de contrainformaţii şi de luptă contra subversiunii îi înfruntară pe preşedintele republicii, pe primul-ministru şi pe miniştrii de la Interne, Apărare şi Afaceri Externe. Cei şase se văzură nevoiţi să recunoască faptul că nu dispuneau de nici o pistă serioasă care să permită elaborarea unui scenariu de reacţie cât de cât aplicabil. Preşedintele, fără nici o veste de la Dieudonné, fu redus la tăcere.

— Tot ce pot spune, după discuţiile avute cu colegii mei din Marea Britanie, Germania, Italia şi Rusia, este că-i vorba de o operaţie de sabotaj internaţional, pregătită vreme îndelungată, şi ale cărei obiective par a fi exclusiv ideologice, declară generalul Georges Tobias, un bărbat la vreo cincizeci de ani, placid şi masiv. Ea este realizată de oameni care posedă, aşa cum a putut constata toată lumea, o mare experienţă tehnologică, îndeosebi în domeniile electronicii şi al informaticii. Această operaţie vizează doar ţările industrializate şi n-a afectat decât în mică măsură Africa neagră, Asia de Sud-Est şi zona Pacificului.

— S-ar putea deduce obiectivele acestor indivizi? întrebă primul-ministru.

— În momentul de faţă, un singur lucru e sigur: vizează distrugerea tuturor infrastructurilor din ţările lumii industriale. Au început cu sistemul bancar, apoi acţiuni precise au încercat să submineze încrederea cetăţenilor acestor ţări în capacităţile mintale ale conducătorilor lor. Alte acţiuni precise, bazate pe

folosirea de holograme în Statele Unite, în Spania, în Marea Britanie, au urmărit, în mod evident, să creeze panică în rândul populaţiei civile. Aceşti indivizi atacă acum fundamentul lumii industriale, adică existenţa materială a marilor reţele de informaţii. America este prima victimă, dar nimeni nu poate garanta că mâine nu vor fi afectate şi reţelele europene.

Generalul îşi turnă un pahar mare de apă şi-l bău.

— Se poate emite vreo ipoteză asupra originii acestei mişcări? întrebă preşedintele.

Generalul Tobias se întoarse către colegul său, comandantul Bernard Souvestre, din Serviciul de Acţiune Psihologică. Puţin trecut de patruzeci de ani, cu un aer adormit sub părul negru supraabundent, acesta întredeschise ceva mai mult pleoapele grele.

— Nu dispun de nici un fapt concret. Nimeni n-are nimic concret. Americanii au aplicat tehnicile cele mai subtile pentru a studia rarele piese materiale pe care au putut pune mâna. N-au găsit nici cel mai mic indiciu referitor la origine, nici măcar o urmă de amprentă digitală. Nu am decât o intuiţie, împărtăşită aproape fără excepţie de colegii mei din cincisprezece ţări: este vorba de japonezi.

Preşedintele dădu din cap, indispus.

— În ce scop? întrebă el. Nu există nici un precedent de acest fel în istoria lumii. Dacă cineva investeşte atâta inteligenţă şi atâtea mijloace pentru a paraliza lumea civilizată, o face pentru a obţine puterea. Cum şi în ce scop vrea să dobândească acest grup de japonezi puterea, în actuala stare a lucrurilor?

— După părerea mea, nu vrea s-o dobândească, răspunse generalul Tobias, aţintindu-şi privirea ochilor castanii în ochii preşedintelui.

Această opinie fu urmată de o tăcere stupefiată.

— Oamenii aceştia nu-şi pun problema dobândirii puterii. Ideea însăşi de putere, tot după părerea mea, le este străină. Ei vor să pună capăt puterii.

— Dar favorizează Rusia! strigă preşedintele. Nu-s afectate decât Statele Unite.

— Îmi permit să vă contrazic, răspunse Tobias vârând o mână în buzunar.

Scoase un raport îndoit în patru şi îl întinse preşedintelui.

S.T. 56. Legăturile telefonice întrerupte între Moscova, Sankt

Petersburg, Kiev şi Vladivostok. Armata rusă în stare de alarmă.

— Întreaga lume e vizată, spuse Tobias cu voce egală, aprinzând o ţigară. Cred că ne putem aştepta la tot ce poate fi mai rău: proiectul are şanse aproape sigure de izbândă. Peste o săptămână, comunicaţiile internaţionale vor fi reduse, practic, la zero. Suntem neputincioşi.

Preşedintele.Republicii franceze deschise gura, deveni foarte roşu, apoi reîncleştă fălcile.

— Şi Dieudonné? întrebă el.

— Nici o veste.

Un nou prag fu depăşit când, în dimineaţa zilei următoare, Kremlinul nu reuşi să contacteze telefonic Casa Albă. Câteva linii intereuropene funcţionau încă, dar nici Downing Street 10, nici Palatul Elysée, nici Palazzo Madama nu erau în măsură să-i ofere vreo informaţie preşedintelui Bezuhov. Astrologul Oleg Brianski se umplu de bani prorocind la televiziunea din Kiev şi în particular, prezicându-le doritorilor soarta la ceasul apropiatei Judecăţi de pe urmă. La Helsinki, stocurile de votcă fură epuizate în câteva ore. Primul-ministru al Suediei, în schimb, anunţă la televiziune că, graţie tradiţiei sale de neutralitate, ţara avea toate şansele să scape de perturbaţiile internaţionale ale telecomunicaţiilor. Ceea ce nu-i împiedică pe studenţii Universităţii din Uppsala să decreteze, de capul lor, o zi de beţie pregătitoare. Pentru ce anume pregătitoare nu ştia nimeni, dar noaptea răsună de ţipetele fetelor violate.

Cum serviciile poştale funcţionau încă fără vreo problemă aparentă, mai multe ziare, *La Prensa* din Santiago de Chile, *Excelsior* din Ciudad de Mexico, *La Stampa* din Torino, *Le Monde* din Paris, *The Times* din Londra, *El Ahram* din Cairo, *Yomiuri Shimbun* din Tokyo, *Népszabadsag* din Budapesta, primiră poze bizare, trase la roneotip, înfăţişând un tigru care râdea.

„Misterul tigrului care râde” *(Le mystère du tigre qui rit),* subtitră *Libération* pe pagina întâi.

54

LORNA DELLER-SHOEMAKER, o blondă retuşată, la vreo cincizeci de ani, cu înfăţişare sportivă, îşi parcă Fordul pe aleea care ducea la garaj şi tăie contactul. Apoi dădu ocol maşinii şi scoase din portbagaj două pachete destul de voluminoase.

— Orville! strigă ea. Vii să m-ajuţi?

Până să-şi părăsească Orville fotoliul din faţa televizorului, şase elicoptere apărură, într-un vacarm asurzitor, deasupra căsuţei din Sterling, Connecticut. Un număr apreciabil de maşini aparţinând poliţiei şi FBI-ului încercui casa. O jumătate de minut mai târzia, Lorna şi Orville priviră, stupefiaţi o mulţime de oameni, unii în uniformă, alţii în haine civile, ce invadară peluza, cu pistoale în mâini.

— Rămâneţi pe loc! Sus mâinile! strigă un ofiţer.

Lorna, înmărmurită, ridică un braţ care mai ţinea încă una dintre sacoşele scoase din portbagaj. Un tip în civil se apropie şi i-o luă din mână. O studie cu precauţie, aruncă o privire în interiorul ei, şi atât. Echipa de artificieri veni, apoi, să-i deşarte conţinutul şi să deschidă, cu nişte cleşti lungi, de la distanţă, un pachet mare: era un curcan.

Care curcan fu radiografiat în amănunţime. Apoi distrus cu gloanţe explozive. Spre marea bucurie ulterioară a pisicilor din cartier. Şi spre profunda consternare a soţilor Deller. Zgomotul gloanţelor alarmă vecinii, care se repeziră la ferestre, unii curioşi urmărind evenimentele cu binoclul. Aleea care ducea spre casa familiei Deller fu barată. Pe peluzele alăturate, girofarurile scânteiau în lumini tricolore, bătând invizibila măsură a partiturii-farsă în curs de interpretare. În cele din urmă, încadraţi, fiecare, de doi agenţi FBI cu revolverele în mână, Deller-ii putură lăsa jos braţele. Agenţii îi împinseră în casă, în timp ce restul colegilor şi liota de poliţai făceau de gardă în jur, măşti de piatră cu ochelari negri. Temperatura psihologică din Sterling atinse, în prima oră, punctul de fierbere, apoi cel de evaporare. În acest timp, locuinţa familiei Deller fu scotocită de sus până jos, pereţii sondaţi, sertarele deschise, ciorapii întorşi pe dos şi televizorul făcut bucăţi. Cuptorul electronic comandat prin calculator fu, bineînţeles, examinat cu tot atâtea precauţii ca şi când ar fi conţinut o bombă cu neutroni, apoi debranşat şi luat de agenţi ai FBI-ului cu mănuşi albe. Ceea ce-i provocă lui Orville Deller un acces de râs convulsiv.

— Ce ascunde parola voastră? întrebă cu severitate inspectorul care conducea cercetările, un ins între două vârste, cu trăsături dăltuite şi o expresie hotărâtă.

— Care parolă? făcu Lorna Deller.

— „Friptura să fie gata la ora 11”, răspunse celălalt, cu un aer

scârbit şi care nu admitea replică, învăţat din serialele poliţiste.

— Ascunde că friptura pe care urma s-o mâncăm trebuia să fie gata la ora 11, răspunse Lorna Deller.

— Nu mai spune! i-o întoarse inspectorul. Sunteţi la originea celui mai mare sabotaj din istoria Statelor Unite.

— Vrem să vorbim cu avocatul nostru, declară Orville Deller. Considerăm că avem de-a face cu nişte nebuni periculoşi.

— Care nebuni periculoşi? întrebă inspectorul, cu o expresie ameninţătoare.

— Dumneavoastră, printre alţii, replică Orville Deller. Vom denunţa manevrele fasciste care fac ca un cuplu de cetăţeni cinstiţi să fie arestaţi în circumstanţe paranoice pentru că au lăsat calculatorului casnic comanda „Friptura să fie gata la ora 11”. Bun, şi-acum, îmi cunosc drepturile şi cer un avocat.

Aproape două sute de oameni se adunaseră în jurul casei, în ciuda strădaniei poliţiştilor de a-i ţine la distanţă. Mulţi dintre ei veniseră cu binocluri, videocamere şi alte drăcii, pentru a înregistra cele mai mărunte detalii ale scenei. Alţii erau instalaţi la ferestrele caselor lor, echipaţi cu teleobiective şi transfocatoare utilizate de obicei pentru a urmări cuibăritul fâsei-de-munte. Avocatul soţilor Deller fu chemat la faţa locului. Fu anunţată presa locală, apoi cea naţională — şi afacerea depăşi frontierele.

Adevărul despre misterioasa poveste a fripturii de la ora 11 ieşi destul de târziu la lumină. Când se stabili că nu aveau nici o vină pentru pana apocaliptică a reţelei informatice americane, Deller-ii dădură în judecată guvernul federal şi obţinură cincisprezece milioane de dolari cu titlu de daune morale şi materiale.

Dar asta nu mai însemna mare lucru. Cu toţi banii ăştia, nu mai puteai să-ţi oferi cine ştie ce, de pildă o vacanţă în Europa, fiindcă majoritatea zborurilor comerciale transatlantice fuseseră anulate, serviciile de rezervare nemaifuncţionând aproape deloc. Terasele hotelurilor din Miami rămaseră pustii. Şi doar orăcăitul broaştelor râioase mai tulbura liniştea parcurilor îngrijite ale hotelurilor de lux din Caraibe, în jurul piscinelor a căror apă fremăta în bătaia brizei.

55

ABIA PE 5 OCTOMBRIE 1997 - adică la cinci zile după

declanşarea crizei care anihilase ansamblul reţelelor informatice americane, începuse să afecteze o parte a reţelelor sud-americane, europene şi japoneze, redusese la tăcere majoritatea posturilor de televiziune din Statele Unite şi paralizase esenţialul reţelelor bancare ale tuturor ţărilor, fără a mai vorbi de reţelele Internet şi alte autostrăzi ale informaţiei — începu să se contureze adevărul. Dar cu timiditate.

Mostre de cabluri avariate fură prelevate şi expediate, în ambalaje etanşe şi sigilate, prin curieri civili şi militari, pe adresele a patruzeci şi şase de laboratoare specializate. De exemplu, la Lawrence Livermore Laboratory, specializat în fizică, la AT&T, Electro-Plasma, Photonics Imaging, Silicon Graphics, Hewlett-Packard, Sun, IBM, DEC, General Electric, Evans & Sutherland şi multe altele, versate în electronică. Cu o intuiţie care se dovedi repede genială, generalul Warren V. Gabriel, care conducea ansamblul anchetei, sub egida Departamentului Apărării şi a Casei Albe, recomandă ca secţiunile de cabluri să fie manipulate şi examinate în condiţii de asepsie maximă, „ca în cazul unor culturi microbiene extrem de infecţioase”, preciză el. Toate laboratoarele fură obligate, prin contracte speciale, redactate şi semnate în termene-fulger, să lucreze fără întrerupere, conform sistemului consacrat al celor trei schimburi. Comunicate urmau să fie adresate din şase în şase ore Pentagonului, unde se instituise un serviciu de gardă tehnică.

Reacţia lui Laszlo Serentche, şeful laboratorului Silicon Graphics, când deschise conteinerul ce-i era destinat, după ce-l plasase într-o cuşcă de sticlă tip P4 perfect aseptică, echipată cu braţe de manipulare de la distanţă, şi după ce denudase firele cablului, fu aidoma cu a celorlalţi confraţi ai săi aflaţi în aceeaşi situaţie.

— *My God!* exclamă el.

Primul lucru care-i frapă, într-adevăr, pe toţi cercetătorii care examinau firele doar cu ochiul liber fu uimitoarea degradare fizică a acestora, oricare ar fi fost natura lor — fibre de sticlă, cupru de înaltă performanţă sau aliaje argentifere de vârf. Nici măcar nu era nevoie de microscop pentru a constata alterările: subţieri anormale şi numeroase rupturi pe segmente adeseori mai mici de un metru. O lupă filatelică era suficientă. Firele păreau corodate de un acid, în pofida protecţiei ermetice, totuşi,

a învelişurilor. Fapt surprinzător, degradarea continua sâ se propage pe segmentele prelevate. La mai multe eşantioane, care le parveniseră cercetătorilor cu patruzeci şi opt de ore mai înainte, secţiuni de până la cincisprezece milimetri deveniseră pulverulente. Evident, nici un mesaj optic sau electric nu mai putea trece. Totulse petrecea ca şi când cablurile ar fi fost afectate de o îmbătrânire precoce.

În ciuda orei târzii, a faptului că nu cinaseră, că mostrele le sosiseră abia spre sfârşitul dupâ-amiezei, că soţiile sau amantele îi aşteptau, Serentche şi colaboratorii săi ţinură o şedinţă a cărei substanţă se rezumă în câteva cuvinte: o degradare atât de avansată a unor cabluri de naturi diferite nu se putea datora întâmplării; ea era, probabil, efectul unui agent comun, complet necunoscut. Problema trebuia elucidată cât mai degrabă. O lungă noapte de lucru îi aştepta pe toţi, căci numai microscopia era în măsură să îngăduie, în cel mai fericit caz, identificarea acestui agent. Cantina firmei Silicon Graphics se închisese de-o oră. Serentche comandă pizza şi sandvişuri la chinezul cel mai apropiat.

Orice alte angajamente fură contramandate. Personalul cină din hârtiile-pergament şi din paharele de cafea şi de Coca-Cola. Apoi trecu în faţa microscoapelor.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, tot pe 5 octombrie, dar în laboratorul de microbiologie de la Massachusetts Institute of Technology, şi tot cu ochiul liber, Tom P. Deagle, un vlăjgan cocârjat, şef al laboratorului şi practician ostil oricărei speculaţii ştiinţifice, dar renumit pentru iscusinţa sa, observă că pulberea provenită din descompunere, la un eşantion de cablu de fibre optice, avea o culoare diferită de cea a materialului originar şi că volumul ei părea superior celui al segmentului distrus. Faptul intriga: de ce să-şi schimbe sticla culoarea când se dezagrega? Şi cum de putea să-şi mărească volumul, chiar dacă se avea în vedere faptul că o pâine făcută firimituri ocupă un volum mai mare decât o pâine întreagă?

Protocolul ştiinţific cerea să se verifice mai întâi greutatea în nanograme a unei secţiuni intacte corespunzătoare celei care se dezagregase şi apoi să se compare această greutate cu cea a particulelor pulverulente. Deagle se dispensă de aceste precauţii: examină direct particulele la microscopul electronic. Şi, imediat, scoase un strigăt care îi alarmă pe laboranţii săi, ale

căror nume fură mai apoi publicate în întreaga presă: Laura A. Tartano, Ahmed W. Wakil şi Yeng Cheng Lee.

— Bacterii! Bacterii uriaşe!

Cu toţii schimbară priviri uluite. Cu atât mai uluite cu cât aceste bacterii nu semănau cu nimic din ceea ce cunoşteau toţi patru, în pofida unei îndelungate familiarităţi cu bacteriile de tot felul. Apoi Deagle ceru să se facă microfotografii cu amplificare şi să se pregătească o întreagă baterie de cutii Petri, bine garnisite cu mediile nutritive cele mai diverse. După care îl chemă la telefon pe polegul său John Garabedian, unul dintre cei mai iluştri o sută de bacteriologi din lume.

— John, poţi să vii până aici? Cred că ai putea să ne-ajuţi.

Garabedian sosi două ore mai târziu, cu calviţia ceva mai lucioasă ca de obicei, cu sprâncenele de antracit la fel de încruntate ca întotdeauna şi cu expresia plină de rea-voinţă. Deagle îi arătă ecranele amplificatoarelor, pe care colcăiau bacterii mari cât nişte pizza *canapé* necoapte şi moi, răsucindu-se precum parmezanul ras dat la cuptor, în false culori decorative bătând în albastru-turcoaz şi roşu-violaceu.

— John, ai mai văzut bacterii ca astea?

Tenul lui Garabedian căpătă o culoare nesănătoasă când biologul se aplecă spre ecranul unui amplificator şi luminile verzi, albastre şi roşii ale imaginii tratate artificial conform codurilor de culoare informatizate i se reflectară pe faţă, făcându-l să arate ca şi când ar fi contractat subit o boală oribilă şi de o virulenţă spectaculoasă.

— Să mă ia dracu'! murmură el. Unde-aţi găsit asta?

— Într-un eşantion de cablu avariat, prelevat la Washington. Secret militar, te previn.

— Să mă ia dracu'! repetă Garabedian, stupefiat.

— Înainte să te ia, şi pe noi toţi o dată cu tine, spuse Deagle, spune-mi părerea ta.

— Nu pot să cred! răspunse Garabedian. Bacteriile astea n-ar trebui să existe deasupra nivelului mării. Sunt cele mai vechi dintre toate creaturile vii. Existau acum vreo trei miliarde de ani, când Pământul n-avea încă oxigen; de-asta sunt numite arheobacterii. S-a descoperit o întreagă colonie de asemenea specimene, în urmă cu doi ani, în apropierea unor izvoare termale submarine.

— Cine le-a descoperit? întrebă Deagle.

— O echipă destul de numeroasă. Japonezi, francezi, tipi de la Woods Hole. Sunt bacterii hipertermofile, care s-au deprins să se lipsească de oxigen şi de energia luminii şi să suporte temperaturi extrem de înalte. Sunt capabile să halească orice: sulf, cupru, o grămadă de compuşi carbonici, n-am toată lista în cap. Au verişoare terestre care înfulecă opere de artă, beton, fier, oţel şi câte şi mai câte.

— Fibre de sticlă, în orice caz, spuse Deagle, scrutând pe deasupra ochelarilor ochii lui Garabedian. Am citit câteva comunicări despre lighioanele astea, dar nu credeam c-ar putea supravieţui la presiuni şi temperaturi atât de scăzute ca acelea de la nivelul mării. În mod normal, proliferează la temperaturi de ordinul a 500°C şi la presiuni enorme. Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu.

— Mă întreb dacă astea n-au fost manipulate.

— Pentru ce?

— Ca să suporte condiţiile de viaţă de la nivelul mării.

— Nu e neapărat nevoie să fie manipulate pentru asta, răspunse Garabedian. Cel puţin după câte ştiu eu. S-ar putea şi ca, eliberate de constrângerea presiunilor ridicate, să manifeste aptitudini pe care nu le aveau până atunci. Trebuie întrebaţi microbiologii de la Woods Hole.

Vârî mâinile în buzunarele halatului şi întoarse o privire contrariată spre ecranele care proiectau imaginile minusculilor monştri.

— John, întâi ai zis că nu credeai că aceste bacterii ar putea supravieţui deasupra nivelului mării, iar acum respingi ipoteza că ar fi fost manipulate tocmai pentru a putea supravieţui. Poţi să-mi explici contradicţia? întrebă Deagle, în timp ce Wakil şi Laura Tartano pândeau răspunsul.

— E foarte simplu, spuse Garabedian. Continuă să mă mire faptul că au putut supravieţui într-un mediu ce nu conţine nici unul din elementele de care au nevoie în permanenţă, îndeosebi metanul şi hidrogenul sulfurat. Tu însă te referi la o manipulare menită să le îngăduie, nu să se lipsească de aceste substanţe nutritive, ci să suporte o presiune şi o temperatură cu mult inferioare şi, în privinţa asta, cred în continuare că nu este necesar să se procedeze la o asemenea manipulare.

Deagle dădu din cap. Recunoştea celebra strategie a raţionamentului lui Garabedian, care elimina din orice discuţie

ceea ce ţinea de indicibil, de intuiţie, de exclusivele arbitrare, de logica întemeiată pe experienţă — adică arhaică, dacă nu delirantă — şi de aproximaţie.

— Manipularea la care te gândeai a constat, probabil, în punerea acestor bacterii în contact cu elemente pe care poate că nu le-ar fi găsit în decurs de o mie de ani: elementele componente ale cablurilor de telecomunicaţii.

— Exact.

— Şi mai există o manipulare care ar trebui să fie investigată. Aceea care a permis acestor bacterii să devoreze componentele cablurilor. Că au devorat învelişurile, se poate admite în ultimă instanţă, căci acestea sunt constituite din derivate petroliere. Că au păpat carbonul din fibrele de sticlă, iarăşi este posibil Dar să mănânce silice, asta-i ceva inedit. Din câte ştiu eu, arheobacteriile n-au nevoie de silice. Înseamnă că li s-a grefat o genă care le permite s-o asimileze, şi asta, într-adevăr, e o noutate.

— Cunoşti persoane care-ar putea lucra la aşa ceva? întrebă Deagle.

Garabedian îşi ridică ochii negri spre Deagle şi răspunse cu o blândeţe uşor condescendentă:

— Ştii bine că orice ucenic din orice laborator de inginerie genetică este astăzi în măsură să grefeze gene de elefant unui şoarece. Dacă îmi ceri să localizez un laborator care ar fi putut bricola arheobacterii menite să devină mortale pentru cablurile de telecomunicaţii, am să-ţi spun că, pentru a izbuti asta, ar trebui mobilizate efective de trei ori mai numeroase decât cele de care dispun FBI-ul şi CIA împreună.

Deagle oftă. De bună seamă, Garabedian avea să ironizeze, mai devreme sau mai târziu, naivitatea celor care erau însărcinaţi cu anchete atât de delicate ca identificarea unor noi bacterii.

— Dacă înţeleg bine, orice anchetă e inutilă.

— Lasă anchetele pe mai târziu. Mie, unuia, ceea ce mi s-ar părea cel mai urgent ar fi găsirea unui agent care să blocheze proliferarea lăţeilor ăstora.

— Vreo idee?

— Încercaţi cu penicilină, răspunse Garabedian şi, ajungând la uşă, se întoarse şi adăugă: Tot ce vă pot spune cu certitudine este că tipii care ne-au cadorisit cu porcăria asta sunt al dracului

de isteţi.

Deagle şi echipa sa îl priviră fără a rosti nici o vorbă. Erau deci nevoiţi să rămână închişi în laboratorul ăsta, în compania unei ciurde microscopice infernale; pentru moment, şansele lor de a-şi regăsi căminele, un duş şi un aşternut proaspăt, într-un interval rezonabil, erau neglijabile.

— Dacă totuşi ai vreo idee, nu ezita, spuse Deagle.

Apoi se instală în faţa calculatorului şi redactă un comunicat preliminar:

În atenţia d-lui general Warren V. Gabriel. 12 h 15. Eşantionul 26 A — fibre de sticlă — infestat cu bacterii aşa-zise arheobacterii hipertermofile, care mănâncă fibră de sticlă. Bacteriile, aparţinând unor varietăţi diferite, după toate aparenţele, au fost introduse în medii de cultură. După părerea lui John Garabedian, este vorba de arheobacterii descoperite cu circa doi ani în urmă în preajma unor izvoare submarine de apă calda şi care au suferii o mutaţie artificială. Vom reveni.

Se pregăti să faxeze mesajul, întrebându-se dacă faxul mai funcţiona. Era un model vechi, care mersese bine până în ajun. Formă codul Pentagonului şi urmări aprinderea beculeţelor. Faxul mai funcţiona încă. Dar cât avea să mai funcţioneze? se întrebă Deagle, inserând fila cu raportul.

56

— SĂ REALIZEZ PLĂCI după această bancnotă, bune de tipar, în trei zile? Imposibil! exclamă Delperreau, şeful serviciului de gravură de la Banque de France. Şi în secret, pe deasupra!

Era un bărbat slab, către cincizeci de ani, vizibil nepredispus la glumă. Preşedintele republicii şi guvernatorul Băncii Franţei îl priveau tăcuţi.

— Astăzi este luni. Trebuie să dispunem de prima tranşă de zece miliarde de yeni joi dimineaţă, spuse tărăgănat preşedintele.

Delperreau păru îngrozit.

— Domnule preşedinte, nu vă daţi seama! bolborosi el cu glas sugrumat şi cu ochii gata să-i iasă din orbite.

— Îmi dau perfect seama. E o misiune de interes naţional şi internaţional.

Delperreau se îndoi de parcă s-ar fi pregătit să-şi dea duhul.

— E ora 9 dimineaţa, Delperreau, spuse guvernatorul. Avem

pe deplin mijloacele de a realiza o placă model, cu sistemele de reperare laser de care vom dispune la prânz. Executând o placă pe oră, ceea ce recunosc, e o performanţă, ar urma să avem douăzeci şi patru de plăci gata de tipar mâine la amiază. Patruzeci şi opt de plăci, poimâine, şi putem începe tipărirea.

— Lucrând douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru? strigă Delperreau.

— Lucrând patruzeci şi opt de ore din patruzeci şi opt. Alege-ţi oamenii. Dacă proiectul izbuteşte, şi trebuie să izbutească, ai o primă de cinci milioane, şi fiecare dintre asistenţii dumitale o primă de un milion şi o lună de vacanţă, promise preşedintele.

— Cinci milioane? mieună Delperreau.

— Ai auzit ce-am spus. E război.

Delperreau se luă cu mâinile de cap.

— Am să înnebunesc.

— Nicidecum. Dacă reuşeşti, îţi voi decerna, în plus, Legiunea de Onoare.

— Îţi dau un minut ca să răspunzi, zise guvernatorul.

— Cum credeţi că aş putea spune nu? îngăimă Delperreau.

— Vei lucra în cea mai desăvârşită izolare, şi-ţi cer, aici şi acum, să juri pe cuvânt de onoare că vei păstra un secret absolut. Îţi cer, de asemenea, să-i pui să jure şi pe asistenţii dumitale.

Delperreau dădu din cap.

— Maşina mea te va duce oriunde vrei, adăugă guvernatorul, ridicându-se. N-avem nici un minut de pierdut.

57

THE PROCEEDINGS of the National Academy of Sciences, o revistă groasă, cu coperte gri, care publica periodic lucrările academiei în cauză, incluse în numărul său din octombrie 1997 trei comunicări ale unor bacteriologi, care aduseră respectabilei şi în general indescifrabilei publicaţii un succes demn de invidie:

Carbon-and-silicon-eating archaeobacteria
of recent appearance on the surface of Earth,

Characteristics of recently found
Archaeobacteria cupriphagia

şi

Genetic traits of Archaeobacteria argentiferia.

— De când mănâncă materia vie silice? întrebă, suspicios, Dr. Wolf T. Chandrasekhar, de la Institutul de Microbiologic Max Planck din Mannheim, la conferinţa săptămânală a ilustrei instituţii.

Colegul său, Tassilo von Archenholtz, ridică mâna şi lăsă în jos capul.

— Este un fapt bine cunoscut de ţărani că, de la apariţia regnului vegetal, plantele consumă silice, explică el. Dar, cum nouă materialul ni se pare indigest, ne-am încăpăţânat să-l ignorăm. Iată de ce, de la naşterea botanicii experimentale, cercetătorii se înverşunează să pregătească pământ de răsadniţă fără silice. Astfel, studiile de botanică experimentală întreprinse de un secol nu fac nici cât o ceapă degerată. Ceea ce pot mânca plantele, pot să mănânce şi bacteriile, deoarece au sisteme de asimilare mai complexe. Aşa că pe mine nu mă miră deloc faptul că există bacterii care consumă silice, fier, cupru, ba chiar aur şi plutoniu.

La fel de bine cunoscut era faptul că lui Archenholtz îi făcea plăcere să fie tăios. Colegul său Chandrasekhar nu insistă, deci. Dar douăzeci şi şapte de laboratoare de pe tot cuprinsul lumii se lansară imediat în căutarea unor antibiotice capabile să neutralizeze faimoasele bacterii.

Pentagonul alertă Comandamentul NATO. Care alertă guvernele europene. Care alertară preşedinţii băncilor şi ai marilor industrii. Miniştri ai Apărării, ai Telecomunicaţiilor, ai Afacerilor Interne şi ai altor instanţe organizară conferinţe de presă în care, încercară să tempereze disperarea generală. Era posibil ca anumite reţele, dar nu toate, să fie afectate; tehnici substituente aveau să le preia rapid funcţiile etc. Era, de bună seamă, puţin cam târziu.

Acţiunile tuturor marilor societăţi de telecomunicaţii căzură ca nişte bolovani într-un puţ. Bursele, deja astmatice, tahicardiace, schizofrenice şi paranoice, resimţiră brutal şocul, o dată în plus. între timp, presa mondială difuzase fotografiile celor trei bacterii principale răspunzătoare de faptul că nu mai era cu putinţă, la fel de comod ca până mai ieri, să comanzi o sută de tone de cafea sau să telefonezi nevestei că vei întârzia la cină.

La etajul al unsprezecelea al unui imobil imaculat, în alb şi negru, situat în Cartierul Select din Singapore, trei dintre cele patru ecrane de calculator ale National Computer Board se

stinseră aproape în acelaşi moment. Al patrulea difuză imagini idioate şi pâlpâitoare, pe care nu le puteai considera psihedelice decât dacă voiai cu tot dinadinsul. Lee Well Ng, şeful biroului de studii al traficului urban, se adânci în fotoliul său, cu o expresie blazată. Apoi se ridică şi se duse să privească portul, pe fereastră. O zi frumoasă, numai bună pentru o plimbare până la Sentosa. Un asistent intră brusc în birou, cu un aer năuc. Privi ecranele moarte, apoi chipul flegmatic al lui Ng. Dădu să spună ceva, se răzgândi şi se rezemă de uşă.

— Mi-ar face plăcere să beau o cafea, zise Ng.

În turnul de control al aeroportului Roissy, comandantul Jean-Charles Mathieu văzu cum ecranele radar se stingeau în momentul în care un Boeing 747 al companiei Varig ateriza pe pistă cu graţia obişnuită a unui elefant pe patine cu rotile.

— Ce facem? întrebă calm unul dintre operatori.

— Schimbăm cablurile, răspunse Mathieu.

O jumătate de oră mai târziu, o echipă în combinezoane sterile proceda la înlocuirea cablurilor avariate, cu altele, noi, impregnate cu gel antibiotic. Radarele se reaprinseră.

La Utrecht, profesorul Maurice Van Mocqué cerea fişierului Universităţii din Leyda informaţii referitoare la un pasaj controversat din *Cartea egipteană a morţilor,* când ecranul calculatorului său se stinse, cu un cotcodăcit lichid. Calculatorul era racordat la reţeaua universitară Surfnet, care nu avusese până atunci nici o pană. Van Mocqué încercă să-şi reactiveze calculatorul, dar în zadar. Clătină din cap.

— Blestemul vechilor egipteni, rosti apoi, pe un ton sarcastic.

Dar nu toate victimele giganticei pene se dovediră a fi în dispoziţii atât de filozofice. Negura se lăsă cu destulă repeziciune în minţi.

58

— ANTHONY?

Nu aprinsese lumina. Silueta ei se contura în albastru-închis pe fondul ferestrei din dormitor. Ţinea telefonul modular lipit de ureche, ca să nu scape nici o fărâmiţă de sunet. Telefoanele modulare erau singurele care mai funcţionau, adesea capricios, dar, oricum, funcţionau.

— Da?

Şi inima ei tresări la auzul armonicilor familiare, ba nu,

îndrăgite.

— Iartă-mă că te deranjez la serviciu. N-ai mai dat nici un semn de viaţă de la toana aia a ta de acum trei zile, spuse ea. Poţi să vorbeşti nestingherit?

— O clipă.

Ea desluşi o conversaţie scurtă, apoi pocnetul unei uşi care se închidea.

— Poftim, pot să vorbesc, zise el. Scuză-mă, dar nu-mi amintesc să-ţi fi dat de-nţeles c-am să te mai caut.

— Ai fi preferat să nu te sun?

— Credeam că nici n-o să-ţi pese. Şi-aş fi dorit ca relaţiile noastre să urmeze alt curs.

Ea îşi reluă cu greu respiraţia.

— Ce rău am făcut? reuşi să articuleze.

— Rău? Cerule, doar nu sunt judecător!

— Am făcut ceva care ţi-a displăcut.

Râsul scurt al lui Anthony aproape că-i sfâşie inima.

— Nici măcar nu te-ai uitat la mine, Valerie.

— Nu m-am uitat la tine? repetă ea, aşezându-se, cu spatele drept, pe un taburet căruia îi recunoscu în clipa aceea absurditatea.

— Mă tem că nu. Sau, atunci, m-ai dispreţuit.

— Anthony!

— De vreme ce trebuie să mă explic, ceea ce nu-mi stă în obicei, se pare că nu ai văzut în mine, conform sistemului tău de interpretare a lumii, decât un personaj de sex bărbătesc care nu corespundea criteriilor tale.

— Anthony!

— E numele meu, într-adevăr. Aparţii unui univers de cadavre, Valerie.

— Sunt un cadavru? întrebă ea, respirând anevoie.

— Într-un anumit fel, un cadavru nostim. Ce naiba, unde ţi-e bucuria de a trăi?

— Omor prin telefon, rosti ea cu o oboseală subită. Bucuria mea erai tu.

— Accept declaraţia. Dar eu te-am tratat ca pe o menadă, iar tu m-ai tratat ca pe-un englez.

— Ce e o menadă?

— O preoteasă a lui Dionysos, în misterele Greciei antice.

— Ce făceau menadele?

— Amor, în toate felurile.
— N-am fost o menadă?
El izbucni în râs.
— Nu vrei să mă mai vezi? reluă ea.
— Dar tu, tu de ce vrei să mă vezi?
— Pentru că eşti bucuria mea. N-o ştiam. Acum o ştiu.
— Atunci, o să mergem la un restaurant indian.
— Aş merge cu tine şi la un restaurant canibal!
— Trec să te iau la 7.30. Pregăteşte-mi un Bloody Mary vârtos. Am avut o zi groaznică.
Şi închise. Ea se ridică, se învârti încet în jurul ei însăşi, se reaşeză, se ridică din nou şi-şi prinse obrajii în mâini. Apoi se privi în oglinda din faţa ei, tot fără să fi aprins lumina.

59

BĂRBATUL VÂRSTNIC, în costum negru un pic ros, cu cămaşă albă şi cravată aproape neagră, uşor moarată, privi îndelung resturile de frunze de ceai de pe fundul bolului. Resturi de alge pe un fond de nisip. Firimituri de mulţumire pe un fond de impasibilitate. Gura sa întredeschisă, cu buza de jos răsfrântă, ochii pe jumătate închişi şi expresia obosită nu prevesteau câtuşi de puţin zâmbetul vag pe care-l adresă tânărului aşezat de cealaltă parte a mesei, în restaurantul japonez de la ultimul etaj al hotelului Borobudur din Djakarta.
— Ai lucrat bine, Hideshi, spuse el, fixându-1 pe Yagama cu ochi ai căror pupile, cândva negre, începuseră să se dizolve în sclerotică, în aşteptarea contopirii cu neantul.
Yagama se înclină de mai multe ori în semn de recunoştinţă, cu fruntea aproape atingând propriul său bol de ceai. Chipul îi strălucea de fericire.
— Cu toţii aţi lucrat bine, reluă Bătrânul, întorcând faţa la stânga şi la dreapta, spre bărbaţi de asemenea tineri, deşi mai în vârstă decât Yagama Satsumi, eşti într-adevăr bacteriologul eminent despre care mi s-a vorbit. Meritul dumitale se răsfrânge asupra Imperiului. Ce aş putea spune mai mult? Cât despre dumneata, Ike, îmi place să cred că, luând în consideraţie talentul dumitale de organizator la fel de iute ca fulgerul şi la fel de furiş ca vântul, regina noastră, zeiţa Amaterasu, va revărsa şi mai mult har asupra *kami*-ului care a fost întemeietorul neamului dumitale.

Noi plecăciuni. Şi expresii de beatitudine. Convivii băură o înghiţitură de ceai. Bătrânul ceru să se aducă saké şi umplu păhărelele celor cinci comeseni, apoi pe al său.

Căci erau şase. Doi bărbaţi mai vârstnici decât cei trei tineri ascultau, cu o politeţe plină de gravitate, elogiile. Unul dintre ei se aplecă imperceptibil în faţă, cu chipul dintr-o dată îngândurat. Bătrânul prinse mişcarea cu coada ochiului.

— Ike, reluă el, ridicând paharul, am vrea să-ţi mai încredinţăm o misiune. E vorba de a face să parvină un mesaj mai multor publicaţii.

Ike se înclină. Bătrânul îi întinse un plic.

— Curând, ne vom întoarce cu toţii în ţară, adăugă Bătrânul. Se cuvine să fii acasă când naşte tigroaica.

Zâmbiră cu toţii.

60

PRACTICĂ NEOBIŞNUITĂ, *Wall Street Journal* tipări în centrul paginii întâi un text publicitar, precedat de următorul avertisment:

> Am primit textul de mai jos, depus la redacţie de un curier neidentificat. Nu putem garanta că autorii sunt responsabilii valului de atentate ieşite din comun care zguduie lumea de mai multe luni. Nu putem însă nici să excludem această posibilitate. Deşi în dubiu, am preferat, de această dată, să nu ne abţinem.

ÎN ATENŢIA ORBILOR CARE VORBESC DESPRE STELE

> Iată ani şi ani de când aroganţa negustorilor devastează planeta, impunându-i spiritul agoniselii, sub pretextul prosperităţii economice, şi prostia, sub pretextul divertismentului. Bunul-simţ spune, totuşi, că acela care vinde ceea ce nu posedă este un hoţ, şi aşa stau lucrurile cu financiarii, bancherii şi alţi proprietari de tripouri din lumea aşa-zis industrială: într-adevăr, zilnic, volumul schimburilor monetare internaţionale, adică o mie două sute de miliarde de dolari, este de patruzeci de ori mai mare decât cel al plăţilor pentru bunuri reale.
>
> Societăţile voastre sunt, aşadar, întemeiate pe furt. Conducătorii lor n-au cum să nu cunoască pedeapsa care îi

aşteaptă pe hoţi.

Statele voastre, care se pretind emanaţia acestor societăţi şi care, cu maimuţărelile lor, fac să râdă maimuţele din pădure, caută morţiş eşafodul: bat monedă după bunul lor plac, ridicând astfel minciuna la rang de lege. Fiindcă nu se bate monedă decât atunci când se dispune de contravaloarea ei în aur, dar singurul aur al conducătorilor voştri este cel ce acoperă sufletele lor cariate. Economiile voastre erijate în zei nu sunt decât zorzoanele minciunii, ale prevaricaţiunii şi ale infamiei ordinare. Biciul ar fi o armă suficientă pentru cel care ar vrea să se ocupe de aceste haite de escroci. Există însă lucruri mai grave. Aţi înjosit fiinţa umană şi trageţi nădejde s-o ţineţi cu capul vârât în cloaca economiilor voastre putrede. E de ajuns să vezi mulţimile voastre buimace, care, la terminarea unei zile de sclavie, dau fuga la casele lor ca să se cufunde în contemplarea unor televiziuni mai nocive decât pâcla dulceagă din fumătoriile de opiu de odinioară, cele pe care englezii le-au întreţinut în China pentru a abrutiza sărăcimea. Sau care încearcă să-şi uite mizeria în abjecţia unor închipuiri virtuale şi copulatorii. Creştina voastră ipocrizie a închis bordelurile adevărate pentru ă le înlocui cu simulacre mai rentabile. Tinerii voştri nu mai sunt decât bande de dezmoşteniţi, cu buzunarele umflate de droguri şi de bancnote fără valoare, scriitorii voştri nu mai sunt decât nişte scribi publici.

Laboratoarele voastre exploatează boala, vânzând medicamente unor criminali. Proprietarii exploatează nevoia de somn, închiriind unor nerozi, îmbătaţi de discursurile voastre de hoţi şi de nemernici, coteţe pentru câini. Exploataţi până şi moartea, de pe urma căreia vă îngrăşaţi, asemenea viermilor din cadavre. Pe bună dreptate, la voi fac ravagii drogurile. Cândva aţi nădăjduit să înrobiţi Asia prin intermediul localurilor în care se fuma opiu. Astăzi, sunteţi atinşi de cangrena fumătoriilor la scara naţiunilor voastre. Naivii şi nevolnicii se străduiesc să uite, în ceaţa drogurilor, spectacolul purulenţelor voastre. Propriii voştri concetăţeni au ajuns, azi, victimele voastre. Exploataţi nenorocirea celor care, pe drept cuvânt, consideră că universul vostru este imund: le vindeţi droguri legale, la fel de perfide ca acelea pe care le declaraţi ilegale.

Virtutea a dispărut cu totul din oraşele voastre, pe care le-aţi transformat în bazare şi lupanare. Aţi condamnat ororile din lagărele naziste şi staliniste, dar New Yorkul, Londra, Parisul sau Madridul sunt alte lagăre de exterminare lentă. N-aţi văzut asta? N-aţi observat privirea automobilistului dement, închis în cutia lui de metal şi care se luptă să ajungă de la un loc la altul, fără altă speranţă decât cea de a-şi obţine tainul? Nu vă puteam lăsa să continuaţi opera voastră de nimicire. V-am dat, mai întâi, câteva avertismente mărunte, ca să vă demonstrăm nimicnicia predicilor voastre televizate şi a puterilor voastre politice: o simplă bufonerie e de ajuns pentru a vă îngenunchea! Apoi v-am arătat slăbiciunea fără margini a sistemelor voastre economice şi financiare. Nu ne-aţi crezut. Orbi, aţi continuat să vorbiţi despre stele. A trebuit, aşadar, să trecem la măsuri mai severe. De curând, v-am distrus reţelele informatice. Vă puteţi face o idee despre mijloacele de care dispunem. Nu le-am desfăşurat pe toate. Dacă încercaţi să vă reconstituiţi, aşa cum aţi fost înainte de a ne provoca mânia, vom merge mai departe şi vă vom sili să scormoniţi pământul cu unghiile ca să dezgropaţi rădăcini. Suntem în măsură să oprim pentru mult timp orice transport de electricitate în societăţile voastre. N-o facem imediat pentru că nu vrem să aibă de suferit cei nevinovaţi. Dar dacă nu vă reformaţi, vom acţiona. Reformaţi-vă! E ultimul avertisment.

Dieudonné citi articolul, cufundat într-unui din fotoliile de piele ale vechiului hotel particular al Thérèsei Lachmann, mai cunoscut sub numele Traveller's Club, de pe Champs-Elysées. Privirea lui se pierdu în decorul ciocolatiu al acelei extravaganţe de cocotă.

„Aveau dreptate”, gândi el, golindu-şi ceaşca de cafea. „Necazul e că, din clipa în care cineva se apucă să vorbească despre morală, înseamnă că se pregăteşte să te sugrume.” Un budist scrisese asta? Nu era prea sigur.

61

DIETA JAPONEZĂ SE REUNI în sesiune extraordinară. Obiectul întrunirii era avertismentul anonim publicat de *Wall Street Journal* şi punerea în cauză, explicită şi implicită, la nivel internaţional, a unor grupuscule japoneze, în evenimentele

extraordinare şi subversive care zguduiau de luni de zile întreaga lume. Tonul urcă repede. Ministrul de Interne fu degrabă taxat de incapabil, de vândut şi chiar de lichea, de către un deputat din opoziţie, deosebit de înfierbântat. După care, unii membri ai majorităţii şi ai opoziţiei schimbară pumni, urcară pe bănci şi, de la o travee la alta, cu feţele convulsionate şi arătându-şi colţii, înţeleseră să-şi rezolve diferendele cu ajutorul loviturilor de picior şi-al invectivelor lătrătoare. Apoi un smintit trase focuri de armă în grămadă, omorî un deputat şi fu el însuşi ucis de un altul. Poliţia interveni şi şedinţa fu amânată, într-un vacarm greu de descris.

Ministrul de Interne francez organiză o conferinţă de presă televizată şi folosi termeni ca „somaţie inadmisibilă”, „încălcare a legilor internaţionale ale societăţilor civilizate” şi alte banalităţi. Prezentatorul televiziunii îl întrebă dacă aceste referinţe retorice aveau vreo şansă de a contracara manevrele unui grup căruia, după toate aparenţele, nu-i păsa de ele nici cât negru sub unghie; ministrul evocă o punere în cauză a democraţiei. Ceea ce făcu să râdă cu poftă o mulţime de răuvoitori.

Un partid socialist se înfiinţă în Statele Unite, şi ameninţă să se desfiinţeze numaidecât, din cauza facţiunilor care îl fisurară în zilele imediat următoare, două personalităţi afro-americane declarând că n-aveau de gând să mărşăluiască sub comanda unor ideologi evrei, în timp ce evreii declarară că n-aveau de gând să apere democraţia alături de nişte rasişti-fascişti. La care Partidul Homosexualilor, iniţiatorul coaliţiei, se luă în beţe cu celelalte două. Cu prilejul unei manifestaţii teoretic comunitare, pe Fifth Avenue, dame musculoase recurseră la ceea ce în boxul francez se numeşte în mod politicos „punctarea la biluţe”, totul sub ochii neatenţi ai poliţiei călare. Soarta Partidului Socialist American apăru dintr-o dată incertă, cel puţin până la întrunirea anunţată pentru luna următoare, la Boston.

Aceste peripeţii se întreţesură pe un fond de excentricităţi, relatate de cronici în câteva rânduri. La Roma, un preot se instala pe treptele monumentului ridicat în memoria lui Victor Emmanuel şi, din zori până la apusul soarelui, citi Apocalipsa, folosind un sistem de amplificare împrumutat de la un club de noapte. La Oslo, adepţii unei secte pe care nimeni nu ştia s-o definească defilară în pielea goală prin faţa palatului regal,

anunţând a doua venire a lui Cristos. La Teheran, flagelanţi se învârtiră pe străzi, goi până la brâu, biciuindu-se cu cravaşe îndoite, şi, apucaţi de o subită frenezie, îşi abătură curând cravaşele asupra trecătorilor. La Kiev, membrii sectei până atunci obscure a Sfinţilor Fraţi Va- rangieni se baricadară în biserica Sfânta Sofia şi declarară greva foamei până ce întreaga Ucraină se va pocăi.

În toată lumea occidentală, activităţile cele mai obişnuite fură zdruncinate de tresăriri de un tip necunoscut. Un pilot al companiei Lufthansa refuză să decoleze de la Frankfurt pe motivul că reactoarele avionului său ar macula puritatea cerului. La Buenos Aires, un ţicnit tăie alimentarea cu energie electrică a jumătate din oraş, susţinând că tot răul din lume venea de la electricitate. La Londra, un nebun închis de o săptămână în sala de proiecţii virtuale a unui sex-shop muri de surmenaj onanistic. Distribuirea corespondenţei în lumea industrială deveni aleatorie. O prostituată autentică de pe Rue Saint-Denis, din Paris, se îmbogăţi peste noapte deoarece clienţii ei fură apucaţi subit de pofta turbată de-un corp fără captoare, fără nici o altă virtualitate, decât funcţionarea glandelor sale.

Elie Schwartz, directorul unui săptămânal parizian cunoscut cândva pentru opiniile sale zise „de stânga”, pe vremea când lumea credea că foamea era o problemă ideologică, invitase să cineze la el cinci dintre colaboratorii săi cei mai fideli. Instalaţi în fotolii de piele, se serviră, după cină, şi în ordinea onorifică, cu rachiu de Armagnac, coniac şi votcă, din flacoane de cristal şlefuit. Televizorul era aprins, dar cu sonorul redus la zero. Cei şase erau tăcuţi, ba chiar posaci. De la declanşarea crizei mondiale, gazeta, luată pe nepregătite, nu putuse relata decât lucruri pe care cotidienele şi mediile electronice supravieţuitoare le aduseseră deja la cunoştinţă, asezonându-şi textele cu ceea ce se numea sos, adică improvizaţii mai mult sau mai puţin filozofice şi mai mult sau mai puţin originale de informaţii spicuite de la inşi care ştiau puţin mai mult decât alţii, dar mult mai puţin decât adevărul. De la un hebdomar atât de prestigios, ar fi fost de aşteptat o prestaţie mai bună. Ocazia fusese excelentă pentru a spori vânzările, însă nici una dintre cele şase persoane prezente nu reuşise să găsească vreo cheie pentru evenimentele ieşite din comun care punctau globul pământesc ca tot atâtea zgrăbunţe cauzate de un acces de

febră imposibil de diagnosticat.

— Suntem de acord cu toţii, spuse Schwartz, că, dacă nu-i vorba de o coincidenţă extraordinară, apariţiile misterioase, falsificările casetelor de realitate virtuală, trucarea cuvântării lui Thorpe, apoi cea a discursului lui Bezuhov, lovitura de stat de la Teheran şi, în sfârşit, distrugerea sistemului american, pe urmă a celui mondial, de telecomunicaţii sunt efectul unei voinţe ferme, a unui plan organizat de nimicire a ceea ce a devenit lumea după sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Or, după toate aparenţele, nimeni n-are nici cea mai mică idee despre identitatea şi scopurile grupului care a organizat acest soi de apocalipsă lentă.

Sorbi o înghiţitură de coniac şi urmă:

— Este o situaţie fără precedent în istoria lumii. Un număr mic de oameni este în măsură să îngenuncheze un ansamblu de puteri industriale — state care au un PIB considerabil, care au industrii, bănci şi armate —, fără ca nimeni să aibă habar de intenţiile sale. Nu suntem nici cei mai proşti, nici cei mai puţin informaţi din lume, de bună seamă, dar asta nu ne împiedică să batem pasul pe loc.

Îşi plimbă privirea peste feţele invitaţilor săi şi se întrebă, preţ de o clipă, dacă meritase să cheltuiască atâta amar de bani pe alcool şi mâncare, pentru a obţine expresii atât de neînsufleţite. Un dineu de cadavre, îi fulgeră prin minte.

— Ştim cu toţii ce se crede la Elysée, zise Jerôme Legras, redactorul-şef. E vorba de japonezi. Şi budişti. Au mijloace financiare şi tehnice, care însă nu sunt nelimitate, cum s-ar fi putut crede. Sunt ingenioşi. Exploatează cu un talent estetic efectul surprizei. Aplică una din vechile reguli ale artelor marţiale: cheltuirea unui minimum de energie pentru obţinerea unui rezultat maxim. Am fost o dată la un festival de arte marţiale. Am văzut inşi imobili, trimiţând la podea agresori, cu două sau trei gesturi bine concepute, şi având pur şi simplu aerul că alungă o muscă. Împărtăşesc opinia experţilor de la Elysée, pe care nu-i cunosc: este vorba de japonezi. Această artă a economiei ironice n-a fost dezvoltată până la un asemenea grad de rafinament decât de budiştii niponi ai şcolii zen.

Dădu pe gât o duşcă de Armagnac şi reluă:

— Nu subscriu însă la părerea ta, Elie. Tu spui că e o situaţie

fără precedent. Or, acum două mii de ani, o mână de convertiţi care se revendicau, pe nedrept de altfel, de la un alt evreu, pe nume Isus, au făcut praf şi pulbere vastul Imperiu Roman, şi asta cu infinit mai puţine mijloace tehnice şi financiare decât japonezii noştri.

— Şi ce crezi că vor aceştia? întrebă Scjiwartz.

— Specificul budiştilor zen este de a nu răspunde la întrebări. O întrebare este prostească prin definiţie. Supoziţia occidentală conform căreia există întrebări şi răspunsuri e, pentru ei, necunoscută şi atinsă, dinainte, de zădărnicie. Budistul zen nu cunoaşte decât acţiunile şi reacţiile. Orice persoană care cere un răspuns dovedeşte, prin acest act în sine, că n-a fost capabilă să-l găsească singură şi deci că nu are capacitatea de a-l înţelege. Oamenii care pun întrebări sunt asemenea copiilor mici. Li se poate explica faptul că, dacă există o zi şi o noapte, este fiindcă Pământul se roteşte în jurul Soarelui, dar copiii abia dacă ştiu ce-i Pământul, cu atât mai puţin ce e Soarele; e aproape inutil să li se răspundă. Evident, teroriştii noştri vor sfârşitul unei anumite lumi occidentale. Cea pe care noi o numim, de douăzeci de ani, lumea comunicaţiilor.

Toată lumea privi ecranul mut al televizorului.

— Ne punem, în orice caz, întrebări tâmpe, murmură Jacques Niederweiller, un ins corpolent, moleşit, căruia şuviţe de păr slinoase îi mascau privirea căpruie.

Niederweiller realiza rubrica „Filozofie” a gazetei; ocupaţia era ocazională. Niederweiller lăsa adesea să treacă două sau trei săptămâni fără a scrie un rând, dar nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să pună la îndoială utilitatea sa la gazetă. Niederweiller era unul dintre cei mai strălucitori discipoli, dacă nu cumva cel mai strălucitor, ai unui filozof respectat din anii optzeci. Se alesese cu o rentă viageră de pe urma aprecierii pe care acel filozof o emisese despre el: „Niederweiller e unul dintre rarele spirite libere pe care le cunosc.” Îşi folosea renta bând în neştire.

Schwartz îi aruncă o privire întrebătoare. Niederweiller nu răspunse.

— Ce vrei să spui? întrebă Corinne Mifege, redactorul-şef adjunct.

— Ce am spus, răspunse insolent Niederweiller.

De data aceasta fu ţinta unui fascicul de priviri întrebătoare.

— Ce dracu'! exclamă Niederweiller. Nu se mai putea trăi aşa, o recunoaştem cu toţii. Nu era nevoie să fii budist zen sau mai ştiu eu ce, ca să-ţi dai seama şi să iei măsurile care se impuneau pentru apune capăt acestei situaţii. Suntem bombardaţi, în fiecare minut al vieţii noastre, cu tone de informaţii pe care suntem incapabili să le asimilăm şi care, mai rău, ne fac din ce în ce mai indiferenţi faţă de realitate. Nu mai ştim nici măcar ce este realitatea. Echipamentele de realitate virtuală sunt unul din rarele domenii comerciale în veritabilă expansiune de trei ani. Nimeni, în lumea occidentală, nu mai suportă realitatea. De altfel, asta se întâmplă de aproape un secol. A început cu cinematograful, care propunea imagini de false fiinţe umane, proiecţii fantasmagorice, şi care a sfârşit prin a ne oferi umanoizi. N-aţi băgat niciodată de seamă că Robocop-ii sunt progeniturile lui Jean Harlow şi ale lui Marilyn Monroe. Chiar nu v-a trecut niciodată prin gând? Şi totuşi, ăsta e purul adevăr! De optsprezece ani de când lucrez pentru tine, Elie, v-am surprins de cel puţin şapte ori resuscitând mitul lui Marilyn Monroe! O idioată plină de coşuri, pe care cinematograful v-a prezentat-o, adică nu, v-a impus-o, v-a injectat-o intravenos, ca pe o culme a feminităţii încântătoare! Ia zi, Elie! Câte mii de dolari ai plătit pentru a publica în gazetă fotografii, chipurile, inedite ale Tui Marilyn Monroe? Toţi cei de-aici aţi venerat-o pe Marilyn Monroe mai mult decât le-au venerat vreodată grecii antici pe Artemis sau pe Afrodita, mai mult decât au venerat-o vreodată creştinii din Evul Mediu pe Fecioara Maria!

Elie Schwartz surâdea meditativ în timpul acestei diatribe.

— Ne-am eliberat pe nedrept de religie pentru a cădea într-o religiozitate şi mai rea, o superstiţie îngălată şi labagistă care ne face să considerăm vedetele de cinema şi de televiziune drept persoane reale şi importante, arhetipuri, ca să folosesc limbajul acelui bătrân popă deşucheat, Jung. Nu mai trăim decât în mod virtual, holbându-ne la televizor, care ne înfăţişează imagini a căror remanenţă nu depăşeşte zece secunde, după cum a demonstrat-o un studiu al CNRS. Ni se arată, seara, dimineaţa, la prânz, scene cumplite după un cutremur de pământ. Cadavre peste tot, femei bătrâne plângând. Război civil. Copii morţi, orbiţi, cu creierii împrăştiaţi, cu sângele şiroind. Femei violate, şi aşa mai departe. Un festival de rap, inşi în fundul gol, poponari deghizaţi în femei, răcnind inepţii instigatoare la crimă, pe un

ritm care ar fi plictisit un australopitec, şi a căror temă profundă e: „Ia-ţi-o la labă şi omoară-ţi femeia, iar pe urmă trage-ţi un glonţ în cap.” Un tip la ţol festiv care taie panglica nu ştiu cărei uzine de echipamente spaţiale. Inaugurarea unui „centru de distracţii”, ca şi cum ar exista o circumferinţă de distracţii. Prezentatorul însuşi trece de la un subiect la altul ca un sonat, cincisprezece — maximum douăzeci de secunde o scenă, fiindcă ştie că, în ultimă instanţă, tuturor li se rupe-n paişpe. Tot aşa de bine s-ar putea inaugura la Palavas-les-Flots un bordel pentru câini sau un magazin de pompe funebre pentru marţieni, tuturor li s-ar arhirupe-n paişpe — aia e, chestia abia dac-ar face obiectul unui început de conversaţie la cină. Sărim noi înşine de la un program la altul, pe telecomandă, trecem la un film de groază sau, dacă s-a făcut ora, la un film porcos. Femeile nu se mai pot uita la bărbaţii lor, nici bărbaţii la femeile lor. Mă întreb chiar dacă voi aţi fost capabili să mă ascultaţi până acum, fiindcă nici voi nu vă mai puteţi concentra asupra unei idei mai mult de zece secunde. Rezultat: zero. Pretutindeni acelaşi lucru, aia e! Cadavre. Toate serile din toate capitalele lumii seamănă din ce în ce mai mult cu o vizită în catacombele din Palermo. Eşti cadavru, te uiţi la celelalte cadavre, şi puţin îţi pasă, fiindcă eşti mort.

Niederweiller se ridică şi începu să se plimbe agitat prin cameră, sub privirile neliniştite ale colegilor săi.

— Aţi epuizat toate ideile — marxismul, capitalismul, religiile. Aţi epuizat toate plăcerilor — minorele din bordelurile de la Bangkok, minorii din Filipine, maşina, drogul, weekend-urile la Deauville şi vacanţele printre broaştele ţestoase uriaşe din Galapagos. Cunoaşteţi toate vinurile şi toate situaţiile. V-aţi lăsat biciuiţi de sadice cu cizme de piele neagră înalte până la coapse, aţi gustat came de şarpe şi de urs alb, vă întoarceţi acasă printr-un trafic urban care l-ar fi îngheţat de groază pe Sfântul Anton, ca să vizionaţi cea mai recentă porcărie de realitate virtuală. Nu existaţi. Aş vrea să vă insult, dar nu pot, nu se insultă nişte cadavre!

— Jacques…, protestă Schwartz. Jacques, te-am ascultat, dar…

— M-aţi ascultat? M-aţi ascultat? Mă doare-n cot că m-aţi ascultat! Ne-ai convocat sub pretextul necesităţii de a descifra evidenţele, Elie. Nu vezi care-s evidenţele astea? Nu-ţi dai

seama că eşti mort şi că editezi o gazetă pentru mortăciuni? Jumătate din ea este alcătuită din programele de televiziune ale posturilor din lumea întreagă, din recenzii de casete cu filme de realitate virtuală şi liste de localuri de fantasme virtuale, iar cealaltă jumătate, din referinţe pedante la o lume care nu mai există!

— Jacques! strigă Schwartz.

— *Jacques!* îl maimuţări Niederweiller cu o voce de falset. Jacques îţi zice să te duci dracului, bătrâne. Vă zice tuturor să vă duceţi dracului! îşi dă demisia! Acum! Viermi buni pentru vecie, adunătură de stârvuri!

Puse paharul pe masă, părăsi odaia, îşi luă impermeabilul din vestibul şi ieşi pe hol fără a-şi mai da osteneala să tragă uşa după el. Asistenţa rămase consternată. Legras se ridică şi se duse să închidă uşa.

— Poate c-ar trebui să demisionăm cu toţii, rosti, după un răgaz de tăcere stingheră, Philippe de Bassan, un tânăr pricăjit, cu ochii mascaţi de ochelari cu lentile groase. În frunte cu tine, Elie.

— E ceva contagios, categoric! exclamă Corinne.

— Am înţeles de ce vor budiştii să distrugă universul nostru, zise Bassan. Ai înţeles şi tu. De fapt, cred că am înţeles cu toţii.

62

— APROAPE PERFECTĂ, spuse unul dintre experţii tehnici ai Băncii Franţei, examinând prima bancnotă de zece mii de yeni dintr-un teanc de o sută.

Presele zbârnâiau. Guvernatorul, Dieudonné şi Dutertre priveau cu un aer meditativ lădiţe marcate „China”, deja umplute şi gata să ia calea aeroportului Le Bourget, sub supravegherea lor. Alte două tranşe aveau să urmeze a doua zi. Delperreau, cu ochii înroşiţi, se clătina de oboseală. Guvernatorul îi strânse mâna.

— Mă duc să mă culc, zise Delperreau.

Subalternii săi începură să încarce lădiţele în cărucioare. O oră mai târziu, Dieudonné şi Dutertre urmau furgoneta precedată de două maşini de poliţie banalizate, alte două încheind convoiul.

În Concorde-ul prezidenţial, împrumutat pentru această împrejurare, Dieudonné îşi întinse picioarele, încrucişă mâinile

pe burtă, închise ochii şi abia dacă simţi decolarea. Nu dormise nici el prea mult în ultimele trei zile. Şi un gust de praf nu-i mai părăsea cerul gurii.

Câţiva militari îi conduseră pe Dieudonné şi Dutertre, abia debarcaţi, spre generalul Tenyen, care-i aştepta în maşina sa, pe pista aeroportului din Shanghai. Dutertre mai ţinea încă în mână o cutie de bere. Fără a coborî, generalul strânse cordial mâinile celor doi francezi.

— Ei? făcu el.

Dieudonné arătă cărucioarele care transportau lădiţele în direcţia unui hangar. Generalul le făcu semn francezilor să urce în limuzina sa, care se îndreptă către hangar şi pătrunse în interior. Generalului nu-i prea plăcea să meargă pe jos. Consimţi totuşi să coboare din maşină, după ce aceasta se oprise şi după ce porţile hangarului fuseseră închise. Dutertre luă o şurubelniţă din mâna unui mecanic şi desprinse capacul primei lădiţe din grămada adusă de-un cărucior. Generalul, întinzând gâtul, examină conţinutul lădiţei. Dutertre scoase un teanc şi extrase din el prima bancnotă, pe care i-o întinse chinezului. Generalul studie o clipă biletul, aruncă o privire piezişă către francezi, scoase din buzunar o hârtie echivalentă, apoi se plasă sub o plafonieră, îşi potrivi în ochiul drept o lupă de ceasornicar şi compară îndelung cele două bancnote. Dutertre trăgea duşti mărunte din berea lui. Dieudonné îi luă cutia din mână şi o goli dintr-o înghiţitură. Examenul nu se mai termina. Generalul întinse cele două bancnote unui ofiţer pe care-l chemase cu un gest. Ofiţerul purică, la rândul său, originalul şi copia. în cele din urmă, se întoarse spre superiorul său şi dădu din cap de mai multe ori.

— *Excellent!* rosti generalul în engleză. La fel de bune ca ale noastre! Să mergem. Suntem aşteptaţi să asistăm la decolări.

Toată lumea urcă din nou în Mercedes şi limuzina spaţioasă reporni cu viteză redusă spre un teren izolat, straşnic păzit şi înconjurat de un gard înalt din sârmă împletită ce părea electrificată. Un grup de vreo zece ofiţeri îi aştepta la intrarea unui hangar. Tenyen coborî, urmat de oaspeţii săi. Intră primul în hangar. Dieudonné avu un şoc. Aparate înaripate se înşirau cu zecile pe rafturi suprapuse. Generalul Tenyen înţelesese repede interesul pe care-l prezenta proiectul francez. Nu încăpea îndoială că-şi însuşise ideea şi se lăudase cu ea în faţa

Partidului. Dar ce importanţă avea asta? Esenţialul era că materializase acest proiect într-un timp extraordinar de scurt. Dumnezeu ştie câţi deţinuţi politici lucraseră zi şi noapte la construcţia acestor aeromodele, pentru a produce o asemenea cantitate în unsprezece zile.

— Motoare de motoretă, cu benzină, spuse generalul, întorcându-se, zâmbitor, către Dieudonné.

— N-au stat cu mâinile-n sân nici ei, observă cu voce joasă Dutertre.

— Structuri din bambus şi pânză, explică generalul, continuând să zâmbească. Electronică elementară, desigur, dar suficientă, am pus-o la încercare. Veţi putea judeca singuri.

Dădu un ordin. Unul dintre aparate fu scos din hangar pe o mică platformă cu rotile. Un militar, cu o telecomandă în mână, urmă aparatul, apăsă pe un buton şi elicea micului avion prinse să se învârtă. Militarul apăsă pe alt buton. Aparatul începu să ruleze pe pistă. O altă comandă îl făcu să decoleze. La două sute de metri altitudine, dacă nu erai foarte atent, l-ai fi luat drept o pasăre de pradă.

— Optzeci de kilometri pe oră, zise generalul. Anotimpul e cât se poate de prielnic. Vânturile din Pacificul de nord-est sunt ascendente, la fel ca şi cele ale musonului din sud-est. Vor purta mesagerii noştri aproape exact la destinaţie. Fiecare avion duce zece milioane de yeni.

— Nădăjduiţi să recuperaţi avioanele? întrebă Dutertre.

— Nu, răspunse generalul. Aparatele vor reveni în China, într-adevăr, dar pentru a se prăbuşi în munţii Manciuriei. Sau în apele teritoriale.

— Care-i sistemul de largare a bancnotelor? întrebă Dutertre.

— Simplu. O trapă telecomandată se deschide, vântul pătrunde şi mătură biletele, la altitudinea de aproximativ cincizeci de metri. Am prevăzut cinci valuri de cincizeci de avioane, eşalonate din douăsprezece în douăsprezece ore. în şaizeci de ore, ar urma să largăm o mie de miliarde de yeni pe teritoriul Japoniei, conchise cu un surâs larg generalul Tenyen.

La trei sau patru sute de metri, avionul execută un viraj larg şi veni să aterizeze. Generalul aplaudă, militarii de asemenea, Dieudonné şi Dutertre la fel. Generalul dădu alt ordin. Operaţia începu. în cadenţa de o decolare la fiecare cinci minute. In interiorul hangarului, generalul le arătă vizitatorilor săi harta

care permitea urmărirea, una câte una, a traiectoriilor aparatelor, pe o distanţă de circa o mie cinci sute de kilometri.

Primul val avea să acopere cu bancnote, a doua zi dimineaţă, teritoriul japonez până la Osaka. Al doilea, în seara aceleiaşi zile, până la Tokyo. Următoarele trei, până la Sendai, Hakodate şi Wakkanai.

— Domnia minciunii, murmură Dutertre.

— Ce zice prietenul dumneavoastră? întrebă generalul.

Dutertre repetă gândul pe care-l rostise cu voce tare. Interpretul îl traduse. Generalul îşi reprimă un zâmbet.

— Minciuna sau sângele, rosti el. Măcar o dată pot fi disociate!

Îi însoţi pe francezi la hotel şi-i anunţă că oferea, în aceeaşi seară, un dineu în onoarea lor. Avea să trimită maşina să-i ia. Dineul se dovedi mai degrabă un supeu intim; generalul nu invitase decât trei dintre apropiaţii săi. Tenyen vorbi despre Cochinchina şi despre Kaen T'sin, faţă de care părea să nutrească o anumită nostalgie. Dieudonné vorbi despre Japonia. Chinezii ascultară cu atenţie. Dutertré nu scoase nici un cuvânt.

La întoarcere, fiecare găsi în camera lui o domnişoară foarte respectuoasă şi plină de solicitudine, garantată fără vreo boală. Cineva ciocăni în uşa lui Dieudonné. Era Dutertre, cu un aer ironic.

— E o femeie în camera mea! Ce fac?

— O regulezi, Dutertre. E desertul, răspunse Dieudonné care era în chiloţi.

La 3 dimineaţa, Dieudonné se trezi, mai întâi fără să ştie de ce. Apoi înţelese; auzea muzică. Era foarte slabă, dar o recunoscu totuşi: *Patimile după Ioan* de Bach. Crezu că începe să se ţicnească. Se strădui să desluşească sursa. Era singur în pat, pipiţa plecase discret şi, avea convingerea fermă, fără a-i lua o centimă. În sfârşit, îşi dădu seama că muzica venea din partea cealaltă a peretelui care-l despărţea de camera lui Dutertre. Se duse să bată discret la uşa acestuia. Dutertre îi deschise. Amândoi se priviră lung preţ de câteva clipe. Dieudonné îşi aruncă ochii spre micul casetofon. Dutertre îi întoarse spatele şi reintră în cameră. Dieu- donné îl urmă, închizând uşa după el.

— Să nu-mi puneţi întrebări, spuse Dutertre cu voce înfundată. M-am săturat. Am nevoie de inocenţă, de încredere,

de veselie, şi nu de mişculaţiile astea internaţionale şi diabolice la care mă obligaţi să particip de nu mai ştiu câte zile. Am nevoie de rasa mea, de credinţa mea şi de cultura mea. N-am nevoie de-o târfă din Shanghai care să mi-o ia la muie în numele prieteniei dintre popoare. Am nevoie de-o nevastă şi-o tartă cu caise. Mi s-a lehămitit de torentele astea de inteligenţă machiavelică. Mă înţelegeţi? strigă el, întorcându-se brusc spre Dieudonné.

— Cât se poate de bine, răspunse Dieudonné cu blândeţe. Sunt în aceeaşi situaţie ca şi dumneata. Luptăm împotriva unei lumi false şi virtuale. Ducem, şi dumneata şi eu, acelaşi război, pricepi asta, Dutertre?

Dutertre îl privea fix, cu braţele încrucişate peste pieptul gol.

— Aş vrea să fiu singur.

— Există cel puţin doi inamici ai rasei umane, Dutertre. Minciuna şi setea de putere.

— Beijing. Ora 3 dimineaţa. Nietzsche. Altceva?

— Âsta-i nivelul la care se joacă soarta lumii, nu-i alegerea mea.

— *...Und Jesus sagt zu Ihm...*

Dutertre oftă.

— Plecaţi, rosti el Plecaţi, domnule Dieudonné. Dacă vă meritaţi numele.

Dieudonné ieşi. Dutertre redeschise uşa şi-i şopti pătimaş:

— Ştiţi ceva, domnule Dieudonné, am impresia că devin partizanul călugărilor dumneavoastră budişti! Mă duc cu gândul la îngerii exterminatori! Înţelegeţi la ce mă refer?

Părea cam exaltat. Dieudonné se întoarse în camera lui, destul de neliniştit.

63

— UCIDE! UCIDE! îţi vin eu de hac, ticăloşiile!

— Zap! Te-am ras, rahat de şoarece!

Cu mâinile încleştate de manetele consolelor interactive, doi puşti se străduiau să se dezintegreze reciproc, în apartamentul familial, pe Via della Riparata, la Roma. Urletele lor, mai puternice decât cele ale grupului de *crag* Hell and Death, difuzate în imagini stereo şi sistem cvadrifonic, îi alarmară pe vecinii de la etajul de dedesubt, care urcară cu revolvere în mâini. În momentul în care sunau la uşă, pregătiţi să spargă

broasca, cei doi fraţi se încăieraseră şi se rostogoleau pe podea, încercând să se sugrume unul pe altul.

— Ce este? întrebă mama, văzând doi bărbaţi şi-o femeie aţintind ţevile revolverelor în direcţia buricului ei.

— O crimă la dumneavoastră!

— Ce crimă? Gaetano şi Gilberto se joacă un pic cu videoul!

— Nu auziţi cum urlă? O să chemăm poliţia pentru minori!

— Bine, bine, o să le spun să se liniştească.

Femeia oftă şi se duse să ia din baie un spray Euphoria produs de laboratoarele Sato. Intră în odaia copiilor în clipa în care Gaetano, cu faţa stacojie, încerca să-şi elibereze gâtul din degetele fratelui său. Pulveriză câteva jeturi generoase de euforizant în direcţia fiilor ei. Gilberto descleştă degetele şi Gaetano se aşeză în fund ca să tuşească.

— *Mamma*, nu trebuia, susură Gilberto, ne jucam aşa de...

Apoi recăzu pe duşumea, cu un surâs angelic pe buze.

— S-au enervat vecinii, explică ea, stingând videoul şi televizorul. Apoi reînchise uşa.

Acelaşi produs, dar numit „Zăpadă de primăvară”, era cel pe care patronii de galerii video din Tokio, Osaka, Yokohama şi alte oraşe japoneze erau obligaţi să-l pulverizeze în mod continuu, înainte de circulara care impusese această măsură, poliţia trebuise să intervină în repetate rânduri pentru a despărţi jucători transformaţi în nebuni furioşi.

64

PASAGERII ZBORULUI 311 BERLIN-CHICAGO îşi legară centurile şi începură să frunzărească, unii, revista de bord sau programul jocurilor video şi-al filmelor oferite, în timp ce alţii îşi scoteau pantofii, scotoceau prin genţile de voiaj ori îşi slăbeau nodul cravatei. Giganticul Boeing 747 înaintă încet spre pista de decolare. Vuietul motoarelor crescu şi toată lumea aşteptă goana dinaintea desprinderii de sol.

Dar, dintr-o dată, se făcu linişte perfectă. Climatizarea se întrerupse, luminile se stinseră.

Un sfert de oră trecu într-o perplexitate crescândă.

— Doamnelor şi domnilor, îmi pare rău, dar trebuie să vă informez că aparatul nu poate decola. Reactoarele sunt blocate. Vom fi nevoiţi să debarcăm. Vă prezint scuze în numele companiei.

Avionul fu remorcat spre aerogară. După mai multe ore,

pasagerii luară loc într-un alt aparat. Incidentul făcu mare vâlvă. În hangarul de reparaţii, se constată că arborii rotoarelor fuseseră blocaţi de un produs misterios, asemănător unui plastic foarte dur. În ce moment putuse acel produs să pătrundă în reactoare? Cei doi piloţi fură incapabili să furnizeze vreo informaţie în legătură cu fenomenul. Comandantul aeronavei îi descumpăni serios pe comisarii însărcinaţi cu ancheta, raportând că i se părea că văzuse în iarbă, la mică distanţă de aparat, nişte iepuri bizari.

— Cum adică, bizari? întrebă conducătorul anchetei.

— Păi da, puţin cam prea mari, cam prea nemişcaţi. De obicei, iepurii fug când se apropie un avion. Şi, în afară de asta, mi s-a părut că degajau un fel de aburi roz.

Se crezu că omul se ţicnise din cauza supărării pe care i-o cauzase decolarea ratată.

Dar, a doua zi, presa germană primi un comunicat cu următorul conţinut:

> Incidentul zborului 311 trebuie să vă servească drept lecţie. Călătoriţi prea mult. Folosiţi prea mult carburant preţios, poluaţi atmosfera şi, în general, vă agitaţi prea mult. Vă poftim, pe voi şi pe celelalte ţări din lume, să restrângeţi numărul zborurilor. Pe de altă parte, vă sfătuim să reduceţi simţitor şi circulaţia automobilistică. Prea mulţi oameni se slujesc de maşină fără un motiv întemeiat. Putem să vă imobilizăm şi autoturismele. Nu ne siliţi să luăm măsuri drastice.

Indignarea care se exprimă prin presa mondială, scrisorile de la cititori, posturile de radio şi de televiziune care mai funcţionau încă, sondajele de opinie, conchiseră în puţine cuvinte: „Ticăloşii ăştia ar vrea să ne reducă la starea de sclavie!”

Povestea iepurilor bizari începu să fie luată în serios. Nu era deloc exclus ca nişte iepuri mecanici, teleghidaţi, să fi difuzat, într-adevăr, misteriosul plastic. Comandantul suprem al forţelor NATO, generalul Walter T. Carnap, fu cât pe ce să se sufoce de furie. Mai toţi şefii de stat, şefii de Stat-major, marii industriaşi şi marii bancheri începură să aibă insomnii. Diavolii ăştia de inamici invizibili găseau tot timpul câte un nou mijloc de a-şi

manifesta puterea. Ce voiau? Să asfixieze lumea? S-o transforme într-o gigantică mănăstire budistă? Cum puteau fi făcuţi să se cuminţească?

O jucărioară nouă apăru în buticurile şi debitele de tutun din Occident: mici Buddha de plastic negru, din craniul cărora ieşea o feştilă. Când o aprindeai, feştila împrăştia jerbe de scântei care făceau deliciul copiilor.

65

— JEAN!

Mărunţică, brună, un pic cam rotofeie, cu părul lins şi ochii căprui, în fine, banală, şi înţolită la nimereală. Dar ochii îi râdeau. Se străduia s-o identifice, fiindcă îi cunoştea deja chipul şi şuviţa aceea de păr niţeluş gras de pe fruntea bombată, de copil, când ea întrebă, pe un ton provocator, acoperind fundalul de jazz pe care-l difuza bistroul ăsta din Hale pentru cei care-şi începeau mai devreme seara:

— Ce facem astă-seară?

0 întâlnise cândva, înainte... Dar înainte de ce, n-ar fi putut spune. Fapt era că existase un „înainte”, crud şi nepăsător ca falsa tinereţe, căci tinereţea e, de felul ei, tandră şi gânditoare; şi, deşi n-avea decât douăzeci şi opt de ani, ştia, acum, că şi-o consumase dintr-o dată. Îmbătrânise cu o gradaţie, ca şi lumea. Îi crescuse ceva, ca un fel de sensibilitate nouă. Era conştient că trebuia să pună cuvintele între ghilimele, deoarece acest „acum” data de două zile, maximum trei, după cum „cândva” nu se situa la mai mult de câteva luni.

— Nu răspunzi? întrebă ea, pe un ton care nu părea să aştepte răspuns.

Era sigur că voia să-l agaţe. El, care plutise totuşi prin destule năvoade, examinând mărimea ochiurilor care-l împingeau, veche mină plutitoare, spre o nouă explozie, o învălui cu privirea, apoi examină decorul de fals cupru îmbătrânit, fals lemn vechi şi oglinzi pătate artificial al barului, şi surâse din toată inima.

— Am putea merge să cinăm la Bătrânul Husar, cu Gilles şi Hélène, mai spuse ea.

Bătrânul Husar. Îşi aminti dintr-o dată localul: acolo o mângâiase în treacăt cu privirea. Dar pe atunci — era epoca electrică şi fantomatică — se temuse să rămână singur cu ea, cu

o femeie, orice femeie — o noapte, da, de acord, dar dimineaţă plec, nu-mi pune întrebări — şi nu împinsese mai departe schimbul lor de priviri. Apoi simţi o uşoară îndoială: nu cumva o întâlnise la Virtual Saloon, o galerie de realitate virtuală unde se proiectau filme realiste? O scrută cu ochii săi albaştri. Ea nu văzu mefienţa, nu, nu văzu decât nişte ochi albaştri în care crezu că desluşeşte încredere.

— Bine, la Bătrânul Husar, răspunse el, în sfârşit, după ce traversase cele cinci continente şi înfruntase valurile gigantice de la Capul Horn, adică după ce-şi dominase suspiciunea.

Un muzician trimis de îngeri ar fi interpretat, de bună seamă, ca acompaniament, una dintre acele piese pentru violă, de Bodin de Boismortier sau de Marin Marais, ce par să plutească în voia vântului, căci urechea distrată nu le sesizează prea uşor ţinta.

— La 8, preciză ea, nesigură, întrebătoare şi, fără îndoială, neliniştită.

El găsi în glasul ei tonalităţi de clavecin şi dădu din cap, culegând cu vârful linguriţei, apoi cu cel al limbii, zahărul care nu se dizolvase în cafea. O oboseală plăcută îi învălui trupul, ca primul somn după o gripă. Pesemne că am fost bolnav, îşi spuse, bolnav timp de o viaţă. Ea observă că nu era prea vorbăreţ.

— Mă bucur să te regăsesc, rosti, el, brusc ruşinat de personajul său — tânăr frumos, întunecat şi rece —, dar surprins, totuşi, de a fi emoţionat de-o fată care nu era nici prea drăguţă, nici prea convingătoare.

Jenat, lăsă nişte mărunţiş pe tejghea şi se îndreptă spre uşă, cu un surâs care se întinse în aer, dincolo de chipul şi de prezenţa lui; un surâs care zgâria decorul. Înainte de a ieşi, observă, pe calendarul din perete, că era 21 octombrie.

Or, în acea zi de 21 octombrie, cu câteva ore înaintea sonatei neterminate de la barul din Hale şi la vreo cincisprezece zile după primele ravagii ale bacteriilor care distruseseră sistemele cablate americane, banca franceză Paribas adresă un fax filialei sale olandeze, anunţând un transfer de un milion două sute de mii de guldeni de la Rotterdam la Frankfurt. Acest fax, care constituia una dintre etapele unei vaste acţiuni de reorganizare a acelor carteluri numite de o bucată bună de vreme multinaţionale, nu ajunse la destinaţie. După vreo şase ore de

aşteptare, titularul transferului, preşedintele companiei Deutsche Elektronische, neliniştit şi, în acelaşi timp, stupefiat, transmise sediului băncii pariziene un fax arţăgos, cerând explicaţii. Nici acest fax nu ajunse la destinaţie. Secretariatul firmei Deutsche Elektronische încercă să obţină Parisul la telefon, dar fără succes. Acesta nu fu decât un caz printre câteva sute de mii de altele. Nordul Franţei nu mai răspundea. Vestul Germaniei, aşijderea. Răul atinsese, de asemenea, sudul Angliei, Beneluxul, nordul Italiei şi o parte din Spania. Complexele sisteme de telecomunicaţii, constituite esenţialmente din sateliţi de legătură şi reţele cablate, roase de bacterii venite din străfundurile oceanelor şi-ale erelor, se cufundaseră într-o tăcere minerală, atât de simplă încât părea idioată. Timpul îşi desăvârşise, pur şi simplu, opera un pic mai repede.

„Iată, aşadar, noua Ciumă Neagră!” murmură preşedintele lui Deutsche Elektronische.

Dar se găsi el însuşi grandilocvent. Doar nu se adunau cadavre de pe străzi, ce naiba! Îl contrarie şi faptul că, la prânz, salata cu jambon i se păru delicioasă. Omul fusese oare creat pentru ca, la rândul său, să creeze averi prin intermediul electronicii?

Infecţia, despre care se sperase că se va limita la teritoriul american, ajunsese, deci, în Europa. O celulă de criză, instalată la Strasbourg, la Consiliul Europei, materializa pe o hartă a lumii rapoartele aduse de mesageri umani şi rapoartele hertziene transmise de armatele ţărilor afectate. Căci nu aveau să mai existe, pentru o perioadă de timp nedefinită, decât rapoartele hertziene, rezervate mesajelor de cea mai mare importanţă. Secretarul celulei, un tânăr cu înfăţişare plăcută, care nu se îndoia că o mare revistă ilustrată germană avea să-l numească, publicându-i fotografia, „îngerul Apocalipsei”, coloră cu roşu regiunile condamnate la tăcere. Epidemia părea să se fi declarat la est de regiunea pariziană. Contaminarea atinsese în mod bizar vechea Cehoslovacie şi Iugoslavia, unde combatanţii aflaţi în război de patru ani se pomeniră subit constrânşi la inactivitate. Şi mai la est, molima bântuia de la Kiev la Rostov şi începea să se infiltreze în Iran. În orice caz, făcea ravagii în Asia. O imensă pată roşie părea să se scurgă de la Beijing la Tokio, lăsând picături însângerate peste Asia de Sud-Est. Hong Kongul

era, şi el, atins, la fel şi Taiwanul. Doar Australia şi Pacificul, plus câteva regiuni răzleţe ale Americii de Sud şi-ale Africii, păreau, pentru moment, cruţate.

Destul de curios, mai multe reţele interioare ale unor mari firme rămăseseră neatinse. În birourile societăţilor IG Metall, Ente Nazionale Idrocarburi, Rhône-Poulenc, General Motors, de pildă, se putea telefona foarte bine de la un post la altul ale întreprinderii. Dar nu se mai putea vorbi cu exteriorul Nu încăpea îndoială că aceste insuliţe de imunitate nu aveau să dureze la infinit, căci, deja, legăturile dintre unele sectoare începeau să se deterioreze.

Reducerea întregii lumi la tăcere electronică nu mai era decât o chestiune de zile.

Presa mondială, deşi lipsită de cea mai mare parte a mijloacelor sale de comunicare, fu de acord, măcar o dată, cu acelaşi cuvânt.

Silence! intitula *The Times. Schweigen! —Frankfurter Rundschau. Silence!—Libération. Il silenzio è ormai universale*, anunţă *Corriere délia Sera. Tiho!* proclamă *Izvestia.*

Cu excepţia celor pe care le difuzau televiziunile locale şi a celor pe care sateliţii le transmiteau direct posesorilor de antene parabolice, imaginile se rarefiară considerabil, şi nu li se mai acordă decât un credit restrâns. Suspiciunea se strecurase în cugete. Dumnezeu ştia dacă vreun nemernic nu trucase imaginile transmise, chiar dacă erau dintre cele mai inocente. Se putea încă reveni la casetele video, cele bidimensionale şi cele virtuale. Dar nimeni nu mai avea chef de ele. Clienţii temători ai buticurilor de fantezii sexuale tridimensionale aminteau de desfrânaţii disperării din cetăţile asediate descrise de poveştile din vremuri imemoriale, cele în care ultima prinţesă preferă să moară de foame decât să pună la frigare cea din urmă privighetoare. Cu excepţia celor ce funcţionau prin radio, telefoanele se acoperiră de praf; rămase doar radioul, suveran absolut.

Specialiştii din industria telecomunicaţiilor şi finanţatorii lor, îngroziţi de secătuirea unei surse de venituri pe care-o crezuseră veşnică, promiseră generalizarea telefoniei fără fir. În câteva zile nu se mai găsi nici un telefon portativ în nici un oraş al lumii industriale. „Pana nu poate dura o veşnicie”, dădură asigurări unii şi alţii; cele mai strălucite creiere din domeniul

comunicaţiei lucrau de zor la această problemă. Următoarele reţele vor fi rezistente la orice sabotaj; vor fi imateriale. Oamenii crezură pe jumătate. Cei mai informaţi se arătară îngrijoraţi de problema aglomerării undelor. Credinţa în tehnologia atotputernică avu parte de aceeaşi soartă ca orice religie care nu a crezut decât în cuvântul miturilor sale. „Iată, aşadar, întoarcerea la spiritualitate!” ricanară răutăcioşii. Dar o nouă temere îşi făcu loc: monstruoasele bacterii nu aveau să atace reţelele electrice, cufundând, de această dată, întreaga lume în întuneric?

În întuneric, dar acesta bine venit, deschise ochii, după un somn scurt, frumosul întunecat şi rece. Simţurile sale percepură un trup gol, alături, şi el ghici că acest trup dormea încă. Îşi aminti de mâinile care-i astupaseră urechile, ceva mai înainte, şi respiraţia i se acceleră. Se strădui, căci era muzician, să reconstituie muzica existentă aici. Un contrabas, un clavecin, o violă, şi melodia care şerpuia pe fondul în minor al contrabasului. Se auzi respirând.

66

OPERAŢIA BANCNOTELOR aeropurtate începuse joi şi-şi atinsese primul obiectiv vineri, la primele ore ale dimineţii. În seara aceleiaşi zile, Tokyo fusese supus asaltului bogăţiei. Întors la hotel pentru a se întrema după o zi petrecută cu vizitarea Shanghai-ului, Dieudonné primi un mesaj telefonic din partea generalului Tenyen.

— Tovarăşul general vă roagă să urmăriţi telejurnalul de la ora 7.

Dieudonné îl chemă pe Duteitie. Nu înţeleseră nimic, fireşte, din cuvintele crainicului. Dar imaginile care urmară nu aveau nevoie de comentarii. O stradă, plină de maşini aproape imobilizate, de indivizi pradă unei gesticulaţii incomprehensibile, de ţipete, de claxoane. Prim-planul unei femei care ţinea în mână trei bancnote de zece mii de yeni. Al unui bătrân cu ochi de smintit care alerga după alte bancnote. Al unui poliţist care-şi umplea cu ele buzunarele. Al unor oameni la ferestre, agitându-şi braţele.

— Treci pe CNN, zise Dieudonné.

Postul american relata că haosul domnea în capitala niponă de la apusul soarelui, adică de aproape trei ore. Imaginile

mişcate arătau că operatorul avusese de furcă pentru a-şi păstra echilibrul în îmbulzeală. Situaţia era asemănătoare la Osaka, Kyoto, Kobe şi în toate oraşele din sud. La fel stăteau lucrurile în localităţile rurale. Japonia era inundată de miliarde de yeni căzuţi din cer. Convocat de urgenţă, Consiliul de Miniştri nu reuşise încă să se întrunească, din cauza paraliziei aproape totale a circulaţiei.

— Rămâne de văzut dacă vor înţelege, zise Dieudonné.

— Le-am administrat o doctorie drastică, zise Dutertre. Dezordinea e mai crâncenă decât în oricare altă ţară din lume.

Se duseră să cineze. La înapoiere, aprinseră din nou televizorul. Un comunicat misterios sosise prin curier la redacţia ziarului *Asahi Shimbun:*

Vizuina nevâstuicii e afumată. Pentru asta, a trebuit să se afume grădina. Un bun grădinar se descotoroseşte de nevăstuică.

Dutertre izbucni în râs. Râsul său sună ciudat de fals, cel puţin în urechile lui Dieudonné.

— Ţara asta e fascinantă. Voi cere să fiu detaşat aici.

— Nu te îmbăta cu apă rece, spuse Dieudonné. E paradisul mitomanilor; ceilalţi ajung repede să se plictisească.

A doua zi, îşi luară rămas-bun de la generalul Tenyen prin telefon. Două pacheţele le fură înmânate la recepţia hotelului; în cel destinat lui Dieudonné se afla un bol Song din nord, în stilul numit Clar de Lună. Nimic altceva decât lapte de lună întins pe un bol evazat. înăuntru, un cartonaş cu un text scris de mână în limba franceză: *Cu complimentele generalului Chi Tenyen.* Dutertre, în schimb, primise un bol Ming cu înflorituri delicate.

Se întoarseră cu o cursă regulată a companiei Air France. La bord, fu proiectat un film, evident, stupid.

— Vă repet, domnule Dieudonné, zise Dutertre, mă întreb dacă prietenii noştri budişti n-au avut, la urma urmei, dreptate.

67

JAPONIA nu ieşi din blocajele de circulaţie decât după patru zile, iar din harababura materială abia după două săptămâni. Cât despre harababura financiară, aceasta avea să fie incomparabil mai greu de rezolvat. Prima măsură care se impunea era înlocuirea tuturor bancnotelor curente. Un sistem de detecţie extrem de complex urma să îngăduie, se anunţase,

deosebirea biletelor false de cele adevărate. Dar operaţia de epurare avea să dureze câteva săptămâni.

— Grădinarul îşi curăţă grădina, declară primul-ministru nipon în cursul unei conferinţe de presă televizate.

Nici un ziar însă nu anunţă moartea ilustrului călugăr Yagamawa. Dar era adevărat că se înregistrase un număr de sinucideri superior mediei.

Pentru restul lumii, răul fusese făcut. Acum, trebuia să se reconstruiască cea mai mare parte a reţelei mondiale de comunicaţii. Era ca a doua zi după o beţie. Chiar era necesar să se reconstruiască această reţea? întrebară unii.

— Ce părere ai despre toate astea? îl întrebă într-o seară Mary Thorpe pe soţul ei, care mânca un ştiulete de porumb fieri cu unt topit, într-unui din rarele momente de intimitate pe care cuplul prezidenţial mai reuşea încă să şi le îngăduie.

— Nu-mi mai amintesc prea bine cuvintele lui Isus când descrie sfârşitul lumii şi spune că acela care s-a căţărat pe acoperişul casei sale n-are nevoie să mai coboare. N-am nici o părere. Mă-ntreb doar dacă preşedinţia Statelor Unite mai are vreun sens. Mary Thorpe îl privi lung.

— Eu am senzaţia că, din toate astea, trebuie să iasă ceva folositor, murmură ea. Nu ştiu ce anume, dar ceva o să fie. Mă simt liniştită, Wayne, ca o femeie care naşte la timp.

68

DE CUM SOSIRĂ LA ROISSY, Dieudonné şi Dutertre fură convocaţi la Elysée. Preşedintele jubila, profera generalităţi excesive, îşi atribuia, practic, între două felicitări, meritul de a fi restabilit situaţia mondială, proiecta convocarea unei conferinţe internaţionale asupra securităţii, dădu de şase ori ocol biroului şi se reaşează tot de atâtea ori. Dieudonné simţea doar nevoia de a face un duş. Avea sentimentul că ieşise dintr-o perioadă lungă de boală. În maşina care-l ducea spre Rue Las-Cases, scrută Place de la Concorde, statuia lui Sully din faţa Palatului Bourbon, clădirea Ministerului de Război şi prăvăliile anticarilor, cu o privire de arheolog. Timpul se accelerase, secolele nu mai durau decât un deceniu, la cincizeci de ani erai deja centenar.

Punctul proeminent al stării sale de spirit era că deznodământul aventurii care durase aproape două luni nu-i aducea nici o uşurare. Lumea modernă fusese distrusă la fel de

sigur pe cât ar fi făcut-o un război nuclear. Intervenţia chineză oprise în ultima clipă înlănţuirea infernală de ofensive care ar fi urmat să readucă situaţia universală la aproximativ ceea ce fusese cu două sau trei secole în urmă. Teroriştii voiseră să anihileze transporturile internaţionale. Reţelele de informaţie. Sistemele economice. Nu reuşiseră pe de-a-ntregul. Transporturile aveau să fie reluate. Reţelele aveau să fie reconstruite. Sistemele economice aveau să fie reconstituite, chiar dacă pe baze diferite. Dar izbutiseră să submineze încrederea.

Îi telefonă Nadei; nu-i răspunse decât robotul, ceea ce i se păru ciudat, fiindcă o anunţase în ajun de sosirea lui. Probabil că plecase deja către el. Făcu un duş, se bărbieri şi îmbrăcă un halat. Apoi deschise valizele, îşi pregăti o vodka-tonic, aprinse televizorul pentru a-şi regăsi firul existenţei dinainte şi se întoarse la despachetatul bagajelor. Scoase bolul Song, cadoul generalului Tenyen, şi-l aşeză pe comodă. Trecuse mai bine de-o jumătate de oră de când o sunase pe Nade şi ea încă tot nu sosise. Se oprise să cumpere câte ceva de-ale gurii pentru a pregăti o cină la el? Trie rufele murdare şi le vârî în coşul de nuiele rezervat lor, apoi se aşeză să-şi soarbă pe îndelete votca îh timp ce contempla bolul şi prelingerile sale de lună.

— Un bol foarte frumos, într-adevăr, domnule Dieudonné, se auzi o voce de bărbat, în spatele lui.

Dieudonné puse liniştit bolul pe măsuţa joasă din faţa sa; recunoscuse vocea şi inima începu să-i bată mai repede. Întoarse încet capul. Era, într-adevăr, Hideshi Yagama, într-un impermeabil negru. Stătea în pragul uşii dinspre vestibul şi ţinea în mână un pistol cu o formă ciudată.

— Aţi crezut, desigur, că aţi repurtat victoria, domnule Dieudonné. N-aţi repurtat-o. Am venit să vă spun că aţi beneficiat doar de o întâmplare favorabilă. Ne vom relua acţiunea de unde a fost întreruptă de vicleşugul dumneavoastră. Numai că o vom relua fără a vă mai îngădui să ne stânjeniţi.

— Doar ca să-mi spui asta ai venit până aici? rosti Dieudonné cu un glas pe care se sili să-l păstreze neutru.

— Nu doar ca să vă spun asta, ci pentru a vă ucide. Pistolul acesta nu proiectează gloanţe, zise Yagama cu acea dicţie precisă, aproape pedantă, pe care Dieudonné o remarcase în cursul întâlnirii de la New York. Proiectează săgeţi minuscule,

care difuzează instantaneu o otravă paralizantă. De la glonţul unui pistol mai există câteodată scăpare, de la aceste săgeţi însă, nu. Amanta dumneavoastră va găsi un cadavru uşor violaceu, după ce-o vom lăsa să plece.

— Eşti uşuratic, Yagama, spuse Dieudonné, rezemându-se pe-o rână într-o poziţie mai confortabilă, cu ochii la minuscula gaură neagră a armei şi străduindu-se să nu-şi imagineze groaza Nadei. Locul meu va fi luat de alţii. Te culci pe lauri.

— Nu-s uşuratic, sunt hotărât, domnule Dieudonné. Numai fiinţele nobile sunt convinse şi hotărâte. Eraţi, de departe, cel mai abil dintre inamicii noştri potenţiali.

— De unde-ai aflat că eu am inspirat contraofensiva chineză? întrebă Dieudonné.

— De la prietenul dumneavoastră Dutertre.

Inima lui Dieudonné prinse să bată şi mai tare. Aşadar Dutertre trădase. Apoi i se păru că desluşeşte un mic zgomot şi presupuse, într-un moment de buimăceală, că era ţăcănitul armei, îşi ţinu răsuflarea. Dar, într-o fracţiune de secundă, realiză că Yagama se întorsese, că scosese un strigăt de furie, că doi oameni se iviseră în spatele său şi că, în timp ce-i ţineau gâtul şi braţele, unul dintre ei îi înfigea un pumnal subţire în inimă. Yagama se prăbuşi.

— E al dumneavoastră, spuse unul dintre oameni, în japoneză. Veţi şti ce să faceţi cu el.

— Cine sunteţi? întrebă Dieudonné, care se ridicase.

— N-are importanţă. Yagama şi acoliţii lui erau mult prea încăpăţânaţi. Ajunseseră să dăuneze intereselor noastre.

Nu aruncară nici măcar o privire cadavrului care zăcea la picioarele lor. Uşa pocni. Dieudonné dădu pe gât ce-i mai rămăsese din votcă şi-l sună imediat pe comandantul Baudrier. Apoi se aplecă deasupra lui Yagama şi se miră că un proiect atât de grandios ca acela pe care-l plănuise acest tânăr putuse să se dezvolte cu asemenea amploare într-un craniu atât de mic. Îi dădu în gând că existau şi cancere intelectuale. Ideea i se păru imediat ridicolă, dar asta n-o împiedică să i se impună.

Oare îl torturaseră pe Dutertre?

69

BAUDRIER ÎL GĂSI PE DUTERTRE întins în pat, cu un pistol lângă el, şi-l crezu mort. Luă pistolul cu o batistă. Apoi se apleca

asupra lui Dutertre şi fu cât pe ce să i se facă rău. Ochii clipeau. Ba chiar îl priveau.

— Nu-s mort, articulă Dutertre. Dieudonné e cel mort. Duceţi-mă la spital.

Nu mai putea nici măcar să se ţină pe picioare. Baudrier chemă o ambulanţă.

Abia a doua zi înţeleseră că Yagama îi făcuse o injecţie cu penthotal. Efectul drogului fusese în mod considerabil agravat de starea de prostraţie psihologică a tânărului locotenent. Când Dieudonné veni să-l viziteze, Dutertre scoase un urlet care le alarmă pe infirmierele de la Val-de-Grâce. Dieudonné îl prinse de mână.

— Nu sunt mort, Dutertre. N-aveai ce face, ştiu.

Dutertre începu să plângă. I se făcu o injecţie şi adormi.

Desfăşurarea faptelor fu reconstituită cu răbdare. Cei doi yakuza, căci asta erau, îl urmăriseră pe Yagama din clipa în care se reîntorsese în Franţa cu un paşaport fals. Îl lăsaseră să-l interogheze pe Dutertre, dar, ştiind că avea să-şi ia tălpăşiţa de îndată ce-l va fi asasinat pe Dieudonné, îl executaseră pe loc, nu atât pentru a-l salva pe francez, desigur, cât pentru a sfârşi cu un fanatic care împiedica proiectele mafiei nipone. Căci fusese, şi ea, ruinată de inundaţia de yeni.

Dieudonné plecă, împreună cu Nade, într-o lungă călătorie prin Polinezia.

70

DIN MOTIVE care făcură să triumfe numeroşi meteorologi, şi care variau de la o părere la alta a acestor iluştri prezicători, o furtună de o violenţă necunoscută de când lumea, adică nu chiar de cine ştie când, făcu ravagii în golful Mexic şi în sudul Statelor Unite. Şase comitate din Texas fură devastate: Glass-cock, Midland, Sterling, Upton, Reagan şi Irion. Din câteva orăşele nu mai rămaseră decât smârcuri, noroi şi dărâmături. Vânturi turbionare atinseră viteze de peste două sute de kilometri pe oră. O serie de cicloane se abătu asupra celor cinci state din sud, provocând nenumărate tornade — coloane de aer supraîncălzit ale căror pereţi exteriori pârâiau de scântei. Măturând lacurile şi cursurile de apă, ele declanşară în statele învecinate — Arizona, New Mexico, Oklahoma, Arkansas, Louisiana — valuri de maree fluviale care pustiiră oraşe, la întâmplare, până în Virginia, în Georgia şi în Mexic. Astfel, la

Waco, Marlin, Navasota, de pildă, se crezu că râul Brazos îşi părăsise matca pentru a se revărsa deodată pe arterele oraşului. Oameni care dormeau fură treziţi de izbiturile maşinilor lor de zidurile caselor sau de trosnetele acoperişurilor care îşi luau zborul. Lângă Burkett, o familie care celebra o căsătorie, în libaţii un pic tardive, simţi casa clătinându-se şi se pomeni dintr-o dată plutind pe apele dezlănţuite ale lacului Brownwood. Către ora 3 dimineaţa începură ploi diluviene, care se transformau pe alocuri în trombe.

De mai multe ori, timp de trei zile, fu aproape noapte. Rarele imagini ale acestui cataclism fără precedent care putură fi transmise — puţin câte puţin, unele reţele sau sectoare de reţele fuseseră reconstituite — îngroziră Americile şi întreaga lume. Impactul lor fu cu atât mai violent cu cât erau neclare: copaci scuturaţi de rafale turbate, case transformate în ruine, vehicule sfărâmate, statui prăbuşite, totul biciuit de ploi torenţiale. Spaima pe care o generau era insuportabilă, căci nici armata terestră, nici aviaţia Statelor Unite nu puteau da vreun ajutor populaţiilor sinistrate. Garnizoane întregi ale armatei erau ele însele în dificultate, fără mijloace de acţiune, fără posibilităţi de aprovizionare, oamenii fiind, în plus, stăpâniţi de teroarea pe care o inspira această catastrofă nemapoimenită. „O schimbare climaterică la scară mondială”, declarară experţii.

Amploarea păturii de nori care acoperi mai întâi nordul Statelor Unite, apoi traversă Atlanticul, pe direcţia vânturilor alizee, spre Europa, propagă groaza până în ţinuturile care nu fuseseră direct afectate de urgie. În toate oraşele de pe Coasta de Est a Statelor Unite trebui să se recurgă la iluminatul electric, ca în plină noapte. Nenumărate zboruri transatlantice şi transpacifice, dintre cele ce fuseseră menţinute, fură suspendate. America se pomeni aproape complet izolată de restul lumii.

Printre alte efecte, explozia meteorologică zgudui ranchul Companionilor Ceasului de pe Urmă, din Lawton, aruncându-i din pat pe mai mulţi dintre sectanţi, care, îngroziţi, se năpustiră afară din camere. Robbie se trezi, năuc, o înfăşură pe Nella în pătura ei, o luă în braţe, apoi se repezi şi el în pragul cabanei sale. Fură, astfel, vreo sută cei care trăiră acel coşmar. Zorii portocalii ce mijeau la sud făcură să se răsfrângă în ochi reflexe roşii, de spaimă.

— Sfârşitul! Ăsta-i Sfârşitul! ţipă o femeie.

— E o bombă atomică! bolborosi un bărbat, tremurând din toate mădularele.

— O să murim? întrebă Nella, plângând.

— Nu, puişor, răspunse Robbie, mângâindu-i părul, deşi era el însuşi încredinţat de sfârşitul iminent al lumii şi, de ce nu, al universului.

Unii se împrăştiară prin curte, smulgându-şi părul şi urlând cuvinte incoerente, alţii rămaseră pironiţi locului, ca nişte statui livide, privind lumina roşie care se întindea pe cer, mărginită de o aureolă neagră. Un om se prăbuşi. Mai multe minute se scurseră înainte ca unul dintre Companioni să alerge spre el şi să strige după ajutor. Dar omul era deja mort.

Marele Companion, conducătorul confreriei, uşor de recunoscut după gluga sa roşie, duse la gură o portavoce şi strigă:

— A sosit ceasul, fraţilor! Să ne pregătim, prin rugă, să dăm ochi cu Creatorul! Adunaţi-vă în mijlocul curţii! Să ne rugăm, cu toţii!

Oare glasul său nu fusese destul de convingător? Ordinul de reculegere rămase fără efect. Cei pe care pusese stăpânire panica nu-i auziră îndemnul şi se năpustiră spre porţile înalte ale ranchului pentru a le desfereca şi a o rupe la fugă în natură. Acolo se încăierară cu cei patru Companioni portari de serviciu, care scoaseră din toc revolverele pentru a-i respinge pe agresori. Dar focurile pe care le traseră mai întâi în aer, ca avertisment, nu făcură decât să exacerbeze violenţa oiţelor. Acestea se aruncară asupra celor patru paznici, culcară la pământ trei şi-l sugrumară pe-al patrulea, în vreme ce Marele Companion, care scosese, şi el, revolverul, vocifera ininteligibil. Prea târziu însă, căci porţile fuseseră deschise. O masă de enoriaşi dădu buzna şi dispăru în noapte. Nu rămaseră decât cei care păreau să fi fost încremeniţi de stupoare şi pare încă tot nu se clintiseră, de când dăduseră cu ochii de zorii roşii. Câţiva se repeziră, totuşi, să reînchidă porţile.

— Intoarceţi-vâ în chiliile voastre! urlă Marele Companion.

Faţa lui masivă, lucind de sudoare, îi evocă în clipa aceea lui Robbie o imagine a diavolului. Mai mulţi Companioni se grăbiră să împingă ultimele oiţe în cabanele lor. Robbie, care o mai ţinea încă în braţe pe Nella, amuţită de spaimă, făcu şi el cale

întoarsă. Tot mai bun era un acoperiş deasupra capului, până ce se va vedea dacă vor mai exista zori adevăraţi. Convins că o bombă atomică explodase deasupra Americii, cugetă şi hotărî că era de preferat să se ferească de pulberile radioactive, cu siguranţă iminente.

Întins în pat, ţinând-o pe Nella strâns lipită de el, Robbie pândi cu toate simţurile semnele pe care mediul înconjurător nu putea întârzia să le manifeste după un atac nuclear. Nu se îndoia câ asta era, un atac nuclear, de cine săvârşit însă, habar n-avea, Duşmanul Ereditar, Comunismul, Ateismul, Materialismul, deşi nu avea decât o idee extrem de vagă despre ce puteau îngloba aceşti termeni impunători şi malefici.

Se întrebă de ce Marele Companion nu ordonase refugierea în pivniţele ranchului, căci mănăstirea dispunea de o hrubă la care se putea accede din capelă. Răspunsul ce se contura încetul cu încetul în mintea lui era neaşteptat: Marele Companion era un zbir şi un făţarnic. Dacă păstorul suprem crezuse cu adevărat că venise sfârşitul lumii, de ce împiedicase oile să fugă? În numele cărui crez voia să le ţină prizoniere în ţarcul lui? Adevărul era, probabil, că Marele Companion îşi vânduse sufletul diavolului! Amintirea chipului său schimonosit de furie se ivi cu pregnanţă în memoria lui Robbie. Nici o îndoială! Era un demon!

O rafală de vânt făcu să se cutremure pereţii. Câteva minute mai târziu, o altă rafală, mai violentă şi mai lungă, începu sâ zgâlţâie acoperişul de tablă ondulată, apoi ploaia se abătu peste metal cu un vacarm infernal.

— Ce se întâmplă? strigă Nella.

— Plouă, drăguţo. E furtună.

Dar vijelia îşi sporea forţa. Obiecte se rostogoliră prin curte şi se izbiră de Dumnezeu ştie ce. Robbie se ridică şi se duse să privească pe fereastră ce se întâmpla afară. Pereţii se zguduiră. Un pocăit, îndreptându-se, de bună seamă, spre poartă, încerca sâ lupte contra vântului, care îi smulse gluga şi sfârşi prin a-l proiecta într-un zid. Nu încăpea îndoială, se ridica o tornadă. Robbie îşi întoarse privirea spre biroul Marelui Companion şi văzu lumină la fereastră. Apoi uşa biroului se deschise şi slujitorul lui Satan în persoană apăru în prag, evaluând din priviri situaţia. O rafală mai puternică decât celelalte smulse în acea clipă acoperişul biroului, cufundând încăperea în întuneric. Ce avea să facă acum această creatură mizerabilă? Să se

refugieze în hrubă, fără doar şi poate. Dar de ce nu dădea de ştire şi turmei?

Robbie se hotărî să acţioneze cât mai rapid cu putinţă. Cabana avea să reziste? Era lipită de-o moviliţă care putea să-i protejeze încă o bucată de vreme măcar pereţii, de asalturile furtunii.

— Aşteaptă-mă aici, păpuşă mică. Să nu ieşi afară cu nici un chip, spuse el.

Opintindu-se, împinse uşa, care se trânti în spatele lui cu o violenţă înfricoşătoare, apoi ţâşni ca o ghiulea, cu tot elanul celor nouăzeci de kilograme ale sale, spre biroul Marelui Companion. Gâfâia încă din greu când, din prag, desluşi o mogâldeaţă în genunchi, care îndrepta fasciculul unei lanterne către un seif deschis. Teancuri peste teancuri de dolari! Mogâldeaţa umplea cu ei o valijoară. Şi încă nu terminase! Marele Companion percepu o prezenţă în biroul său, se răsuci brusc şi aţinti revolverul. Glonţul trecu pe lângă Robbie, care se aruncă asupra slugii lui Satan. Lanterna se rostogoli într-un colţ, în timp ce vântul răvăşea biroul, împrăştiind hârtiile, iar pereţii se zguduiau, ameninţând să se smulgă din temelii.

— Aveai de gând să speli putina, secătură, rahatul dracului! scrâşni Robbie, strângându-1 de gât pe Marele Companion, care se zvârcolea, chinuindu-se să regăsească arma pierdută în încăierare. Şi-ai vrut să mă omori, lepădătură!

Într-un acces de furie care-i mobiliză toată adrenalina, Robbie îşi doborî adversarul izbind în neştire podeaua cu craniul său masiv. Marele Companion rămase în sfârşit inert. Robbie evită o grindă pe care vântul o smulsese din tavan. Apoi zări valijoara, o închise, căută revolverul pierdut, îl găsi, îl vârî în buzunar şi străbătu în goană curtea către cabana sa. Vântul era atât de violent, încât cu siguranţă că acoperişul n-avea să mai reziste mult. Robbie forţă uşa, o înşfăca pe Nella şi ieşi din nou. Continuând să ţină valijoara cu o mână de fier, înaintând lipit de pereţii cabanelor, îngrozit la gândul că o grindă i-ar fi putut cădea în cap sau o bucată de geam spart să-i taie gâtul, ajunse în sfârşit la capelă.

Aceasta se cutremura din temelii, gemând şi scrâşnind ca o mie de suflete îndurând caznele purgatoriului sau ale infernului. Robbie căută înfrigurat accesul la subsol. Clopotniţa se desprinse de acoperiş, deschizând o breşă prin care vântul se

năpusti cu furie, răsturnând crucifixul. În fine, Robbie descoperi o trapă în spatele altarului. O săltă, coborî pe scara de fier pentru a pune la adăpost fetiţa şi valijoara plină cu dolari, apoi urcă înapoi şi închise trapa.

— Unde suntem? întrebă cu glas plângăreţ Nella.

— În siguranţă, drăguţa mea.

O lampă de serviciu lumina locul. Robbie se aşeză pentru a-şi trage sufletul, examinând din priviri detaliile beciului. Era betonat şi avea sâ reziste oricâtor asalturi ale naturii, ale unei bombe atomice sau a Dumnezeu ştie ce. Mai multe uşi garniseau pereţii. Un adăpost ca acesta poseda cu siguranţă propria sursă de alimentare cu electricitate. Căută comutatorul şi-l găsi într-un dulăpior din perete. Adăpostul fu brusc scăldat în lumină. Pe Robbie puse atunci stăpânire o teamă care-l lăsă buimac. Nu se putea ca alţi Companioni să nu ştie de existenţa acestui refugiu. Trebuia să-i primească sau să-i arunce afară? Dar ceilalţi pocăiţi? Aproape în aceeaşi clipă trapa se deschise şi Robbie scoase un icnet de spaimă. Văzu un picior, îşi încordă trupul pentru a-l respinge pe intrus, apoi observă că piciorul era negru şi că se lăsa anevoie pe traversele scării. Era o femeie, o negresă bătrână pe care o cunoştea şi care plângea, paralizată de frică, incapabilă sâ găsească destulă forţă pentru a-şi continua coborârea. Robbie se duse s-o ajute şi bătrâna aproape că îi căzu în braţe.

— Dumnezeule Atotputernic! bolborosi ea.

Şi se prăbuşi pe podea, năucă.

Robbie închise trapa în clipa în care un vacarm de nedescris se dezlănţui deasupra. Capela fusese măturată de vijelie. Căută apă, sfârşi prin a găsi o cămară cu provizii, scoase din ea o canistră, umplu trei pahare, îi dădu unul bătrânei, altul, Nellei, şi-l goli pe al treilea dintr-o înghiţitură. Bău patru pahare de apă, apoi se întinse şi se cufundă într-un somn la fel de brutal ca evenimentele care se petrecuseră de când se trezise.

71

DOUĂ ZILE, TREI? De ce nu patru sau cinci? În zadar se străduia Robbie să calculeze numărul de ore scurse pe ceasul de la mâna lui de când se îngropaseră în adăpostul antiatomic al Marelui Companion, de fiecare dată se pierdea în calcule. Pentru moment renunţă. Deschise televizorul, dar ecranul nu-i oferi

decât paraziţi vag întretăiaţi de imagini bizare, fantome înecate într-o viermuială de puncte care dădeau ameţeală.

Un efort de voinţă îl ajută să păstreze o oarecare demnitate în folosul Nellei. Avu grijă s-o spele, s-o pieptene, s-o distreze cu un joc de scrabble pe care-l găsise în pivniţă.

Negresa îi observa, buimacă. O bucată îndelungată de vreme rămăsese lungită pe o banchetă, cu faţa la perete, fără să mănânce, aproape fără să se mişte. Nici măcar nu plângea. Abătută, ca un câine care şi-a pierdut stăpânul, era indiferentă la celelalte două fiinţe umane care împărţeau adăpostul cu ea. Fără îndoială că se dusese la toaletă, dar Robbie nici măcar de asta nu era prea sigur. Apoi îşi schimbase poziţia şi, când văzuse mâncare pe masă — cârnăciori calzi, *porridge* cu lapte, biscuiţi şi dulceaţă — căscase ochii de parcă ar fi avut halucinaţii.

— Vino să mănânci, îi spusese Robbie.

Ea izbucnise în lacrimi.

Zumzete puternice făcură să vibreze cerul în zori. Zori extraordinari, roşu-portocalii.

O escadrilă de opt elicoptere plecate din apropiere de Wichita coborî la trei sute de metri când ajunse, după două escale de realimentare, în zona sinistrată. Primul semn de viaţă pe care îl observară ocupanţii, militari şi jurnalişti, fu o haită de coioţi, pe care zgomotul rotoarelor o întrerupse dintr-un ospăţ cu stârvuri de vaci. Ceva mai departe, câţiva cai păşteau liniştiţi.

La bordul elicopterelor armatei, militari şi gazetari scrutau solul. Nici o fiinţă umană. Videocamerele bâzâiau, aparatele de fotografiat ţăcăneau. Nimeni nu pronunţa nici o vorbă, cu excepţia piloţilor, care menţineau contactul radio cu coloana de vehicule de salvare ale armatei. Un peisaj de după sfârşitul lumii.

Când efectele cele mai violente ale furtunii şe disipară pe întinsul teritoriului american şi în atmosfera şi oceanele înconjurătoare, prima reaţie a lumii fu o curiozitate febrilă. Reporteri şi oameni de ştiinţă sosiră de pretutindeni: de la Beijing, New Delhi, Sydney, Rio de Janeiro. Imaginile pe care mai puteau încă să le transmită reţelele de televiziune nu erau suficiente pentru a satisface nevoia de a afla care fuseseră cauzele şi efectele catastrofei ce lovise America. Dar, înainte de a acorda autorizaţiile de deplasare în regiunile devastate,

autorităţile federale pândiseră, pe imaginile transmise de sateliţi, primele semne indicând revenirea la normalitate. Cele dintâi permise fuseseră acordate unor americani. Militari, medici, geologi şi o mână de jurnalişti.

Puţin după ora 10 dimineaţa, investigatorii de la bordul elicopterelor ajunseră în zonele pustiite. Un medic din cel de-al doilea aparat începu să plângă.

— Ce-i acolo? strigă un ziarist din elicopterul aflat în frunte. Priviţi! Acolo! Oameni!

Pe suprafaţa unei câmpii complet înnegrite, desluşiră trei fiinţe umane, într-adevăr — un bărbat, un copil şi o femeie. Ordinele fură transmise de la elicopterul din frunte spre celelalte, care descriseră cercuri şi aterizară într-un teribil vârtej de noroi negru. În centrul pistei de aterizare improvizate, cele trei fiinţe umane rămaseră în picioare. Uşile elicopterelor se deschiseră şi o puzderie de militari şi de jurnalişti înotă prin mocirlă spre supravieţuitori.

Robbie îi privi pe salvatori alergând, şi ochii i se umeziră. Se uită, de jur-împrejur, la imensul deşert înglodat, se aplecă spre fetiţă şi, brusc, îşi spuse că acest chip de copil era cel mai frumos lucru din lume.

— Vezi, Nella, te-a apărat Mafa, de acolo, din cer. Suntem salvaţi.

Nella era înfofolită într-o pătură gri. O luă în braţe şi fu cât pe ce să se împiedice fiindcă negresa se agăţase disperată de el. Terenul era, într-adevăr, alunecos.

Două zile mai târziu, la spital, Robbie deschise valijoara, într-o cabină de toaletă. Numără vreo două milioane de dolari. Fără a omite să vadă în acest lucru lipsa oricărui raport de la cauză la efect, deveni, pe loc, ateu. Mafa era cea care-i protejase — şi cu asta, basta! Nu Dumnezeu. De altfel, se întreba cine era, de fapt, Dumnezeu.

72

ANOMIE. Termenul, inventat în 1884 de filozoful şi sociologul francez Emile Durkheim pentru a desemna absenţa unei organizări naturale sau legale, fu redescoperit de cea mai mare parte a planetei Pământ. Sau, mai degrabă, trăit.

În aparenţă, viaţa continua. La New York, Raph C. Woolleridge îşi cumpăra ziarul de dimineaţă, aşa cum făcuse ani în şir, de la

chioşcul din colţul străzii a 21-a, apoi lua autobuzul pentru a se duce la banca unde lucra, între străzile a 53-a şi a 54-a, pe Park Avenue East. Bicicliştii parcurgeau în continuare aleile din Central Park, iar veveriţele cu ochi de gigolo insolent găseau încă, pe peluze, cetăţeni care să le ofere arahide. La Paris, la fel ca şi înainte, dar înainte de ce, nimeni n-ar fi putut spune, Marie Maillet se oprea, la ieşirea din staţia de metrou Franklin D. Roosevelt, pentru a degusta, înainte de a se duce la parfumeria ei, un *croissant* şi un filtru cu frişcă. Alfredo Mezzanotte, proprietarul pantofăriei Mezzanotte, de pe Via Condotti, continua să-şi soarbă la ora 7 seara Campari-ul, pe terasa Doney's.

Nimeni nu se mai uita prea mult la televizor. Se asculta, fireşte, radioul, dar televiziunea, pfff! Cei câteva mii de sateliţi de retransmisie, inclusiv cei trei sute, din cei opt sute cincizeci proiectaţi, pe care-i lansaseră nişte americani ambiţioşi, în 1996, nu mai transmiteau mare lucru. Operatorii şi paznicii galeriilor de televirtuală începeau să ardă gazul, privindu-şi ceasurile. Clientela era tot mai rară. Există momente de apatie în istoria lumii. Acesta era ca un somn după o monstruoasă beţie de informaţii şi de imagini; evoca un Leviathan în convalescenţă după o boală istovitoare, un monstru care supravieţuia într-o toropeală mâloasă şi care, din când în când, scuturat de un spasm, biciuia cu coada mocirla naşterii şi a morţii sale, împroşcând cu noroi tot ce era împrejur.

În ceea ce privea viaţa de zi cu zi, întreprinderi, ivite din necesitate, precum şobolanii la abandonarea unor maghernişe, făceau furori, înlocuind încetul cu încetul cablurile avariate în cursul Marii Infecţii, cu segmente noi, tratate cu antibiotice capabile să facă de petrecanie până şi demonilor din fundul iadului, şi fabricând o gamă largă de produse cu acţiune preventivă. Şi, mai ales, cu un miros infect: nişte biologi francezi descoperiseră, într-adevăr, că anticul creozot din latrinele militare ale războiului din '914 le venea grabnic de hac bacteriilor abisale. Cu toate asteă, pagubele aduse mai multor milioane de kilometri de cabluri n-aveau să poată fi remediate decât în câţiva ani după trecerea în mileniul trei. De aceea, la Vladivostok, bunăoară, lucrătorii din telecomunicaţii înşelau, jucând şah, o inactivitate promisă până în 2005 sau 6 sau 10, nu conta.

În fine, lumea se acomoda cu dezastrul, ceea ce ridica din nou întrebarea fundamentală, formulată de Ecleziast în termeni oarecum complicaţi: dezastrul nu este, oare, dorinţa de pe urmă a omului? Sute de mii de cetăţeni de pe tot cuprinsul globului se felicitară, deci, când Fritz Casper, laureat al Premiului Nobel pentru biologie, adresă contemporanilor săi un mesaj intitulat:

„Oricum, multimediile erau contrare democraţiei.”

Argumentaţia era simplă: democraţia se întemeiază pe reflecţie, iar multimediile pe absenţa reflecţiei. Casper îşi încheia mesajul, identificându-l pe consumatorul de multimedii cu un om de Neanderthal extrem de abrutizat.

La New York, la Paris, la Milano, la Geneva, exaltaţii care visaseră cândva să cableze până şi fiinţa umană, pentru a o supune pe viaţă detaliilor informaţiei mondiale — reclame pentru şampoane şi slujbe sezoniere, vacanţe la tropice şi laxative neuleioase —, apoi fantasmelor şi neroziilor erotice industriale, îndurară aşteptarea cu un stoicism cu totul nou. Până să li se împlinească visul, aveau să fie cu toţii morţi, sau loviţi de boala lui Alzheimer, ori suferinzi de prostată. Şi, în definitv, ce era de cablat, atât de urgent? Alexandru cel Mare cucerise lumea cu sudoarea oamenilor şi-a cailor, şi încă nimeni nu uitase un război care se purtase la Troia, cu douăzeci şi opt sau douăzeci şi nouă de veacuri în urmă, fără alte mijloace de comunicaţie în afara unor mesageri pe jumătate goi. Dar mesagerii cedaseră de mult locul unor mesagerii informatice dedicate comerţului cu derizoriu, cu sex sintetic, cu informaţii medicale destinate îmbărbătării muribunzilor, cu informaţii bursiere făcătoare de bani de hârtie sau cu informaţii enciclopedice atât de abundente, încât se făceau praf şi pulbere în minte de îndată ce erau absorbite.

Sosind la locul său de muncă, la 8.45, ca de obicei, ilustrul director al marelui Centru de Informaţii al Franţei (CIF), din Rueil-Malmaison, râmase înmărmurit la vederea următoarelor cuvinte, înscrise la repezeală cu marker albastru, de o mână anonimă, pe zidul peristilului de la intrare: „Amintiţi-vă de nenorocirile Evei, care a vrut să guste din roadele pomului cunoaşterii! Informaţia e mormântul sufletelor. Fiţi informaţi şi veţi îmbătrâni pe loc.” Inscripţia îl puse pe gânduri. Dar dispoziţia meditativă îi fu brutal spulberată, câteva minute mai târziu, când, găsind pe biroul său o misterioasă cutie de pantofi,

îi deschise capacul şi văzu ţâşnind din ea un şarpe grozav de furios. Directorul fu prea emoţionat pentru a recunoaşte o viperă neveninoasă din Aveyron şi strigătele sale alarmară tot palierul. Fiindcă unii farsori se încăpăţânau, încă.

Mesageriile de sex virtual îşi mai trăgeau oarecum zilele. Necazul era că nivelul de seducţie al majorităţii corespondenţilor scăzuse cu mai multe grade. Într-o seară în care nu avea ce face, Anthony lipsind momentan din Londra, Valerie încercase să reia contactul, pe frânturi de reţea rămase în mod miraculos intacte, cu ceea ce Anthony numea Marele ei Demon-Femelă electronic. Lăsase să se perinde, vreme de câteva minute, chipurile şi trupurile unor depravaţi solitari, apoi un individ ieşit din comun o făcuse să încremenească de oroare. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de respingător. Abdomen rotund şi membre sfrijite, un corp de păianjen căruia i se smulseseră două picioare, o faţă negricioasă şi deformată de prostie şi viciu, rânjind ca un pendul care tocmai a devorat timpul. Şi etalând un sex roşu, de natură să pună pe fugă o iapă. Valerie scosese un ţipăt înfundat şi deconectase videofonul. Apoi îşi turnase un scotch ţeapăn.

Îl aşteptase cu înfrigurare pe Anthony şi hotărâse să-l iubească fără vorbe. Fără vorbe şi fără imagini.

O campanie electorală legislativă surveni, în aceste împrejurări, în Franţa. Budişti sau nebudişti, republica trebuia să trăiască mai departe, cu predicile şi dăscălelile ei, cu filipicele şi catilinarele ei, cu răzbunătorii şi contrarăzbunătorii ei, cu prezicătorii ei şi cu ritualurile ei de mijlocire destinate să împace divinitatea tricefală şi fantasmagorică numită Libertate-Egalitate-Fraternitate.

În duminica votului, 11,76% din electorat se deplasă la urne; record absolut de absenteism. Consiliul de Stat fu surprins de amploarea acestei impietăţi şi, după o săptămână de deliberări, invalidă rezultatele. Publicul îşi bătea, joc cu neruşinare de alegerea reprezentanţilor săi. Care reprezentau ce, de fapt? Descumpănit, guvernul reînnoi mandatele deputaţilor, pe o durată nede- terminată. Mandate care, oricum, nu mai însemnau mare lucru.

„Aminteşte-ţi, cetăţene, că eşti mai întâi biologic!” proclamă un manifest, pe cât de laconic pe atât de enigmatic, care acoperi cu zecile de mii de exemplare arterele oraşelor din

vechiul regat. Criza declanşată de discipolii lui Buddha nu durase, la apogeul ei, decât douăzeci şi nouă de zile, dar, în minţile oamenilor, consecinţele erau infinite.

Pierderea interesului pentru ceea ce se numea, în mod savant, „procesele democratice” nu fu specifică numai Franţei. Feudalisme *de facto* apărură, în mod tacit, ici şi colo.

La Cardiff, de exemplu, populaţia înţelese în câteva zile că puterea poliţienească, edilitară şi, bineînţeles, politică stătea în mâinile celor ce fuseseră numiţi Cei Cinci înţelepţi: Ben Colliw, medic mai degrabă predispus la filozofie decât la aplicarea terapeuticilor, Elizabeth Ferren, infirmieră stearpă, Tod Weller, cârciumar, Samantha Woolmaker, dirigintă de oficiu poştal, şi Samuel Boone, avocat pensionar, amator de bere şi de recitări înflăcărate din *Chinurile dragostei pierdute.* Aceştia se întruneau în fiecare seară la crâşma lui Tod şi rezolvau problemele comunităţii. Poliţia însăşi sfârşi prin a veni să le ceară sfatul; astfel, o condamnară la un an de închisoare pe bătrâna Marga Dryden, care încercase să-şi asasineze nora.

La Köln, o adunare constituită din doisprezece oameni fu aceea care reluă obiceiurile străvechilor Sfinte Vehme, în pofida protestelor deputatului local şi ale autorităţilor politice şi financiare. Întrunindu-se în aripa dreaptă a catedralei din Köln, adunarea decise, astfel — şi aceasta fu prima dintre deciziile ei spectaculoase — întemniţarea unui bancher care împrumutase unui comerciant mai mulţi bani decât acesta ar fi putut să ramburseze în mod rezonabil.

Acest nou gen de adunare spontană nu se limita doar la legislativ, ci atingea şi executivul. La Garges-lès-Gonesse, lângă Paris, două găşti de tineri „compoziţi”, cum se zicea, crezură, în aburii plictiselii şi-ai cocainei, că de acum înainte aveau spaţiu liber şi că regiunea le aparţinea. Cuprinşi, într-o seară, de beţia tinereţii, se dedară, de plăcere, la diverse tâlhării ordinare, distrugând maşini şi prăvălii. Un comitet cetăţenesc socoti că venise timpul pentru o ripostă în maniera strămoşească. Porniţi dintr-un cinematograf unde se întruniseră după cină, vreo două sute de bărbaţi şi femei, sprijiniţi de poliţişti reconvertiţi, trecură prin ciur şi prin dârmon oraşul, înarmaţi cu ciomege improvizate, administrându-le derbedeilor o mamă de bătaie care-i lăsă năuci. Zile de-a rândul după aceea, rătăciţii de la calea cea dreaptă evocau încă groaza pe care le-o provocase

apariţia unui front compact de burjui hotărâţi, care umpluseră bulevardul Jean-Jaurès şi se năpustiseră spre ei. Cafteala fusese ţeapănă, dar, în urma ei, delincvenţii prinseseră gustul reflecţiei.

La Marsilia, o bandă de traficanţi avu parte de un tratament mai puţin politicos. Luaţi pe sus de necunoscuţi înarmaţi cu măciuci, tartorii narcoticelor fură ciomăgiţi la sânge şi apoi aruncaţi în mare, cu tot cu prafurile, ierburile, pocnitoarele şi ţoalele lor prea largi. În zilele care urmară, unii dintre ei, care se zvântaseră, încercară să riposteze cu ajutorul armelor de foc. Cum, într-o încăierare, îşi pierdu viaţa o mamă de familie, contrariposta fu aspră. O poteră de vreo cinci sute de marsiliezi descinse în spatele Operei, unde-şi desfăşurau de obicei activitatea negustorii de vise, dădu buzna în barurile preferate ale caizilor, omorî câţiva cu lovituri de măciucă şi le împrăştie ciracii după câteva salve descărcate în abdomene. Groaza traficanţilor supravieţuitori fu cumplită. începură prin a face apel la oamenii legii, care-i trimiseră la plimbare, apoi la protectorii lor obişnuiţi, care se declarară incapabili să-i ajute, şi, cum încă refuzau cu încăpăţânare să se pocăiască, se văzură pur şi simplu condamnaţi la mizerie: restaurantele, lăptăriile şi negustorii de carne de pasăre refuzară să-i servească, spălătoriile — să-i spele, şi mijloacele de transport în cemun — să-i transporte, căci, printre altele, li se făcuseră zob şi maşinile.

Aşa se ajunse ca, într-o zi, celebrul Jo Şobolanul, odinioară regele halucinogenelor şi al trotuarelor, să fie văzut, la volanul unei limuzine pe care nici un şofer nu mai voia s-o conducă, venind să se milogească pentru două pachete de unt, o duzină de ouă şi-un camembert, la Maggy Cassegrain, de profesie lăptăreasă.

— La mălaiu' tău, nu puteai să trimiţi un servitor? întrebă Maggy.

— Nu mai am servitori, Maggy.

— Nu mai ai servitori, nu mai ai şofer, doar n-oi fi vrând să-ţi plâng de milă, nu? Şi aghiotanţii tăi, ăi de făceau pe nebunii luna trecută, le-ai făcut costumaşe de beton?

— S-au roit, Maggy, s-au roit cu toţii ! Henri, îl mai ţii minte pe Henri, cel mai credincios, ei bine, e brancardier la spitalul La Timone!

— Şi Roméo Banană?

— Şofer de taxi, nu l-ai văzut?

— Şi nevastă-ta?

— I-e frică să mai iasă.

— În fond, ai curaj, Jo, să-ţi afişezi moaca pe stradă. Pentru curajul ăsta o să te servesc.

Şi, după ce-l servi şi-i vârî marfa într-o pungă de plastic albă, pe care Jo Şobolanul o înşfăcă plin de recunoştinţă, îi întinse o etichetă rotundă autocolantă pe care scria: „Sub protecţia Lăptăriei Cassegrain”.

— Lipeşte-o pe parbriz şi n-o să ţi se întâmple nimic până ajungi acas', zise Maggy.

SĂ FIE ACESTA SFÂRŞITUL SISTEMELOR POLITICE?

întrebă editorialul unui ziar de seară, după ce un preşedinte de consiliu regional fusese snopit de nişte cetăţeni nemulţumiţi de cheltuielile sale.

Nu puţini râseră. Dar râsetele nu durară prea mult. Totul trebuia reluat de la început. Şi, mai cu seamă, nu trebuia reluat în acelaşi fel.

Gerald Messadié

29 DE ZILE
PÂNĂ LA SFÂRȘITUL LUMII

LUMEA MODERNĂ E DISTRUSĂ, LA FEL DE SIGUR PE CÂT AR FI DISTRUS-O UN RĂZBOI NUCLEAR. INTERVENȚIA CHINEZĂ OPREȘTE ÎN ULTIMA CLIPĂ ÎNLĂNȚUIREA INFERNALĂ DE FORȚE CARE AR FI REDUS SITUAȚIA UNIVERSALĂ LA CEEA CE FUSESE CU DOUĂ SAU TREI SECOLE ÎN URMĂ. TERORIȘTII VOR SĂ ANIHILEZE TRANSPORTURILE INTERNAȚIONALE. ȘI REȚELELE DE INFORMAȚIE. ȘI SISTEMELE ECONOMICE.

DIEUDONNÉ CÂNTĂREȘTE EVENIMENTELE CU MULTĂ RĂCEALĂ. ȘTIA DINTOTDEAUNA CĂ BUDIȘTII ZEN AU UN ASCUȚIT SIMȚ AL UMORULUI. CEEA CE NU ÎNSEAMNĂ CĂ AVERTISMENTELE GROTEȘTI NU MERITĂ A FI LUATE ÎN SERIOS, DUPĂ CUM ÎI DECLARASE PREȘEDINTELE ÎNSUȘI... CUM ERA DE AȘTEPTAT, REȚELELE INTERNETULUI SE VICIAZĂ RÂND PE RÂND. DIN PARIS, DIN BERLIN, DIN NEW YORK, APOI DIN MULTE ALTE ORAȘE, GLUMEȚII DE UN GUST ÎNDOIELNIC ÎMBÂCSESC LINIILE CU TRANSCRIERI DIN APOCALIPSA SFÂNTULUI IOAN, ÎN TOATE LIMBILE CUNOSCUTE: „IOAN, CELOR ȘAPTE BISERICI, CARE SUNT ÎN ASIA: HAR VOUĂ ȘI PACE DE LA CEL CE ESTE..."

ISBN 973-9301-12-6

NEMIRA